

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 17
2 de juny de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 11, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre l'educació primària (tram. 300-00053/09) p. 3

Salutació

al cònsol general dels Països Baixos a Barcelona p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre el millorament del finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00055/09) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 300-00054/09) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis (tram. 302-00033/09) p. 19

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de la Química (tram. 401-00009/09) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 302-00034/09) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques (tram. 302-00035/09) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 302-00036/09) p. 42

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments (tram. 302-00037/09) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública (tram. 302-00038/09) p. 56

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del vicepresident primer.) ...punt de l'ordre del dia, que és la interpe·l·lació al Govern sobre l'educació primària.

Interpe·l·lació

al Govern sobre l'educació primària
(tram. 300-00053/09)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyora consellera, el motiu de la interpe·l·lació és la situació de l'educació primària a Catalunya, i especialment l'efecte que sobre l'educació primària tenen, han tingut les mesures horàries de les plantilles preses recentment pel Govern, i entre aquestes mesures especialment l'eliminació de la sisena hora de l'horari escolar. Voldríem plantejar-li una sèrie de qüestions sobre educació primària, sobre la base d'un fil argumental que gira, que girarà entorn de la sisena hora, com ja li hem dit.

Com tothom sap, l'Estatut d'autonomia del 2006 és garantista, i garanteix el dret de totes les persones a tenir una educació de qualitat i a accedir-hi en condicions d'igualtat. L'aprovació de la Llei d'educació va suposar una regulació pròpia i singular d'aquest dret, feta d'acord amb les competències de l'autogovern de Catalunya, amb la voluntat de tenir un sistema educatiu adaptat a les necessitats concretes de la societat catalana, fet des de dins, per dins i fet per nosaltres i per a nosaltres. D'altra banda, hi ha un altre marc legal, que és la disposició addicional cinquena de la LOE, que estableix el calendari escolar que fixen anualment les administracions educatives i que ha de comprendre un mínim de 175 dies lectius per als ensenyaments obligatoris que inclouen l'educació primària. Les administracions educatives, doncs, són subjectes legítims per fixar el calendari escolar anual amb uns mínims, però sense un límit per dalt. El Govern de la Generalitat, doncs, és plenament competent, és competent per determinar els horaris escolars d'acord amb el que preveuen aquestes lleis.

Des del nostre punt de vista, senyora consellera, els beneficis de la sisena hora a les escoles d'educació primària han estat extraordinàriament positius; han permès disposar d'un temps addicional en benefici del propi projecte educatiu, la seva aplicació, el seu desplegament. Com en totes les coses, sempre hi ha algun lloc on les coses no van del tot bé, però en general han estat extraordinàriament positius, dins d'una dinàmica de mesures per la qualitat i de resultats de qualitat, i un indicador dels quals és l'informe PISA del 2009, sobre comprensió lectora, entre altres competències bàsiques. Amb 300.000 nous alumnes en el sistema educatiu –300.000 nous alumnes–, de procedència estrangera i amb problemes lingüístics, que han d'aprendre dues llengües oficials –miri la dificultat–, Catalunya es situa als quinze anys en matèria de comprensió lectora a disset punts per sobre de la mitjana espanyola i a set punts per sobre de la mitjana dels països de l'OCDE; i en competència matemàtica, a dotze punts per sobre de la mitjana espanyola i a set punts per sobre de la mitjana de l'OCDE. Són resultats excel·lents, realment excel·lents, encara que algunes vegades vostès els volen obviar; per les dates, segurament, els volen obviar.

Li diem tot això i li ho reitem perquè la sisena hora a l'educació primària forma part d'aquest conjunt de mesures per la qualitat impulsades pel Govern anterior que han començat a donar resultats de manera visible ara i de manera evident. La sisena hora és una mesura per la qualitat, i és indestruïble de les altres mesures per la qualitat, perquè juga a favor dels projectes escolars, juga a favor de fer una escola més atractiva i adaptada a l'alumnat i juga a favor de la superació de cada centre educatiu i de cada projecte educatiu. Com saben, la sisena hora en l'educació primària va ser implantada en totes les escoles públiques de Catalunya –1.668– i va suposar també acabar amb la discriminació que hi hagués un percentatge molt alt d'alumnat amb horaris escolars diferents, i en aquest sentit ha suposat preservar que l'alumnat de Catalunya, sigui d'una escola pública o sigui d'una escola concertada, tingui les mateixes oportunitats. És a dir, apunta també a l'equitat escolar; apunta a la qualitat escolar, però també apunta a l'equitat escolar.

Ara bé, senyora consellera, el punt 7 de l'acord del Govern de vostès del 10 de maig tira per terra tot això d'una revolada, d'una sola plomada; d'un sol paper, tira per terra tot això, no? Amb una complicació addicional realment important, que són els efectes materials de les mesures sobre les famílies. Per exemple, en el transport escolar, pel fet que si l'horari era de nou a una i de tres a cinc, dinant en el menjador escolar, ara sortint a les dotze, posem per cas, per a moltes famílies apareix la necessitat d'ubicació de l'alumne al migdia i, per tant, d'un eventual retorn a casa, fent dos viatges més al dia. Ja han estudiat l'impacte sobre els menjadors escolars i el transport escolar de la mesura? Ja saben quina és la factura addicional del transport escolar? Nosaltres l'hem intentat calcular. Pensen que la poden complicar encara més al transport escolar? Per què es pensa, senyora consellera, que estan tan violentades les AMPA i les associacions de pares i mares? Perquè veuen minvar la qualitat de les escoles en

termes generals i perquè alhora veuen complicada la seva vida quotidiana. Als problemes habituals s'afegeix ara una intenció addicional relacionada amb els fills i amb l'escolarització: si no tornen a casa, perquè no volen fer quatre viatges al dia en comptes de dos, hauran de pagar l'estada dels fills en algun lloc. Tot això suposa complicacions. Suposa també retrocés en la distribució equitativa de l'alumnat, en el sentit que consolida un sistema educatiu amb dues velocitats diferenciades: escoles amb cinc hores lectives de titularitat pública i escoles amb sis hores lectives de titularitat concertada, no? Suposa també retrocés en la distribució equitativa de l'alumnat.

Les explicacions donades per vostès no justifiquen la mesura des del nostre punt de vista. Tenen totes elles un denominador comú, que és que es basen en alguna veritat, però no diuen tota la veritat, i hi ha alguna trampeta de concepte o retòrica sempre, en cada una de les apreciacions, que passem a detallar.

Un primer argument és el dels ajustos econòmics necessaris, que vostè ens ha indicat alguna vegada. Es ve a dir: «Ens calen unes mesures excepcionals de personal, perquè tenim necessitat de nova plantilla a l'inici de curs i no podem crear places noves ni tampoc tenim els recursos econòmics necessaris per fer-ho, perquè estem de retalls, o estem d'ajustos.» Aquí hi ha la mitja veritat. I on és la trampeta? Doncs, la trampeta és que les mesures preses considerades en el seu conjunt, senyora consellera, superen de llarg les necessitats de personal d'inici de curs. L'inici de curs requereix unes 1.933 places, estarem d'acord amb això; i en canvi, el conjunt de mesures genera un escreix de 5.500 places!, 5.500!, i la consegüent baixada de totes les ràtios de mestre per escola i mestre per grup classe. Per això hem insistit, senyora consellera, en la temptació dels acomiadaments, perquè hi ha una desproporció, hi ha un diferencial realment important entre necessitat d'inici de curs i escreix generat. En el rerefons, des del nostre punt de vista, clar..., òbviament, un perjudici real i evident sobre la sisena hora i una aplicació de l'escreix de personal generat per les mesures, objectius altament discutibles i pedagògicament controvertits, com a concepte reduccionista de reforç; o el concepte d'escoles amb entorns socioeconòmics desfavorits, que es diu. Qui voldrà anar, senyora consellera, a una escola amb entorn socioeconòmic desfavorit, com diuen, un cop sigui estigmatitzada pel mateix Govern i per vostè mateixa? Diran: «Aquesta és desfavorida.» Qui voldrà matricular-se en aquesta escola? Vol dir que ho estan fent bé, tot això?

Un segon argument de vostès és l'argument de l'estrès escolar. Aquest tampoc s'aguanta. Hi ha una idea que és el concepte de continuïtat educativa; fa referència als nivells del sistema educatiu, però també a la continuïtat dins de la jornada diària. Dir que els nens i nenes de les escoles tenen estrès és una manera peculiar de certificar el fracàs més absolut de la pròpia política educativa, però suposa l'escola com un viacrucis, com un calvari que han de passar els nens, i res més allunyat del que es tracta de fer, senyora consellera. L'escola ha de ser atractiva, i es pot fer ben poc si un infant no s'hi sent a gust, o no s'ho passa bé, o no estima els

seus mestres. És erroni pensar que l'educació és únicament activitat lectiva; és erroni. L'educació és tot, encara que vostès ho neguen moltes vegades, en el mateix nom del departament, i de vegades principalment les hores no lectives. Per exemple, l'hora de dinar: vagi vostè a l'escola Garbí, i parli vostè amb en Jordi Carmona, que és el seu director, i li explicaran què vol dir «educació fora de les hores estrictament lectives»; ells ho saben bé. L'acte més important educatiu d'aquesta escola, hereva de Pere Vergés, el pedagog, que vostè ha de conèixer per força, és l'acte de dinar, no les hores lectives, i la coresponsabilitat de l'alumnat en la vida social de l'escola; no les hores lectives, sinó la vida social de l'escola. Com ens pot parlar vostè d'estrès? És un contrasentit. Els nens s'hi han de trobar bé, a l'escola, i no per les hores lectives, sinó per la vida escolar.

Un tercer argument és: «Suprimeixo la sisena hora a l'escola pública, perquè no puc pagar la sisena hora a l'escola concertada», encara que la fan diàriament i la financen amb aportacions de les famílies. Una altra mitja veritat. És cert que s'ha d'homologar el mòdul de concert i homologar el finançament per plaça; hi ha un compromís en ferm de la LEC en aquest sentit i és una cosa parlada, amb uns terminis precisos i un objectiu amb relació al PIB, que també consta a la llei. Això ja ho saben, ho sabem tots. I on és la trampeta? Doncs, que aquesta necessitat a resoldre no justifica l'eliminació de la sisena hora a l'escola pública, que sí que disposa de finançament, en la mesura que diuen que no volen acomiadar ningú; sí que hi ha un finançament per a això. És com dir que en un vaixell que navega, com que n'hi ha uns quants que porten una cama de fusta, perquè no sigui dit prenem una cama a tota la resta de la tripulació, els prenem a tots una cama. És cert que s'homologuen tots, ara són tots coixos, no? Però ara és que són tots coixos, ara van tots amb croses, i abans no hi anaven, no?, només n'hi havia uns quants. És un fort contrasentit, no creu? Per tant, l'homologació a la baixa suposa una limitació col·lectiva, no un benefici col·lectiu, sinó més aviat una limitació que no és compartible des de cap punt de vista.

Senyora consellera, tenim sòlides raons per pensar que, si bé l'origen de les mesures ve motivat per la necessitat d'un ajust derivat de la situació de les finances públiques –això és palès, és evident que l'origen de l'interès del departament a fer ajustos de personal ve per aquesta raó, perquè no han sabut sostroure l'educació de la política de retalls–, l'aplicació del resultat de les mesures no té la raó ni tota la lògica que hauria de tenir. I en aquest sentit li demanem que, de comú acord amb els grups de la cambra, accepti realitzar una anàlisi col·lectiva d'aquestes aplicacions i reconsideri, en la mesura que pugui, en concret la mesura de supressió de la sisena hora en l'horari escolar de l'educació primària, absolutament necessària per als projectes escolars en les escoles de titularitat pública.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula

l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, vostè és lliure de donar contingut a la interpellació, per això és l'interpellant, i l'ha volgut concretar en la sisena hora. Però si vostè de veritat em volia preguntar per l'ensenyament primari, doncs, era molt necessari poder parlar de quin era l'objectiu de l'ensenyament primari. Perquè l'ensenyament primari, per norma, per llei, allò que té garantit tot espanyol del sistema educatiu, i el nostre educatiu forma part de l'Estat, són cinc hores lectives; i a partir d'aquí parlar, amb aquestes cinc, què és el que s'ha d'aconseguir: com garantim les competències instrumentals bàsiques; com detectem les necessitats de tractament especial, perquè no es cronifiquin els retards; quin paper ha de tenir l'ensenyament de la lògica, la matemàtica, el càlcul, etcètera. Podríem parlar de moltes qüestions que a vostè no li interessin. Perquè, és clar, l'ensenyament primari té la primera, la segona, la tercera, la quarta i la cinquena, d'hores lectives. Vostès ara volen focalitzar, perquè necessiten banderes, necessiten temes, necessiten eslògans..., parlen de la sisena. La sisena hora, que ha estat tractada i que en parlarem, li recordo que és no lectiva.

La primera consideració que li haig de fer, senyor diputat, és que no confongui hora laboral amb hora lectiva. Perquè, si de veritat vostès mentre han governat l'han tractat com a lectiva, han enganyat una part molt important de la població. Si és lectiva, vostès havien de garantir la gratuïtat a tothom. I per això es van cuidar molt bé de dir que no era lectiva i que era escolar, i a partir d'aquí el tractament divers que tenia en els centres del servei d'educació de Catalunya.

Dir, com diu vostè, senyor diputat, que s'ha fet una avaluació i que ha estat, com ho ha dit, extraordinàriament positiva, i justificar aquest «extraordinàriament positiva» amb els resultats de la PISA del 2009..., home, senyor diputat, no em faci aquestes trampes tan barroeres! Els alumnes de quinze anys que fan la prova PISA el 2009 no havien tingut la sisena hora, no havien tingut temps de tenir la sisena hora. Feia els anys justos..., que es va començar a aplicar quan ells començaven la ESO. No em faci aquesta trampa, no em vinculi una cosa amb l'altra, perquè no es pot justificar, quan els resultats PISA 2009, que tots vam celebrar que remuntessin, posaven en el nivell dels resultats PISA 2000 els nivells que s'havien assolit amb anterioritat, després d'una caiguda molt important. Per tant, parlem d'una recuperació de nivells, i vostè l'atorga a la sisena hora. No em faci trampes i parlem obertament de la sisena hora.

Vostès no han deixat cap avaluació feta de la sisena hora, cap. Per tant, ningú pot parlar d'una avaluació seriosa de la sisena hora. Ans al contrari: quan en aquesta cambra se'ns ha informat dels resultats de les competències bàsiques de sisè, un any després de l'altre vam poder constatar que primer un 25 i després un 30 per cent d'alumnes no havien assolit les compe-

tències bàsiques, i eren alumnes afectats per la sisena hora. I no ho vam relacionar directament, perquè sabem que no cal fer extrapolacions ràpides i poc documentades. I permeti'm que li digui que la seva ha estat molt poc documentada: primer, el caràcter escolar no lectiu, i després vincular-ho a la PISA. Després m'ho relaciona amb problemes de transport escolar del migdia! Al migdia no hi ha hagut mai transport escolar públic; només es paga el transport d'anada i de tornada, mai el d'entre hores. Per tant, no sé com vol arribar a l'argument que vostè necessita per poder criticar d'una manera barroera el tema de la sisena hora.

Primera, és evident que la Generalitat és competent per fer l'horari. Senyor diputat, miri'm un segon, si pot ser –miri'm un segon, si pot ser–, si puc demanar-li l'atenció. La LEC acorda i proposa i aquest Parlament va aprovar que el Govern pot allargar l'horari escolar, però no ens vam atrevir a posar que la sisena hora seria reglamentada i garantida com a dret. No em parli com a dret una cosa que no està recollida com a dret a la mateixa LEC, perquè en aquells moments vostès, també, amb la boca petita, en parlaven, dels problemes que havia derivat aplicar la sisena hora. I com que jo no tinc per costum desvetllar converses, no en faré esment, però vostè sí que es pot informar al si del propi grup.

No parli de discriminació. Que no és una discriminació, segons vostè, dir que un centre és un CAEP? O sigui, vostès mantenen uns centres amb uns noms especials, de centre d'atenció escolar preferent, allà hi ha un nombre de professors diferents, un pla d'estudis diferent, una actuació diferent; allò diuen que no és discriminatori. Vostès fan un joc de paraules interessant. Quan es parla que hi ha persones que tenen més dificultat i que donar igual a qui té diferent no és garantia d'igualtat, surt de seguida la necessitat d'una discriminació positiva, expressió altament usada; quan nosaltres fem una oferta de discriminació positiva en diuen segregació. Home, no juguem amb les paraules!

Aquí el que és important és saber què és el que necessita l'alumne per assumir bé el currículum de primària i que, atès que hi ha diferents ritmes, necessitem diferents estratègies, però, per sobre de tot això, senyor diputat, per sobre de tot això, que el nostre Govern és evident que hauria preferit tenir el temps per fer una avaluació de la sisena hora. Nosaltres no portàvem aquesta proposta estrictament en el programa electoral, dèiem que analitzaríem la sisena hora, però les circumstàncies pressupostàries i econòmiques a què ens hem vist abocats ens han recomanat prendre una altra direcció.

Perquè vostès s'han d'aclarir. Miri, tenim quinze mil alumnes nous en el sistema? Sí. Vostè diu: «Vostès, amb 1.900 professors, haurien passat.» Home, no. Nosaltres hem volgut abaixar la ràtio de P3. No tenim només els quinze mil a P3, també en tenim a primària, que ens puja.

Però la gran pregunta, senyor diputat... Em permet, senyor diputat? Li puc reclamar l'atenció, senyor diputat? La gran pregunta és: Catalunya té un problema d'hores?, Catalunya té un problema d'hores a primària,

comparat amb els països d'Europa? On tenim els problemes, on tenim els desajustaments si volem comparar el nostre sistema educatiu? Els tenim amb les pèrdues que tenim a l'ESO, al finalitzar, d'alumnes que abandonen i amb el percentatge baix d'alumnes que continuen estudiant.

Per tant, què hem d'atacar? Hem d'atacar i garantir l'èxit en l'ESO perquè acabin graduats, perquè puguin continuar estudiant. I com que sabem que part del fracàs de l'ESO ve de primària, hem de reforçar les competències bàsiques a primària. I això s'ha de fer d'acord amb les necessitats dels alumnes. I a l'ESO incrementem la plantilla per fer reforç. Però vostè sap, senyor diputat, quantes noves places hem creat a la postobligatòria? Malgrat les restriccions pressupostàries, atenent les necessitats, atès que els nois de setze anys no es poden introduir en el món laboral directe, ni és convenient que hi vagin directament, sinó que s'han de continuar formant, malgrat totes les restriccions, hem incrementat en un 5 per cent l'oferta postobligatòria, de formació professional, de formació de programes de qualificació i de batxillerat. És aquest l'handicap que tenim. No podem parlar de l'ensenyament primari al marge de tot el sistema. I un cop detectades les necessitats i considerats els recursos, s'havia d'actuar. I aquesta, estic convençuda, senyor diputat, que és una consideració que comparteix. Perquè és o no el repte de Catalunya procurar que els nois i noies de setze a divuit anys tinguin una oferta postobligatòria àmplia? D'on han de sortir, aquests recursos?

Miri, Catalunya té uns 75.000 ensenyants públics. El decret que el Govern anterior va aprovar el 10 de juny de restriccions pressupostàries, que a l'anterior conseller i actual diputat li ha de sonar, perquè el van aprovar en el Govern, ens portava unes limitacions a l'hora de contractar interins i de substituir docents. La normativa de l'Estat en els pressupostos generals..., vostès, hem pogut veure com ens han intentat limitar l'oferta pública docent. Senyor diputat, ni una paraula no he sentit seva, al llarg de tot aquest període, de defensa de l'oferta pública catalana envers el Ministeri d'Hisenda que ens bloquejava i ens havia recorregut l'oferta.

Per tant, no només nosaltres no acomiadem ningú, que li ho podré demostrar en la rèplica, sinó que defensem al màxim l'oferta pública actual, d'acord amb les normes, i reorganitzem els recursos, evident, perquè són diferents les prioritats. Si per vostè és prioritari posar tots els recursos a primària, li haig de dir que n'havien d'haver deixat per a la secundària i per a la postobligatòria. El sistema educatiu ha de poder funcionar d'acord amb els recursos que té i la prioritat. I gràcies a la bona entesa de tots els ensenyants, que han assumit incrementar una hora lectiva a primària i una hora lectiva a secundària, entre aquest increment i la reconversió de la sisena hora, podem donar millor qualitat al sistema en allò que és obligat. I no em tracti com a dret una qüestió que era optativa, que la LEC no va fixar i que vostès mateixos havien qüestionat, i ara han trobat, en ella, un gran element demagògic. Parlem del sistema educatiu en general, parlem de les prioritats i de la millor optimització dels recursos. Parlem d'això i ens hi trobarem, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, li diria que no fugi d'estudi, no ens enredí; li estem parlant d'un acte del seu Govern, de responsabilitat del seu Govern, i fet i imposat per vostè, i per tant no ens parli vostè ara d'altres problemes que té la societat catalana, ni l'educació catalana, perquè la interpell·lació era sobre això, i li estem plantejant un tema en què té una responsabilitat vostè directament específica sobre la supressió de la sisena hora; no ens parli d'instrumentalització, li estem parlant d'un tema ben objectiu, que no ens preocupa només a nosaltres, sinó moltes i moltes persones del sistema escolar, i molt particularment algunes associacions de pares i mares, algunes de les quals vindran avui al Parlament, a la tarda.

La sisena hora, òbviament, és una sisena hora al servei de la qualitat, era al servei de la qualitat, al servei dels projectes escolars de Catalunya, no de vocació lectiva, sinó justament per donar un marge a les escoles perquè poguessin desenvolupar els seus projectes escolars sobre la base d'un exemple que li he posat, que és el de l'Escola Garbí. Aquest és el sentit de la sisena hora, viabilitzar els projectes escolars, i que ara queda dràsticament limitat, perquè perden aquest mínim marge que tenien.

Jo li ho diré, senyora consellera; vostè té una contradicció bàsica, que és que ara ens està justificant la liquidació de la sisena hora a l'escola pública. Però, escolti, a l'escola concertada sí que val? A l'escola concertada sí que poden seguir fent la sisena hora? Val el compromís de la LEC per acabar finançant també la sisena hora a l'escola concertada? Resulta que a l'escola pública no val i a l'escola concertada sí? En què quedem, senyora consellera? Quina és aquesta dualitat de plantejament? És que vostè utilitza els arguments per a un sector del sistema educatiu i no per a un altre sector del sistema educatiu? No havíem parlat que era un sistema educatiu de vocació unificada?, que és un servei públic universal amb dret de tothom, per raons equitatives, i tothom té dret a la mateixa oferta educativa? Per què ens defensa ara una doble velocitat? No, a l'escola pública; sí, a l'escola concertada. Aquesta és la contradicció de vostè, i això és el que hauran d'explicar.

Miri, l'informe PISA. L'informe PISA, senyora consellera, és un indicador de qualitat. Li vull dir, amb l'informe PISA, que la sisena hora, igual que les mesures que porta l'informe PISA 2009, és un paquet de qualitat aplicat pel Govern anterior que representa la llarga batalla per la qualitat i els resultats escolars, dels quals un exponent visible... Escolti'm –escolti'm–, escolti'm i miri'm, si us plau, quan li parlo, miri'm quan li parlo... (*Remor de veus.*) L'informe PISA és un exemple de la qualitat educativa...

El vicepresident primer

Si us plau...

Daniel Font i Cardona

...influida, òbviament –òbviament–, influida, no tota la responsabilitat és del Govern anterior, pel Govern anterior. I per això és significatiu, perquè la sisena hora impacta en aquest model de qualitat i forma part de les mesures preses.

Segons l'informe de vostès, de les propostes sobre mesures de personal, vostès fan una relació numèrica de les aplicacions de l'escreix de personal que els surt que nosaltres considerem que no és necessària. D'acord amb la seva avaluació, necessiten 1.933 docents, en canvi generen un escreix de 5.500. Fixi's, vostè, agafi els 5.500, resti-hi els 1.900, i veurà vostè quin escreix li queda; li queda un escreix enorme, podria fer altre cop la sisena hora i moltíssimes coses més.

Però realment hi ha una qüestió que a vostè la preocupa i la mediatitza en les seves mesures, que és el que nosaltres creiem que és un perjudici sobre les realitzacions del Govern anterior. Vostès han liquidat almenys trenta realitzacions del Govern anterior, no han partit del que hi havia, i això és així. Sorprenen en la mesura que, si a la llum dels retalls vostès ja poden resoldre la situació d'emergència relacionada amb l'inici de curs, per quina raó amplien els retalls a d'altres funcions que no tenen aquesta mateixa emergència? I aquesta és la qüestió de la sisena hora, pensem que, per raons que no tenen a veure amb la mateixa situació ni amb l'ajust de personal, sinó de caràcter, com li deia, més doctrinari o ideològic. Per exemple, la seva gestió s'ha caracteritzat, com li deia, per l'eliminació de les conseqüències del Govern anterior, no ha tingut la grandesa de partir del que hi havia, com varen fer els governs dels presidents Maragall i Montilla amb l'obra de govern del president Pujol; no varen desmantellar, varen partir del que hi havia. No han tingut aquesta grandesa. La confrontació arriba quan, posats a fer un ajust, s'hi barregen qüestions fortament ideologitzades i doctrinàries i s'aprofita per fer coses que no deriven directament de la crisi o de l'objecte que es tracta, sinó de les pròpies posicions més doctrinàries, sobre l'abast del benestar, el paper dels serveis públics, el paper del sector privat en la prestació dels serveis públics.

Tenen molts reptes en educació primària, que ara no li detallaré. Però és per tot això, en resum, per concloure, que voldríem proposar-li que recapaciti i que busqui un acord en aquesta cambra sobre la qüestió dels horaris escolars en educació primària, perquè tots els grups d'aquesta cambra, senyora consellera, atengui al que li dic, tots els grups d'aquesta cambra s'han manifestat a favor de la sisena hora, almenys públicament –almenys públicament–, si és que hem d'entendre que les declaracions públiques serveixen per explicar el que es pensa. Tots els grups de la cambra s'hi han declarat. Algun problema de contradicció deu tenir vostè, perquè vostè es manifesta en contra en aquests moments encara, però tots els grups de la cambra s'hi han manifestat.

Un acord, voldríem, que propiciés vostè, entenent el moment excepcional que vivim, en què calen mesures d'ajust, però que advoca igualment per mantenir l'horari escolar de sis hores diàries en tots els centres d'educació primària del servei d'educació de Catalunya, siguin públics o concertats, siguin de titularitat pública o de titularitat concertada, d'acord amb els supòsits de la LEC: permetre als centres educatius que, d'acord amb aquest principi, administrin aquesta hora en benefici del seu projecte educatiu.

Acabo, senyor president. Aquest és el repte que vostè té ara al davant, creiem nosaltres, respecte a aquest tema que li plantejem. Si vostè pren la iniciativa en aquest sentit, senyora consellera, i té la grandesa de fer una inflexió i de recapacitar i replantejar alguna de les seves decisions sobre la base de l'acord amb els grups parlamentaris, que s'hi han manifestat a favor, tots sense excepció, i busca un acord, ens tindrà al seu costat, amb seguretat, ens tindrà al seu costat i es guanyarà el respecte de tothom. Si vostè persisteix en el disbarat, o en el despropòsit, o en la doble velocitat en el sistema educatiu, no en tingui dubte, senyora consellera, ens tindrà al davant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyor president. Senyor diputat, jo el miro sempre; és vostè que no em mirava durant la meua intervenció.

Escolti, si torna a posar aquí l'exemple Garbí, em semblarà magnífic, però li recordo que l'Escola Garbí és concertada. M'agrada que posi exemples de la pública, vostè, perquè, és clar, m'està intentant aplicar una cosa que no lliga. Quan vostè em parla de doble velocitat, doble velocitat és: en un lloc és gratuït i en l'altre els pares la paguen. Això deu ser també una doble velocitat. Si vostè creu que no és doble velocitat que en un lloc sigui gratuït i a l'altre sigui de pagament, m'expliqui què són les dobles velocitats.

En tot cas, el que jo li asseguro és que el sistema té diferents reptes. I el que vostè m'està dient és que l'importen molt poc els reptes que tinguin els altres nivells. Jo estic convençuda que els altres grups polítics tenen presents el conjunt de reptes. A vostè només l'interessa la sisena hora perquè ha trobat un collectiu. Evidentment, la sisena hora es podrà continuar fent a les escoles públiques en les condicions en què s'havia fet abans: amb caràcter voluntari i a càrrec d'alguna altra institució que no sigui directament l'escola. *(Veus de fons.)*

Per tant, senyor diputat, els problemes organitzatius als centres... No, s'ha fet sempre. Ara vostès què ens proposen, que els pocs recursos que hi ha els dedi-

quem a pagar la sisena hora a la pública i a la concertada, senyor diputat? És això el que m'està proposant?

Jo, en canvi, què li proposo? La sisena hora a la pública comportava que el 2012 es pagués la sisena hora a la concertada. (*Veus de fons.*) Vist que això és impossible d'assumir... –senyor diputat, puc seguir?–, com que és impossible d'assumir econòmicament, el que nosaltres hem fet ha estat prioritzar. I vostè m'ha de dir si vostè i el seu grup –és reservat, és una qüestió respectable– consideren que és millor mantenir la sisena hora que escolaritzar dotze mil alumnes més a la postobligatòria. És un criteri. Nosaltres, el nostre grup, no; considera que és més prioritari escolaritzar dotze mil alumnes més a la postobligatòria. Si no podem créixer en plantilla, perquè ni la normativa estatal ni la catalana –normativa que vostès coneixen– no permeten contractar, hem d'optimitzar els recursos que tenim i distribuir-los. Fer una bandera de la qualitat de la sisena hora i vincular-la al PISA, li ho repeteixo, si insisteixen en aquesta línia ens haurem de veure obligats a parlar de com s'entenia, en aquests darrers anys, l'aplicació de la sisena hora.

Encara hi ha escoles que no l'han feta, senyor diputat. Vostès la van aplicar amb una gradualitat que prometia cada any que la farien a totes i no la volien, diu vostè o algú aquí. No..., no la podien pagar, va ser una previsió que va rebaixar a vint-i-tres hores, de vint-i-cinc, les lectives, que va ser una suma letal per al sistema, van entrar massivament noves contractacions, van desballestar molt l'harmonia del sistema. Això, vostès i el seu grup i els seus responsables a la conselleria ho van afirmar mantes vegades. I ara, d'aquí, de tota aquesta qüestió de la qualitat, de la nova contractació, de la dificultat d'aplicar una hora en el sistema, que venia d'un pacte que vostès no van tenir el coratge de canviar, perquè tenien problemes en el seu mateix grup, ara, d'aquesta, en fan la gran tesi. La tesi de la qualitat és garantir l'assoliment de les competències bàsiques, aconseguir que el nivell de sisè de primària pugi a casa nostra, aconseguir que l'ESO tingui èxit en la majoria dels alumnes, la immensa majoria, i aconseguir la postobligatòria.

Vostè, digui'm, senyor diputat, si és qualitat o no el que ara li diré. Miri, senyor diputat, amb la nova estructuració una escola de nou grups tindrà quinze mestres. Aquests quinze mestres representen una càrrega lectiva de 360 hores: 35 per dirigir el centre, 225 per fer el currículum i 100 hores de reforç. La *ràtio* mestres/grup és millor que la que hi havia abans, perquè no es tracta de la quantitat, es tracta de la qualitat. I, poder tractar més qualitat, sí senyor, si es podia fer, perfecte, però, si hem de reestructurar, només es posi la mà al pit i em digui la veritat: és millor garantir sis hores de primària a l'àmbit públic, mantenint la doble diferència que vostès van tractar en el sistema, i deixar a dotze mil alumnes joves que no trobaran feina i no donar-los formació? Aquesta és la seva opció? Aquesta és la seva opció, no prioritzar la formació dels joves que han de poder entrar en el mercat de treball? Hem de confrontar un col·lectiu contra un altre, perquè vostès volen fer aquest joc demagògic? (*Veus de fons.*) Sí, senyor, vostè mateix ho ha posat.

No podem incrementar els nostres recursos humans. La limitació, a Madrid, ho ha posat de manifest. I el seu grup no ha manifestat ni un dia el suport a l'exigència que el Govern de Catalunya va fer perquè el Govern central retirés aquest recurs. Si fos tant el que els preocupa, el futur dels ensenyants i del sistema haurien trobat el seu suport. Lamentable, senyor diputat, que el seu grup no hagi donat ni una mostra d'interès per saber si podríem fer l'oferta pública que havíem de fer al nostre ensenyament públic. I, ara, amb una hora no lectiva la prioritzin, perquè tenen un col·lectiu identificat que els pot fer suport –la prioritzin–, sobre la formació de l'ESO, sobre els nous alumnes que tenen dret a places i sobre els joves que s'han de formar per entrar en el món del treball.

Governar és prioritzar, i ara més que mai. I la prioritització ara toca buscar la millor formació per als joves perquè puguin ingressar en el món del treball amb més bones condicions. Revisi les seves notes i coincidirà amb mi que aquesta és la prioritat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Gràcies, honorable consellera.

Salutació

al cònsol general dels Països
Baixos a Barcelona

Abans de donar pas al següent punt de l'ordre del dia, vull saludar, des d'aquesta Mesa, el cònsol general dels Països Baixos, l'honorable senyor Spaans, que des de fa pocs mesos és cònsol a Barcelona, i que ha volgut ser rebut en audiència però, a més a més, ser present una estona en aquest hemicicle.

(*Alguns aplaudiments.*)

Interpel·lació

al Govern sobre el millorament del
finançament de l'Agència Catalana
de l'Aigua (tram. 300-00055/09)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el millorament del finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la interpel·lació la defensa l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, som tots perfectament conscients que la passada legislatura el tema de l'aigua, de la política de l'aigua, el debat sobre l'aigua va ser un debat molt present en aquesta cambra. En una primera part de legislatura, arran de la sequera, de quines eren les infraestructures que s'havien de

fer, què calia fer, doncs, per evitar repetir situacions com la viscuda, val a dir que tothom pot tenir el seu criteri respecte de quina va ser la solució definitiva en el tema. Nosaltres pensem que Déu n'hi do el cop de mà que ens hi va donar la Moreneta. En qualsevol cas, aquest va ser un debat latent i present, com també ho va ser, a finals de la legislatura, des d'una perspectiva diferent, des de la perspectiva, en aquest cas, del finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua, del finançament de les polítiques de l'aigua en aquest país, de l'Agència Catalana de l'Aigua i també Aigües Ter Llobregat, que és una empresa pública que presta un important servei a l'entorn metropolità de Barcelona.

Tant és així que, des d'aquesta mateixa tribuna i en algun dels debats que varem tenir i que van conduir a una moció, àmpliament compartida per aquesta cambra, proposada per Convergència i Unió, i àmpliament compartida per aquesta cambra, doncs, ens fèiem una reflexió conjunta, tots els grups parlamentaris amb relació que era cert que l'Agència Catalana de l'Aigua havia sanejat els nostres rius, tan cert com que, des del nou Govern que sortís de les urnes –i ha sortit el Govern de Convergència i Unió–, el que li corresponia ara era sanejar, no tant els rius, que també, sinó les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua.

El sentit últim d'aquesta interpellació és conèixer, fonamentalment, quin és –quin és– el full de ruta que té el Govern de la Generalitat, en l'Agència Catalana de l'Aigua, atès, doncs, que coneixíem, en un exercici –les coses pel seu nom– d'honestetat del mateix director i del mateix Govern anterior amb relació al precari i malmès estat de les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Arran d'una compareixença, de l'aleshores director de l'Agència Catalana de l'Aigua que va posar sobre la taula xifres altament preocupant, nosaltres varem promoure una moció, que els la voldria recordar, perquè ens sembla un bon punt de partida per fer un conjunt de feines que, de ben segur, haurem de fer i que estem amatents, doncs, que ens expliqui, el conseller, quin és aquest full de ruta per fer aquestes feines.

La moció bàsicament deia dues coses: una, que va ser àmpliament consensuada amb la cambra, i l'altra que malauradament no va ser així. La primera, establir un bloc de mesures per tal de refer les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua. No els la llegiré, però fonamentalment deia: «Redefinir les bases econòmiques financeres de l'Agència Catalana de l'Aigua en l'horitzó 2010-2020.» És a dir, no estem en un debat estrictament lligat als pressupostos del 2011, sinó amb una perspectiva de futur llarga. «Tendir a l'estabilització i reducció gradual del deute», tenim un nivell d'endeutament exagerat, desproporcionat per escometre les funcions que té. «Refer els termes del contracte programa», que són aquelles aportacions que el Govern fa a l'Agència Catalana de l'Aigua. Llavors, també ho dèiem d'una manera, si vostès ho volen, un punt elíptica, però dèiem: «Mirar de complir el mandat de recuperació de costos que estableix.» Això, dit d'una manera menys elíptica: «Escolti, hem de plantejar-nos amb relació al cànon de l'aigua a veure què és el que anem a fer.»

Perquè, si, al costat d'això –i vaig al segon punt de la moció, que no va ser acceptada almenys en els termes que volia Convergència i Unió–, si el que volem és complir amb la directiva marc de l'aigua i amb el Programa de districte fluvial de conca de Catalunya i amb el pla, si el que volem és complir amb tot aquest reuigitzell de compromisos, amb l'estat financer que tenim a l'Agència Catalana de l'Aigua, això és materialment impossible de fer.

Val a dir que varem poder consensuar una bona part d'aquesta pista d'aterratge per al nou Govern. I escolta..., caldrà fer replantejaments profunds de tot, quin és el nivell d'endeutament, les fonts de finançament, etcètera, de l'agència. No va ser tan possible, hi insisteixo, a l'hora de..., nosaltres proposàvem aturar..., al final l'únic que varem aconseguir és allargar una mica el termini d'exposició pública, aturar el Pla de gestió de districte fluvial de conca de Catalunya.

Per què? Doncs, perquè aquest contracte, aquest Pla de districte fluvial contempla importants –el pla i el programa que se'n desprèn– compromisos també d'ordre financer per a l'Agència Catalana de l'Aigua, de l'ordre de més 9.000 milions d'euros en l'horitzó entre aquest any i el 2020. Per tant, estem parlant d'aquestes xifres. I, aleshores, no només nosaltres, Convergència i Unió, sinó molts altres agents, representats en el Consell de Direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua, doncs, varem manifestar-nos que calia replantejar aquest programa i aquest pla. Perquè amb l'estat financer que teníem l'Agència Catalana de l'Aigua era materialment impossible complir els compromisos que nosaltres mateixos ens anàvem a imposar.

Malauradament, i subratllo el malauradament, a cinc dies de les eleccions del 28 de novembre, el Govern de la Generalitat, tossut, va aprovar el pla i va aprovar el programa; un pla que és absolutament incomplible amb les finances en què ha estat la Generalitat, que està l'Agència Catalana de l'Aigua. I no només per aquesta raó, sinó perquè ho va fer també en contra d'una part molt rellevant dels usos de l'aigua representats al Consell de Direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Boada. A l'Agència Catalana de l'Aigua hi han representats els usos de l'aigua, els usos industrials a través de tres organismes, que són: la petita i mitjana empresa, Pimec, a través del consell de cambres, i a través de foment.

Els tres representants hi van votar en contra, al·legant qüestió d'ordre pressupostari, i veig aquí el diputat Reñé que n'és testimoni, perquè formava part d'aquest consell de direcció. Però no només els usos industrials representats, també els usos agraris; i, de representants dels usos agraris, al Consell de Direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua només hi han dues cadires: una, de la Unió de Pagesos i, l'altra, de la JARC. Aquests també hi varen votar en contra, al·legant aquestes qüestions. «Home!, no ens posem al damunt» –deien, clamaven – «un conjunt d'obligacions que no podem atendre.» I, en el cas dels usos de boca, els qui representen són: l'entitat metropolitana, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis. En aquest cas, coherents amb allò que defensen políticament, Federació de Municipis i Entitat Metropolitana

varen votar a favor d'aquesta planificació, no així l'Associació Catalana de Municipis. Què vull dir? Doncs, que, de tots els usos, no hi havia consens, i que el Govern els va votar, legítim, amb els seus vots, aquest pla i aquest programa.

Ara, sabedors, suposo, que l'hauríem, doncs, d'alguna manera, de modificar, perquè és que no es pot complir. No podem escometre 9.000 milions d'inversió en l'horitzó dels propers quatre o cinc anys arrossegant, doncs, un endeutament entre l'ACA i l'Agència Catalana de l'Aigua de més de 2.200 milions. És que no es pot. Es podria d'una manera..., incrementant, doncs, d'una manera estratosfèrica –per agafar un adjectiu que els plau, estratosfèrica–, el cànon de l'aigua; que no ens sembla el més raonable, perquè també hem de ser..., i això ho dèiem en la moció a proposta de Convergència i Unió, també hem de ser curosos que l'aigua és un element important per a la competitivitat, i també hem de ser curosos que l'aigua és un element important per al desenvolupament normal de la qualitat de vida de les persones. Per tant, preservant i tenint clars aquests criteris, és evident que alguna cosa hem de fer.

I, per tant, nosaltres plantejem aquesta interpellació, perquè ens agradaria conèixer quin és, en definitiva, el full de ruta del Govern. El Govern era conscient, el dia que va prendre posició, que l'Agència Catalana de l'Aigua i les finances amb relació a la política de l'aigua en aquest país estaven en una situació complexa. Per tant, li demanàrem al conseller a veure si ens poguéssim detallar quin és aquest estat de les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua; però, sobretot –sobretot–, el que pretenem amb aquesta interpellació és mirar endavant. És mirar endavant en el sentit de dir: «Escolta, què hem de fer a partir d'ara?» Nosaltres volem, evidentment, complir amb la Directiva marc de l'aigua; volem tenir els rius sanejats, però també volem –i és que, a més a més, encara que no volguéssim en tenir l'obligació– tenir una agència catalana de l'aigua amb unes finances equilibrades, amb unes finances raonables.

I això, hi insisteixo, no és una cosa que es resolgui simplement amb un pressupost o simplement amb una mesura. Això és tota una panòplia de mesures, de pressupostos i, sobretot, de compromisos, honorable conseller. I, abans, la consellera d'educació li reclamava al diputat socialista que el mirés a la cara..., permeti'm que ara no li miri a la cara de vostè, perquè aquests compromisos evidentment han de ser del Govern, i els demanarem a veure quin és aquest full de ruta, però també entenc que han de ser dels altres grups de la cambra.

També entenc, doncs, que hi ha responsabilitats, com Convergència i Unió va tenir la seva, des de l'oposició, per buscar el concert en aquesta moció que ens dona peu a començar a refer tot el tema de les finances de l'aigua. I això, hi insisteixo, no serà una cosa que puguem fer d'avui per demà, no serà una cosa que puguem fer de manera immediata; però sí que és molt important –molt important– conèixer –i aquest és el sentit de la interpellació– quin és el full de ruta. Què preveu fer el Govern, doncs, a molt curt termini? Què preveu fer a curt termi-

ni? Què preveu a mitjà termini? Què preveu a llarg termini? Amb un objectiu clar –amb un objectiu clar–, que és complir amb la Directiva marc de l'aigua, que és que volem, evidentment, doncs, tenir els rius sanejats, volem tenir qualitat a les masses d'aigua fluvials del nostre país; però volem, també, tenir una situació financera de l'Agència Catalana de l'Aigua que no estigui, doncs, en fallida. I aquesta és una cita literal del director –de l'anterior Govern– de l'Agència Catalana de l'Aigua: «Si això fos una empresa privada, estaríem en fallida.»

Hem de sortir d'aquesta situació. Demanem al Govern claredat en l'exposició del full de ruta i ens atrevim a demanar, doncs, a la resta grups parlamentaris responsabilitat, perquè aquesta és una responsabilitat, jo crec, compartida per tots, pel bé, en qualsevol cas, del nostre medi natural, pel bé de la qualitat dels nostres rius, i també –i aquest no és pas un tema menor– de la nostra Administració.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, honorable diputat. A continuació té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Honorable senyor diputat, en primer lloc li vull agrair aquesta interpellació, però sobretot li vull agrair la seva proactivitat en favor de la solució d'un problema que sembla que és endèmic en el nostre país, com és el funcionament i el finançament d'aquell instrument del qual ens varem dotar per abastir-nos i per sanejar les nostres aigües residuals, com és l'Agència Catalana de l'Aigua; una proactivitat que es manifesta amb aquesta interpellació d'avui però que en l'anterior mandat, quan el seu grup estava a l'oposició, doncs, també es va manifestar amb nombroses iniciatives parlamentàries que vostè va promoure per tal d'agafar el toro per les banyes i mirar de buscar solucions consensuades a un problema que no és d'un grup polític, no és d'un govern, sinó que és del conjunt de la ciutadania.

Bé, l'aigua, saben vostès que és vida, saben també vostès que és un bé escàs, i aquest país es va dotar, com deia, fa anys d'un instrument, l'Agència Catalana de l'Aigua, responsable de la gestió dels recursos hídrics del país. Fa ara uns quatre anys varem viure una crisi profunda, la crisi de l'aigua, una crisi que ens va costar molts diners però que també va tenir algun efecte positiu. Jo penso que una nova cultura d'estalvi es va instal·lar entre el conjunt de la ciutadania, i a partir d'aquí, doncs, l'ús de difusors en el consum domèstic, la recuperació d'aigües pluvials per al reg per part de particulars i per part d'administracions, el reciclatge de les aigües grises, etcètera, varen ser tota una sèrie d'actituds que es varen imposar en la nostra societat i que han fet que se'n rebaixin considerablement els nivells de consum.

Bé, aquesta crisi de l'aigua, doncs, va acabar, els pantans es varen omplir després d'aquella tan eficaç visita del conseller Baltasar a Montserrat, que va provocar una llevantada d'aquelles que feia anys que no recordàvem, però ara, en aquest moment, estem vivint una segona crisi; una segona crisi que ens ha portat a una situació insostenible i que, per dir-ho clar, doncs, té com a titular «la fallida de l'Agència Catalana de l'Aigua». Sí, sí, ho senten bé: aquell instrument del qual ens vàrem dotar té una situació econòmica, arrossega una situació econòmica que és realment insostenible.

Què ens hem trobat?, què tenim? –continuant amb el diàleg que manteníem amb l'exconseller Milà. Doncs, tenim una agència carregada de deutes, als quals és absolutament inscapaç de fer front. Ho deia ara el senyor Espadaler: el 28 de novembre de l'any passat van haver-hi eleccions al Parlament de Catalunya; el 23 de novembre, cinc dies abans, es va aprovar el programa de mesures del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, cinc dies abans i a més sense consens. I no parlo de consens polític; parlo de consens també entre els actors principals que seuen al consell d'administració de l'agència. Però tornem al principi: quina és la situació econòmica de l'Agència Catalana de l'Aigua? Hem tancat el 2010 amb un dèficit de 106 milions d'euros, és a dir, hem gastat 106 milions més dels que hem ingressat; però, a més, arrosseguem un endeutament vençut de 1.367 milions d'euros. Això ens obligarà aquest any, només de principal, a retornar –de fet ja els estem retornant– 211 milions d'euros l'any 2011. A més, tenim un programa d'inversions que es va aprovar, fins a l'any 2015, que diu que ens hem de gastar 8.728 milions d'euros, dels quals resten per executar 3.657 milions d'euros. Tot això és el Programa d'abastament o el Programa de sanejament d'aigües residuals. El mateix pla sí que preveia un finançament per a totes aquestes inversions, però, és clar, contemplava un increment del cànon, fins al 2015, del qual ni es va arribar a parlar.

Els faré un balanç de situació, com em demanava el senyor Espadaler. El programa de mesures fins a l'any 2015 ens obliga amb el que és el PSARU, el Pla de sanejament, a gastar-nos 1.500 milions d'euros i 5.000 més, que seria la resta d'actuacions –per tant, parlo aquí d'abastament, no de sanejament. El Pla de gestió del districte de conca fluvial preveu que les inversions es financin amb un increment –escollit bé– del 322 per cent del cànon, a aplicar en cinc anys. Estaran d'acord amb mi que això no és que sigui difícil d'afrontar, sinó que és absolutament impossible d'afrontar.

L'endarreriment que portem en l'execució del PSARU en aquest moment és de 708 milions d'euros. Ho coneixerà qualsevol de vostres que amb la seva feina parlamentària vagi a un municipi –normalment són municipis petits–, i haurà sentit la reclamació de l'alcalde o l'alcaldesa de torn, que diu: «Quan em fareu la depuradora?», o de l'industrial que diu: «Tinc la depuradora, que he guanyat el concurs; quin dia la començarem?» Estem parlant, doncs, exactament d'això.

Compromisos adquirits amb administracions: 253 milions d'euros, i hi sumen el que abans els he comentat, els 106,4 milions d'euros de dèficit del 2010.

Tot això, a més, en un moment de crisi econòmica, on els mercats financers estan tancats per a nosaltres, on el deute amb els proveïdors és insostenible... Haig de reconèixer, i m'hauria de caure la cara de vergonya, però no em fa res dir-ho davant d'aquest Parlament, que sovint ens estem finançant amb càrrec als proveïdors, amb càrrec a empreses que han fet una obra i l'agència en aquest moment és absolutament incapaç de pagar-los. I moltes d'elles són empreses petites, són empreses mitjanes que estan amb l'aigua al coll. Bé, és una situació molt greu, però també tenim un full de ruta, un full de ruta que transformem en un pla d'acció i que passo ara a exposar-los d'una forma molt breu.

Aquest full de ruta inclou una sèrie d'actuacions immediates. En primer lloc, una reducció de la despesa: l'Agència Catalana de l'Aigua se centrarà només en el que són els seus serveis obligatoris; i això vol dir que tots aquells serveis que prestava l'agència fins ara però que no són obligatoris, per tant, que no se li imposen per llei, no els prestarem. Entenc que no estem en un moment de continuar fent coses que cap llei ens encomana però que en un moment de bonança havíem decidit, doncs, que volíem fer. La reducció de serveis obligatoris, l'ajust de personal, ens permetran l'any 2011 un 16,39 per cent de reducció de la despesa.

Refinançament a curt termini, el necessitem: 207,5 milions d'euros a càrrec de la Generalitat. I això, lògicament, empitjorarà l'endeutament global, aquells gairebé 1.400 milions d'euros que els parlava; per tant, serà més deute i més interessos per a l'any que ve, però hem de passar la situació com puguem.

I després estem intentant –intentant– un refinançament privat de 90,6 milions d'euros, però també els dic que de moment no ens en sortim, és a dir, no trobem crèdit en els bancs. La gent es queixa, els ciutadans, que la banca ha tancat l'aixeta; doncs, també l'ha tancat per a nosaltres, si més no per a l'Agència Catalana de l'Aigua. Però continuem insistint-hi.

Això era immediat. A curt termini. Bé, en primer lloc, hem de determinar el cànon. Els diré que l'any 2011, aquest any, si no tinguéssim la motxilla que arrosseguem –és a dir, tot allò que hem de tornar als bancs, els 200 milions i escaig d'euros, tot allò que devem als privats–, simplement per mantenir el sistema necessitaríem 121 milions d'euros més. I això implicaria –implicaria, ho dic en condicional, perquè no ho farem– un increment de cànon del 33 per cent. Si ho haguéssim de pagar amb cànon, com preveuen els plans que han estat aprovats anteriorment, l'hauríem d'incrementar un 33 per cent. Òbviament, cal un increment gradual, i també una reestructuració del cànon; no pot ser un increment, el que es decideixi, doncs, lineal, que afecti tots els consumidors, amb independència del tipus de consumidor que sigui o amb independència de la seva capacitat adquisitiva. De fet, això el programa del Govern anterior ja ho preveia.

En segon lloc, el traspàs al món local de les instal·lacions. I vull subratllar-ho, perquè això també ho preveia el programa: la Generalitat construeix i traspassa al món local les instal·lacions. Això no s'ha fet i ho farem; ara, ho farem bé, eh? Jo he estat alcalde durant

molts anys i he participat dels moviments del municipalisme català en el sentit que no podíem acceptar traspassos sense el corresponent finançament. Doncs, òbviament, jo no traspassaré als ajuntaments les depuradores sense el corresponent finançament, però això vol dir que hauré de fer una reestructuració del cànon perquè puguin obtenir directament, els ajuntaments, els diners per fer funcionar el sistema; de fet, això es preveia ja amb anterioritat. Tot això en aquest moment ho estem estudiant.

I en darrer lloc permetin-me també que plantegi algunes qüestions, senyor Espadaler, o que apunti algunes qüestions que penso que tots plegats ens hem de plantejar per al nostre futur hídric com a país.

En primer lloc...

La presidenta

Conseller, hauria d'anar acabant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Acabo ara mateix, senyora presidenta. Podem destinar 3.500 milions d'euros per millorar la garantia de subministrament amb mesures com la dessalinització, la regeneració, la reutilització, la modernització de regadiu, per obtenir 389 hectòmetres cúbics anuals? O, per contra, hi ha altres infraestructures de menor esforç inversor capaces d'aportar més recurs i amb menors costos d'explotació?

En segon lloc, podem tenir depuradores que abocant directament a mar, i no a llera, incorporin sistemes d'eliminació de nutrients amb els consegüents costos, quan a la resta d'Europa això no succeeix? Té sentit per a petits nuclis de població projectar complexes depuradores amb sistemes altament consumptius d'energia o, atès el baix impacte al medi, podríem parlar d'altres sistemes més senzills?

I per finalitzar i en resum, i ho anuncio, és evident que iniciarem la revisió anticipada del Pla de gestió del districte de conca fluvial, no només perquè és impossible executar-lo en termes econòmics, sinó també perquè cal imposar-li una major racionalitat.

Davant d'aquesta greu situació –acabo, senyora presidenta–, els plantejo que podrem sortir-nos-en però que calen algunes mesures d'impacte. I he de recordar als grups parlamentaris que van donar suport a l'anterior Govern que vostès van aprovar mesures de major impacte però que no van tenir temps d'aplicar-les. És, per tant, un deure de tots i de totes coresponsabilitzar-nos i estar al costat d'aquest Govern tant pel que fa a les seves accions com també per explicar a la ciutadania la necessitat i sostenibilitat d'aquestes mesures. Apello, per tant, a la seva responsabilitat i al seny de la cambra, i espero poder comptar amb vostès, òbviament, sempre des de la posició de diàleg que nosaltres mantenim i mantindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, la veritat és que li agraïm la claredat expositiva, i de ben segur que tindrem temps i ocasió, i obligació també, de continuar parlant, perquè el que vostè ha plantejat, doncs, amb els escassos deu minuts de marge de temps que tenim en una interpellació és una feina certament complexa, una feina que requerirà concertació, i això jo crec que..., compti, per descomptat, amb el nostre grup parlamentari. I des d'aquí, doncs, crec que tots plegats, i també, doncs, els grups que han tingut responsabilitat en l'anterior Govern de la Generalitat, sabrem tots plegats trobar el camí de fer aquest esforç, perquè les xifres que ens posa damunt la taula –algunes les coneixíem o les intuïem, les altres tampoc en teníem el coneixement de detall– són un punt esgarrioses des de la perspectiva d'aquesta situació de fallida de l'Agència Catalana de l'Aigua. No les vull pas reiterar totes elles, però, en qualsevol cas, les exigències que ens hem posat aprovant tant sí com no a la recta final d'una legislatura..., és evident que no les podem complir. I celebro, doncs, la claredat expositiva de dir: «Escolti, hem d'anar a revisar això.»

I en aquesta revisió sí que li voldríem demanar una qüestió que és important, no per al nostre grup parlamentari, que també, ni pel que pugui representar a Convergència i Unió, sinó, crec, per a tota la cambra i per a tots els alcaldes del país. Crec que també en aquesta revisió hem de ser capaços d'emparar totes aquelles autoritats locals –i aquí, doncs, jo crec que hem anat molt tots a l'una–, perquè hi haurà moltes coses que segurament no les podrem fer o, com a mínim, no les podrem fer en el temps que havíem dit que les faríem –estic parlant de determinades depuradores, estic parlant de determinats col·lectors–, i que moltes vegades reverteixen, doncs, en algun tipus de querella per part de la Fiscalia de Medi Ambient, amb autoritats locals de tot color polític.

Per tant, jo crec que, en aquesta revisió, que és obligada... –jo crec que no hi ha ningú que pugui qüestionar que així no podem continuar; no els torno a llegir les xifres que ha donat el conseller en aquesta revisió–, de dir: «Escolta, hem parat un temps, hem reflexionat, hem mesurat quines són les obligacions que tenim per un costat, quins són els recursos per l'altre, quin és el forat que tenim...»; reordenar tot això, en aquest exercici de reordenar tot això, que avui se'ns ha plantejat un full de ruta molt clar, a molt curt, a curt, a mitjà i a llarg termini, jo crec que també hem de ser capaços d'incorporar aquesta empara –i jo desconec en aquest moment si això, doncs, requereix alguna reforma de tipus legislatiu o no–, doncs, de moltes i moltes autoritats locals, de tots els colors polítics, que moltes vegades veuran retardada... –i allò que deia el conseller: «Escolta, és que no podem fer aquesta depuradora, és que em cal aquest col·lector...»–, que no veuran, doncs, poder fer a temps determinades estacions depuradores

que estan en el Pla de sanejament. Per tant, entenc, dedueixo de les seves paraules que el que anem a fer és una revisió en profunditat.

Però celebro, també, doncs, la claredat de criteris. L'objectiu últim també és compartit: l'objectiu últim és complir la Directiva marc de l'aigua, l'objectiu últim és tenir la qualitat dels nostres rius i l'objectiu últim és la sostenibilitat, però no només la sostenibilitat ambiental des de la perspectiva de la qualitat de les aigües dels nostres rius, sinó també la sostenibilitat econòmica de l'instrument complex, discutible tant com vulguin, que és l'Agència Catalana de l'Aigua. El que ens sembla evident des del nostre grup parlamentari és que, per descomptat, així no podem continuar, no podem continuar portant aquesta motxilla d'endeutament, no podem continuar acumulant dèficits en exercicis pressupostaris futurs; per tant, el més sensat jo crec que és, doncs, atendre'ns a aquest full de ruta.

I compti, senyor conseller, amb la complicitat absoluta d'aquest Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I m'agradaria pensar, i em sembla que això és un exercici de responsabilitat que ens honoraria a tots, que pot comptar, amb les discrepàncies puntuals que es manifestaran, de ben segur, en aquest camí llarg de refer tot el que són les finances de l'ACA, de l'Agència Catalana de l'Aigua, doncs, amb la complicitat, també, de tots els grups parlamentaris, perquè l'objectiu compartit final és aquesta sostenibilitat ambiental però també financera de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller per a la rèplica.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Espadaler, bé, efectivament, escolti'm, hi som posats, eh?, hi som posats per intentar trobar un futur viable per a l'agència, i sobretot, doncs, per poder complir els objectius que la normativa europea i la nostra voluntat política, com a país..., vol que sigui la que impulsi i la que inspiri tota la política de sanejament d'aigües residuals a Catalunya.

I és per això que ens hem posat, doncs, a treballar en la revisió del pla, afegint-hi un element que vostè ha posat damunt d'aquest faristol, que és els problemes legals que en aquest moment els incompliments ens estan comportant, a personal de l'Agència Catalana de l'Aigua i sobretot a molts alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores de Catalunya, fet que no ens és gens indiferent, i que per una determinada, doncs, previsió legal, són els que carreguen amb..., de les deficiències que es puguin derivar de l'execució del pla de sanejament. Mai més ben dit, és una terrible injustícia, però és la realitat que hem de mirar de resoldre en diversos fronts, però també el front legal vinculat al pla de sanejament n'és un, d'ells.

El segon, he posat aquí una sèrie de preguntes, amb relació als estàndards que volem. I sentia algú... –sonava

per allà, eh?, el senyor Milà o el senyor..., no, perdó, era el senyor Boada, que ja no hi és, no?–, que feien escarafalls. Mirin, el que he dit, les preguntes que he fet són ni més ni menys que preguntar-nos, preguntar-me en veu alta si Catalunya pot fer en matèria de sanejament, no el que està fent –amb tots els respectes, eh?–, Rhodèsia o Zimbàbue, no, no, no, no; el que està fent Alemanya, el que està fent Dinamarca, el que està fent els Països Baixos, el que està fent Noruega o el que està fent Finlàndia. Em semblen correctes els estàndards que estan aplicant aquests països? Jo els dic sincerament que sí; és un posicionament. Pot haver-hi qui pensi que no, que de cap manera, que nosaltres hem de ser millors que ells. Bé. Però jo estic plantejant solucions tècniques que són normals i que s'apliquen a tots i cadascun dels països que he esmentat. Bé, escolti'm, doncs, la solució que els plantejarem, òbviament, anirà en aquesta línia –anirà en aquesta línia–, després veurem si la podem consensuar, però anirà en la línia de situar els nostres estàndards amb els dels països més avançats d'Europa, als quals volem superar, però que en aquest moment no volem ni estem en condicions de guanyar-los en aquesta cursa.

El tema del finançament és clau. L'ACA no pot comptar amb recursos pressupostaris de la Generalitat. De fet, no estava pensava per a això. És una agència, s'ha d'autofinançar a través del cànon. L'ACA en aquest moment no pot obtenir finançament bancari. Per tant, hem de reestructurar el finançament de l'agència i ens hi hem de posar molt seriosament a fer-ho. Podem parlar i podem discutir de qui és que s'ha de carregar l'increment més alt o el més baix, qui té dret que se li rebaixi el cànon i qui té l'obligació de pagar una mica més. Aquí, segur que poden haver-hi posicions per a tots els gustos. Però el que no podem fer és fer veure que no tenim un problema, que no hi és, perquè el problema hi és, és un problema real. I el fet de no afrontar aquest problema, malgrat que estava previst legalment que s'afrontés, doncs, ens ha portat a aquest deute absolutament insuportable que fa que els digui des d'aquesta tribuna el que els he dit, que l'Agència Catalana de l'Aigua està en aquest moment en fallida, i que, si fóssim una empresa privada, doncs, no hauríem tingut més remei que tancar, i segurament amb conseqüències per als seus gestors, eh?, perquè saben també el que implica portar una empresa a la fallida.

I, per últim, en el consell de l'ACA hi han representants, i s'ha dit abans, tots els usuaris. És un consell molt complet, on tenim les associacions municipalistes –i algun senyor diputat d'aquesta cambra, doncs, hi és–, tenim representats els sindicats, tenim representats els regants, tenim representats els consumidors, la Federació d'Associacions de Veïns, les diverses entitats empresarials, etcètera. Hi és tothom. Allà ja hem encetat el procés de diàleg per veure de trobar el consens necessari per poder afrontar, doncs, la gravíssima situació que tenim. En aquest Parlament hi som totes les forces polítiques que representem la ciutadania d'aquest país. Doncs, jo crec que hem d'intentar fer el mateix exercici i poder parlar sincerament. Però el que no podem fer és tancar els ulls davant d'una realitat que ens apareixerà d'aquí a quatre dies i d'una forma molt contundent i molt problemàtica si no l'afrontem.

Res més.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, moltíssimes gràcies.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Sí? *(Veus de fons.)* És que en les interpellacions, ho lamento, senyor Milà, però per regla general no hi ha hagut mai... *(Més veus de fons.)* Senyor Milà, ho lamento, però no puc donar-li la paraula, eh?

Al passar al punt quinquè de l'ordre del dia, vull comunicar als senyors diputats i senyores diputades que aquesta interpellació la substanciarem, però la següent, que és el punt 16, queda posposada a petició del grup interpellant. Per tant, a continuació seran substanciades les mocions. Ho dic de cara que ho tinguin en compte els diferents grups parlamentaris, ja que d'aquí a mitja hora substanciarem la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis.

Interpellació

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 300-00054/09)

Per tant, a continuació, tenim la interpellació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té la paraula per a la seva exposició l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors, directora general de Turisme, que ens acompanya en aquesta sessió, dir que el turisme és un factor important i econòmic a Catalunya penso que a ningú li deu sobtar, no?, amb unes xifres que ho poden demostrar, amb un 12 per cent, representa, del PIB a Catalunya, i estem parlant, també, d'uns 400.000 llocs de treball que el turisme aporta a Catalunya.

També és ben cert que, dintre dels sectors econòmics que Catalunya ha tingut, el turisme no ha estat dels més agreujats de tots, per dir-ho d'alguna manera. S'ha vist afectat en alguna mesura; la competència ha estat forta, i a l'hora de veure els seus ingressos, doncs, s'han vist d'alguna manera disminuïts, però, realment, comparativament amb uns altres sectors econòmics, no han tingut la importància que han pogut tindre.

Per tant, senyor conseller, són dos els factors que des del nostre grup parlamentari considerem que han contribuït que el que és l'ocupació turística a Catalunya, més o menys, se mantingui. Un d'ells és el conegut pel conseller, exconseller, senyor Huguet, quan parlava del turisme d'aproximació. Vostè, crec que s'aproxima ja una mica més, i parla del turisme d'unes altres comunitats autònomes, perquè així el que sí que podem fer és realment no prendre confusió, perquè per

aproximació podríem estar parlant de França, i França no seria el cas concret; vull dir, el turisme espanyol. I el segon, que és el que avui ens està afectant, és el turisme que ve de fora, els estrangers. Vol dir que les revoltes polítiques que han tingut alguns països, amb un destí polític..., com pot ser Tunísia, com pot ser Egipte, doncs, han beneficiat d'alguna manera que fóssim nosaltres un destí prioritari, conjuntament amb Canàries, perquè pugui vindre el turisme aquí.

Per tant, les coses no nos han anat tan malament com podrien anar en l'aspecte turístic. Però això tampoc vol dir que hem d'estar amb els braços creuats o abaixar la guàrdia, o dir allò que va dir el president Pujol fa quinze anys, quan deia que, com el turisme anava prou bé, no calia tocar-lo, vull dir.

En aquest horitzó de futur, nosaltres volem basar la nostra interpellació. I ho volem fer amb organismes que s'han creat dintre del departament de turisme, del seu departament, de la seua direcció general, i que, pel que tenim del sector, la informació del sector, o bé la informació pròpia que ens han donat los afectats, i del nostre grup parlamentari, no va com hauria d'anar.

Miri, després d'un llarg procés, l'any 2008 se crea el que és l'Agència Catalana de Turisme. I, amb una negociació amb el sector, el 2009 surt un decret que parla dels estatuts i parla dels òrgans col·legiats de la direcció, per entrar en funcionament després de dos anys –de dos anys. Si a això afegim que el maig de l'any passat se va acordar un sistema de treball participatiu, vull dir que van estar presents els consells de cambres i els ens territorials, durant aquestos set mesos, les comissions creades han estat treballant amb un sistema més participatiu, però sobretot fent arribar a la Direcció General de Turisme un document base del que hauria de ser aquesta nova etapa de l'Agència Catalana de Turisme, basada en: aprofundir la cooperació, la subsidiarietat i la coordinació de tasques; davant d'aquest full de ruta consensuat, ho torno a dir, amb el que són els ens territorials de l'Agència Catalana de Turisme, la Diputació de Barcelona, les de Girona, Lleida i Tarragona, i també com el consell de cambres o Turisme de Barcelona. Per tant, el nostre grup pensem que és important aquest document i aquest full que s'ha de portar endavant.

Al nostre grup parlamentari, senyor conseller, ens agradaria..., quina valoració vostè fa, fa el seu departament, davant d'aquest document, força consensuat, quins passos s'estan fent i quina consideració té vostè de l'aplicació d'aquest.

Un altre organisme és l'Observatori de Turisme de Catalunya, que es va crear en primera instància com un sistema integrat d'informació, d'estudi, de recerca, de seguiment del turisme a Catalunya, amb un òrgan de gestió del coneixement turístic. Doncs, bé, amb data d'avui, senyor conseller, i per les consultes que qualsevol diputat pot fer a l'apartat corresponent de l'observatori a la web de la Generalitat, del seu departament, resulta que és tot una còpia-i-enganxa; és a dir, tot el que fa relació a informació estadística..., no està actualitzada, hi ha dades que falten, els que hi ha s'han portat d'uns altres organismes i s'han ficat allà.

I ja no parlem de les publicacions que té el departament dintre del que és l'Observatori de Turisme de Catalunya. El primer que et trobes, sobtadament, és un informe de l'observatori de turisme de Costa Daurada, que fa deu anys que funciona, però la resta torno a dir que és còpia d'uns altres organismes i una falta total de recerca per part de l'observatori.

Per aquest motiu, al nostre grup parlamentari ens agradaria saber com s'ha trobat, senyor conseller, el departament i com s'ha trobat aquest observatori, pel que fa ja a la seua estructura organitzativa, pel que fa als seus recursos, pel que fa al seu equip, o bé quins treballs ha realitzat; així també, quins són els plans del seu departament per a impulsar definitivament la recerca del turisme a Catalunya, molt centrada en el que és l'observatori.

Dit això, que són dos organismes importants, que se'ls va donar molta importància i que avui no porten el ritme que haurien de portar i els resultats que haurien de donar al que és el sector turístic pensant en el futur a Catalunya, jo voldria fer-li també tres puntualitzacions, perquè crec que són importants.

També m'agradaria saber i parlar, perquè es parla poc però té una importància molt important..., el que és el turisme MICE, el que és el turisme de congressos, d'incentius i de reunions, és a dir, el que coneixem com a turisme de negoci. Adoní's de la importància que això pot tindre, i en fico una dada: Barcelona és la segona capital del món, després de Viena, en què més incidència té el turisme de negoci. Jo voldria saber quins esforços s'estan fent a aquest respecte. També és veritat que l'Agència Catalana de Turisme ha ficat en marxa el que és el Catalunya Convention Bureau, eh?, la idea no nos sembla malament, però nos falta realment de ficar-la en marxa i falta, realment, de donar-li una espenta perquè ho pugui fer. Per tant, nosaltres... I no solament això: jo penso que la complicitat també d'uns altres territoris, en aquest aspecte, que no sigui només Barcelona; m'estic referint a capitals, per exemple, com Girona, com Lleida, o com Tarragona. Perquè aquest turisme de negoci és un turisme que no acompanya solament en si el que és el congrés, sinó una diversitat del que poden tindre com a turisme; parlant de Tarragona, concretament, el que podria ser patrimoni de la humanitat, i si estic parlant de Lleida, també uns altres atractius, i de Girona el mateix.

L'altre seria el que és el llistat o els municipis d'interès turístic. A Catalunya, cregui'm, senyor conseller, que ens costa, costa buscar quins són els municipis d'interès turístic; i si costa buscar-los, la catalogació, encara costa més saber quines són i quines característiques tenen perquè, realment, siguin declarats o siguin municipis d'interès turístic. Des del nostre grup parlamentari ens agradaria conèixer si el seu departament té prevista alguna actuació al respecte, que vagi encaminada a potenciar aquests municipis, i també a buscar la informació, la divulgació i la coordinació amb el que és l'Agència Catalana de Turisme.

I, per últim, un problema que no ens en sortim, senyor conseller, i és el tema dels apartaments turístics, és a dir, aquells apartaments que sense tindre cap qualifica-

tiu per la seva explotació turística fan una competència deslleial als que tenen el qualificatiu d'allotjament turístic. Per tant, ens agradaria saber com està el decret i si el consens amb el sector, que s'havia perdut, s'ha reiniciat novament i si durant aquesta campanya turística podrem comptar d'alguna manera que aquest decret estigui en vigència i que aquest decret se pugui tirar endavant.

Vull finalitzar per una anotació que s'estava fent abans..., sé que està a fora, possiblement, indirectament de la interpellació, però abans s'estava fent i parlant de l'ACA. Nosaltres hem entrat una proposta de resolució, perquè considerem que el fet que l'ACA no es faci responsable de netejar les platges o netejar l'aigua del litoral català i passi la pilota als municipis és un tema a tindre en compte, i més amb la qualitat que hem de donar al nostre turisme.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable president; excel·lentíssim senyor diputat, senyor Rafael Luna; senyora directora general de Turisme... En efecte, senyor diputat, vostè ha partit en la seva interpellació destacant la transcendència, no sempre reconeguda, de les activitats econòmiques turístiques i la seva aportació al conjunt de l'economia catalana, estimada al voltant del 12 per cent del PIB i que genera al voltant dels 400.000 llocs de treball. És per això que aquest Govern, i concretament, la Conselleria d'Empresa i Ocupació, a través de la Direcció General de Turisme, ha implementat l'encàrrec del president d'elaborar un pla estratègic de turisme 2011-2015, i al costat, paral·lelament, un pla de màrqueting turístic de Catalunya; tot això encabit, lògicament, en el Pla de turisme de la Unió Europea fixat en l'horitzó 2020, i que, per cert, ara la Unió Europea també gira l'atenció cap a l'activitat turística, preveu incrementar molt els fons Feder, del Fons social europeu, dels quals sens dubte els ajuntaments seran els principals destinataris.

Nosaltres necessitem plantejar les actuacions, és veritat, en aquest horitzó europeu, però en un horitzó més a curt termini pel que fa referència a actuacions, el 2015. I això ho estem fent, com diu, a través d'un full de ruta que es canalitzarà a través de la Taula de Turisme, és a dir, de la cooperació pública o privada –això ja ho hem endegat–, i que abastarà tots els àmbits d'ordenació, programació, planificació, coneixement, estratègia, promoció, etcètera, de tal manera que Catalunya sigui una potència, com ja ho és, turística els propers anys, eh?, ja lluny aquell primer viatge turístic organitzat professionalment que el Thomas Cook va fer al Regne Unit el 1841.

No fa gaires dies que, molt amablement, el professor Jordi Maluquer de Motes, de la Universitat Autònoma de Barcelona, em va fer a mà un article seu en què analitzava l'evolució de les activitats econòmiques turístiques a Catalunya del 1951 al 2010, i ell titulava el seu article significativament així: «El turisme, motor fonamental de l'economia de Catalunya». I, en efecte, hem passat d'aquell turisme de sol i platja, turisme de masses que tan bé va analitzar el professor Joan Cals –no vull deixar de reconèixer-li els seus treballs pioners–, a un turisme molt més diversificat, on, per exemple, el turisme de ciutat –per no anar més lluny, Barcelona– s'ha convertit en una destinació turística d'importància global.

Ja no estem en aquells anys seixanta, en què –i de seguida vaig al cor de la seva interpellació– la revolució d'alguns factors socioeconòmics –vacances laborals, el dret al lleure, l'increment de la renda *per capita*, en gran part, també dels jubilats europeus, la motorització i els vols xàrter, amb la disminució corresponent del cost del transport– va permetre una allau de turistes cap a Catalunya, molt canalitzada a través d'uns «touroperadors» que, amb integració vertical amb el canal de distribució, amb els vols xàrter, dominaven la dinàmica competitiva, a vegades amb guerres de preus, que pressionaven el preu del paquet turístic a la baixa. Tot això va canviar després de la desregulació del transport aeri l'any 78, i els anys vuitanta van ser caracteritzats per l'aflorament dels sistemes computeritzats de reserves i els sistemes globals de distribució: als Estats Units, el Sabre, d'American Airlines; a Europa, l'Amadeus o el Galileo.

Arribem ja a les dates més presents i irromp internet com a canal de distribució, l'*eTourism*, les plataformes B2B, els canals B2C, agències virtuals amb vídeo *streaming*, blocs, podcasts turístics, xarxes socials, Facebook, etcètera.

I aquí ens trobem amb una primera qüestió que traspuava de la seva interpellació, encara que no ho hagi esmentat d'una manera explícita, i és que..., ara ho acabem de veure, en una acció promocional directa que vam fer, fins i tot amb el molt honorable president i la directora general de Turisme i el director gerent de l'Agència Catalana de Turisme, a Londres amb «touroperadors». El primer que ens demanaven és que havíem de disposar d'un portal turístic a internet. Malauradament, aquest és un projecte endegat ja fa anys, qüestió central per a la promoció, a través de l'Agència Catalana de Turisme, de l'ampli ventall dels nostres productes i serveis turístics, és un projecte que jo he hagut de declarar fallit. L'he hagut de declarar fallit perquè no compleix el seu objectiu; només cal entrar a la web. No ha complert el pressupost; a tot estirar, arribava a 5, 6 milions d'euros; portem llençats 12 milions d'euros. I no ha complert el termini: havia d'estar disponible el 2008, i estem al 2011 i no ho és. Per tant, he encarregat dues auditories; arribaran dos informes, que tindrè els propers dies, un de la Intervenció General sobre com ha anat això de les contractacions, i dos, un informe tècnic, a través del CTTI, amb una empresa que mirarà a veure què es pot aprofitar d'això.

En tot cas, el compromís del Govern és disposar d'un portal de turisme, perquè sense el portal de turisme no podem arribar als nostres clients potencials. Pensin, com ens deien els «touroperadors» britànics ara fa uns dies a la Tate Gallery de Londres, que el consumidor turista avui dia és el principal prescriptor, ja no els «touroperadors», ja no els sistemes computeritzats de reserves. A l'Agència Catalana de Turisme, per tant, creada, com ha recordat, el 2008, li falta aquest estri fonamental, i en això estem.

Òbviament, i en tot cas en el torn de rèplica podem entrar en qüestions, l'Agència Catalana de Turisme està treballant, i el conjunt de la conselleria d'Empresa i Ocupació, perquè els aeroports de Catalunya, el de Barcelona en particular, com a més intercontinental, però també el de Girona, el de Reus i el de Lleida-Alguaire, estableixin una més «tupida» activitat aèria, perquè la connectivitat aèria és la que permet multiplicar els efectes de la promoció turística, no només amb Europa, que ja ho tenim, sinó també amb els Estats Units, amb Llatinoamèrica i, sobretot, amb l'Àsia-Pacífic. Ara negociàvem a Londres, per exemple, perquè els «touroperadors» britànics de neu, en lloc d'aterrar a Tolosa, aterrin a Lleida-Alguaire –ja hem arribat a alguns acords– i no vagin a esquiar a algunes estacions, per exemple, Soldeu El Tarter, a Andorra, on van majoritàriament, sinó que vagin a estacions d'esquí catalanes. O també que aquests ports, particularment Barcelona, que és el quart mundial en creuers, doncs, consolidin aquesta situació, afavorint, lògicament, la desestacionalització i la segmentació dels nostres productes turístics. No atacant el nombre de turistes, no ens preocupa tant el nombre de turismes, que també, òbviament, sinó els dies d'estada, la despesa, la facturació per habitació als hotels, la fidelització, l'afiliació, el nombre d'afiliats a la seguretat social, etcètera.

Em preguntava sobre accions en matèria de *meetings*, incentius i coneixements. Miri el 9 de juny, aquest 9 de juny celebrem, organitzem, millor dit, el Buy Catalonia 2011, on setanta professionals, empreses de reunions, que provenen de quinze mercats emissors internacionals, els més importants, tenen una trobada aquí a Catalunya, organitzada, lògicament, per nosaltres, amb cent empreses catalanes especialitzades en reunions, congressos, convencions i incentius, i el Catalonia Convention Bureau, que fa poc temps que està en funcionament, de tal manera que l'Associació Internacional de Congressos i Convencions, l'ICCA, que ja reconeix efectivament Barcelona, juntament amb Viena, com una destinació important, consolidi, eh?, aquesta destinació. Hem anat a la fira ITB de Berlín, a la fira MITT de Moscou; com hem dit, hem fet ara una acció comercial molt important, aprofitant la final de la Champions League i l'exposició Miró a la Tate Gallery, per tenir una acció molt important amb els «touroperadors britànics», amb l'inestimable suport del president. Hem signat –vostè també ho recordava– convenis de col·laboració amb Turespaña; per exemple, el recent sobre estacions nàutiques a Catalunya. Promocionarem aquestes estacions nàutiques, juntament amb Turespaña, a United Kingdom, o sigui, al Regne Unit, a Alemanya, a França, a Rússia, etcètera.

Pel que fa a l'Observatori de Turisme, jo professionalment he treballat a Eurostat, a l'oficina estadística de la Unió Europea, justament, en aquestes matèries; actualment –no he hagut ni de cessar en això– sóc membre del consell editorial de l'*Annals of Tourist Research*, i, per tant, és un tema molt estimat per mi. Jo vaig veure que efectivament, com vostè ha assenyalat, això de l'observatori no funcionava. És per això que hem integrat tots els observatoris –hem de tenir en compte de la conselleria d'Empresa i Ocupació és la fusió de dues conselleries– i els hem posat a sota, diguem-ne, del gabinet tècnic de la secretaria general, perquè, efectivament, no produïm estadístiques pròpies, eh?, vivim de l'Institut d'Estudis Turístics, de Tur-españa, l'Institut Nacional d'Estadística i, una mica, d'Idescat.

I hem creat dintre de la Direcció General de Turisme una nova àrea de coneixement i estratègia que farà el seguiment de tot el que fa referència a la política turística europea –clústers, segments, formació, tractament de la informació, elaboració de comptes satèl·lits de turisme, derivada d'informació de les taules *input-output*–, tot el tema d'incidència econòmica del turisme, etcètera, eh? D'això, com a professional que he estat durant un temps, doncs, hi estaré, òbviament, molt a sobre.

Algun punt més, per acabar: el tema de municipi turístic. Òbviament, estem reflexionant sobre aquest tema perquè és un cas, la provisió de serveis i béns públics en situació de congestió de demanda, subjecte a estacionalitat, com caracteritza els municipis turístics. Això ha de ser repensat, i farem una proposta ben properament.

I vaig acabant. Racionalització de normativa. Òbviament ja hem acordat amb el sector, i això ja està acordat, la integració d'habitatges d'ús turístic en l'àmbit de l'ordenació turística, que en millorarà el control i la comercialització; per tant, acabem amb la regulació que havia malmès aquesta situació.

I l'última qüestió que li vull comentar és que, efectivament, nosaltres també, des de la Direcció General de Turisme i la conselleria d'Empresa i Ocupació, estem analitzant, a partir de les situacions d'estretors econòmiques i l'endeutament de l'ACA, com substituir aquesta tasca inestimable de neteja de les aigües de mar, tenint present que també és cert que això s'ha reduït molt en relació amb temps passats.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Veig que vostè ha fet una breu història del turisme a Catalunya. Jo penso que s'ha deixat un apartat molt important, que és la importància que van tindre les olimpíades també per donar a conèixer el nostre país.

Celebro també, senyor conseller, que hagi ficat en mans d'una investigació el tema del portal web, perquè, després de 6 milions i perquè no serveixi de res, jo penso que és per mirar-s'ho una mica bé.

També veig que vostè creu en el turisme de sol i platja. Vostè no considera que el turisme de sol i platja és una marca blanca ni és una cosa de què ens hàgim d'oblidar, no? Nosaltres continuem insistint que el turisme de sol i platja és un valor que l'hem d'afegir, realment, després, a uns altres valors transversals, com pot ser la gastronomia, com pot ser la cultura, com pot ser tal. Ara, el que no es pot fer és sortir a l'exterior com se feia abans, parlar de la Ruta del Cister, del Camí de Sant Jaume, de Guifré el Pilós, i resulta que la gent no sabia ni on estava Catalunya en aquest aspecte.

Vostè no m'ha contestat el que fa referència a l'Agència Catalana de Turisme. Jo li dic que s'ha fet un treball per part dels ens o del sector turístic molt clar i molt precís del que ha de ser el full de ruta. Jo la pregunta que li feia, senyor conseller, és si el departament..., quina opinió té el departament d'aquest document, quins passos s'estan fent i quina consideració d'aplicació té. Vull dir, és la pregunta que li feia. Vostè m'ha explicat moltes coses de l'Agència Catalana de Turisme, que me sembla molt bé, i d'aquestes iniciatives que han fet, i algunes més que deuen haver fet i vostè no les ha dit. Ara bé, el sector, vull dir, el que són les cambres, els consells de cambres, el que són les diputacions de Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona, el que és Turisme de Barcelona, a vostè, a la Direcció General de Turisme, se li ha fet arribar un document, que jo conec, en el qual els diuen el que ha de ser el full de ruta de l'agència catalana. Referent a això vostè no m'ha contestat.

Referent a l'observatori, celebro, senyor conseller, que opini que no funciona: ni ha funcionat ni va. Jo solament li demano que tingui en compte una cosa. Hi ha un observatori de Costa Daurada i un parc tecnològic i turístic, a Tarragona, on està la Universitat Rovira i Virgili, que jo crec que són una peça molt important a tindre en compte. El que no podem tindre és una web de l'Observatori de Turisme de Catalunya en la qual entres, les dades que et dona són copiades d'uns altres organismes, o, quan realment veus els treballs que s'han fet, no són treballs propis d'una recerca de coneixement del mateix observatori, sinó que han anat, vostès, agafant... –dic «vostès», el Govern de torn que li tocava–, ho han anat agafant i penjant-ho allà.

He volgut entendre que l'Observatori de Turisme de Catalunya desapareix? He volgut entendre això? He volgut entendre que s'integrarà dintre d'un departament de la Direcció General de Turisme? M'agradaria que m'ho expliqués, això, amb més claredat, més tal, perquè, és clar, això és un tema molt, molt important.

Referent al turisme de negoci, que és el turisme de congressos, d'incentius o reunions, vostè ha contestat bé, perquè les xifres són les que són: Barcelona és el primer destí mundial. Però jo li dic, i la pregunta, és, que m'agradaria també que em contestés: a part de Barcelona, se buscarà complicitat en uns altres llocs del territori –i li he parlat de capitals com Lleida, com

Girona, com Tarragona— que tenen atractius turístics i tenen instal·lacions, realment, per poder fer aquestos congressos?

Mirar de quina manera, també, del que vostè parlava, que eren els passatgers que venien, doncs, amb «barcos» o venien tal, de quina manera tot això també pot tindre alguna repercussió en uns altres ports, com el de Tarragona, que també demanem, realment, que aquestos destins se puguin fer.

I referent als municipis d'interès turístic, jo celebros també que vostè tingui un interès molt especial, d'una vegada per totes, a catalogar quins són els municipis d'interès turístic, que hi hagi una llista, que es puguin trobar i, a part, quines són les característiques pròpies que l'han fet catalogar com a municipi turístic. I en això hi ha un munt de repercussions, inclús per qüestions de subvencions o horaris comercials, que afecten directament aquest aspecte.

I ja per últim jo també espero que aquest estiu la situació d'aquestos apartaments turístics que són segones residències i s'utilitzen com a explotacions d'allotjament..., doncs, que el decret o el reglament que s'hagi de fer ho especifiqui molt clarament, realment, que no es faci una trampa al sector turístic amb les necessitats, que hi hagi una claredat en el referent...

Per tant, aquestos són els temes. I, com vostè ha pogut veure, van una mica encaminades, les nostres mocions, en aquest punt.

Moltes gràcies, senyora presidenta, i saludar novament la directora general de Turisme.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Excel·lentíssim senyor diputat, senyor Rafael Luna, en efecte, reitero el meu agraïment per la contribució positiva per a un millor assoliment de fites per part del turisme a Catalunya. I, per tant, redundo també en alguns dels temes que vostè plantejava.

Efectivament, estem totalment d'acord en les propostes que ens van fer arribar el consell de cambres, les diputacions, Turisme de Barcelona, membres del consell de l'Agència Catalana de Turisme; fil per randa les estem analitzant. Només tenim un punt de conflicte, que és les aportacions econòmiques d'uns i altres. I, per tant, estem encallats en aquest punt. Però, pel que fa referència al fons de la qüestió, és a dir, a la diagnosi i el full de ruta, estem totalment d'acord —totalment d'acord—, i per tant l'Agència Catalana de Turisme seguirà el full de ruta d'aquest document. Estem ara avançant en alguns punts més, eh?, que en ulteriors reunions, doncs, tractarem; tot el tema, per exemple, de concentració dels recursos, escassos, que tenim, doncs, en quines marques turístiques i en quins mercats, perquè a vegades fem massa perdigonades.

Òbviament que ho estem fent en consens amb tot el territori —amb tot el territori— i amb els operadors privats, és a dir, amb les associacions representatives de les diferents activitats econòmiques del turisme, i inclús, sempre protegint el que són els interessos públics, amb acords bilaterals que ja estem negociant amb moltes de les empreses no necessàriament turístiques però —catalanes— amb projecció global que vulguin ajudar a també promocionar el turisme de Catalunya. I això oportunament ho anirem anunciant quan anem tancant aquestes operacions.

Pel que fa referència a l'observatori —li ho dic des de..., estic fent aquí una anàlisi més professional, gairebé, que com a conseller, com li he dit—, vam considerar que la dispersió d'observatoris no ens permetia tenir una perspectiva estadística adient de l'economia catalana des del que és la conselleria d'Empresa i Ocupació. Per tant, pel que fa referència a allò que podia ser integrat, s'ha integrat dintre de la secretaria general, però el que tradicionalment podríem dir-ne un observatori de turisme ha quedat a la Direcció General de Turisme, com no podia ser d'una altra manera, i l'anomenarem «àrea de coneixement i estratègia». Estem ara a punt de contractar la persona que haurà de portar aquesta àrea. I, com dic, és l'àrea de coneixement i estratègia la que farà el seguiment, li ho deia abans, de la política turística europea, la gestió dels clústers, de segments, de formació, tractament de la informació a través dels comptes satèl·lits de turisme, etcètera; no m'hi voldria estar en detall. Lògicament això anirà molt coordinat amb el Mapa de coneixement turístic, que prové dels centres de recerca, començant pels vuit centres de recerca turística encabits a les universitats, i grups de recerca, eh?, d'estudis de molt diversa qüestió que fan. I, per tant, aquesta àrea de coneixement anirà molt coordinada amb aquesta qüestió.

També li vull dir que hem de desplegar un ampli programa legislatiu per simplificar la normativa, que afecta sobretot les petites i mitjanes empreses: racionalització normativa, com hem dit, dels habitatges d'ús turístic —això ja està consensuat—; desplegament de la Directiva de serveis, sobretot tot el que fa referència a les agències de viatges; simplificació del Decret 127/2010, de 14 de setembre, sobre xarxes de serveis d'informació, difusió i atenció turística; un text refós sobre disposicions normatives; fer que la inspecció turística, a banda de l'eficiència, tingui la mínima afectació; la nova regulació de municipi turístic —ara estem en una situació que és un cert desgavell; hi han ara municipis que van tenir molt turisme que ara no en tenen però segueixen tenint la qualificació turística, per tant, per exemple, en temes d'horaris comercials, doncs, poden obrir els diumenges, quan no hi ha pràcticament ja turistes perquè estan en àrees ja no turístiques, etcètera—, i lògicament també en matèria de protecció turística, de qualitat del turisme, de senyalització, etcètera.

Vull acabar, crec que és convenient, esmentant que, efectivament, com deia vostè, a partir de la recuperació dels nostres mercats emissors i de la situació, malauradament, que existeix al Magreb i al Maixreq, estem preveient una bona temporada. A la fira ITB de

Berlín, l'ADAC, l'automòbil club alemany, ens va donar molt bones notícies. Al MITT, també, els «tour-operadors» Natalie Tours, Tez Tours, BKO, Vremia, també, ens en van donar. Hi hauran noranta-nou vols setmanals en lloc dels seixanta-cinc de l'any passat, provinents de Rússia. El centre de promoció turística, clarament, des de fa divuit anys, està fent una labor extraordinària a Moscou, i ara també ho farà al Kazakhstan; estem demanant que el Ministeri d'Assumptes Exteriors reforci el personal al Kazakhstan, igual que ha fet a Moscou, amb quinze persones més.

I també, lògicament, amb el mercat britànic, eh?, amb aquesta reunió que vam tenir amb World Choise, amb Gullivers Travel Associates, AITO, ETOA, l'Associació Britànica d'Agències Independents, Neilson-Thomas Cook, Cosmos Holidays, amb les quals, amb el president de la Generalitat, la directora general de Turisme i el director de l'Agència Catalana de Turisme, crec que vam arribar a uns acords que permetran consolidar efectivament Catalunya com una destinació, com una potència turística.

Moltes gràcies per la seva contribució positiva.

Senyora presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis (tram. 302-00033/09)

Iniciem ara el dissetè punt de l'ordre del dia –que respon a les mocions–, i és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta moció té per finalitat impulsar instruments concrets per millorar la seguretat en els nostres municipis i millorar la coordinació entre les policies locals i els Mossos d'Esquadra.

Per les esmenes que hem vist que han presentat diferents grups, entenem que alguns el que pretenen és reduir el debat d'aquesta moció als fets que van succeir a la plaça Catalunya el passat 27 de maig. Nosaltres entenem que la moció és molt més àmplia, va molt més enllà, i que la valoració sobre aquests fets s'haurà de fer en la Comissió d'Interior que la setmana que ve s'ha convocat per tal que pugui comparèixer el conseller d'Interior.

Però, respecte d'aquesta qüestió, nosaltres volem deixar dues coses clares, des del nostre grup parlamentari. En primer lloc, el Grup Popular, des d'aquesta tribuna, vol donar un suport solemne al treball dels

agents de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, un suport clar, nítid, sense fissures i sense cap tipus de dubte. Mirin, aquests dies hem pogut participar en diversos actes del Dia de les Esquadres, el darrer a Barcelona, i en aquests actes si una cosa és evident és la vocació de servei, el treball anònim i diari i, en molts casos, en moltes ocasions, heroic dels agents dels Mossos d'Esquadra.

I, en segon lloc, volem deixar clar també, des d'aquesta tribuna, d'una forma solemne, que el Grup Parlamentari Popular no fomentarà cap actuació per criminalitzar la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Si la finalitat d'alguns és criminalitzar la policia, no ens hi trobarà.

Qüestió diferent és analitzar si les decisions polítiques del conseller d'Interior, arran d'aquests fets, van ser encertades o no i si aquestes són millorables. Per això la presidenta del nostre grup parlamentari va reclamar públicament la compareixença en comissió del conseller d'Interior, i, com que aquesta es donarà la setmana que ve, entenem que és en aquest àmbit on analitzarem aquesta qüestió.

En definitiva, quins instruments concrets proposa la moció per millorar la coordinació entre la Generalitat de Catalunya i les policies locals i els ajuntaments en matèria de seguretat? En primer lloc, demanem al Govern que, amb la incorporació de nous agents que es produirà el mes de juny, es reforci la seguretat i s'incrementi la presència policial en l'àmbit rural, destinant els mitjans que siguin necessaris. En segon lloc, que en el termini de sis mesos la Generalitat, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, estableixi un protocol per prevenir desordres públics que es puguin provocar en el marc de grans esdeveniments.

Nosaltres ja vam manifestar en el Ple passat en la interpellació que ara comporta aquesta moció que era imprescindible cercar mesures per evitar aquests desordres públics, que no podíem permetre com a societat que, gran esdeveniment rere gran esdeveniment, a Barcelona, es produeixin aquests desordres públics. També vam reconèixer que, a diferència de gestions anteriors, ara es produïen detencions i en alguns casos, anys enrere, eren més aviat escasses. Però nosaltres volem ficar el focus no només en les mesures que hem d'adoptar des del Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, d'una forma reactiva, un cop el dany ja s'ha produït; nosaltres també entenem que cal impulsar mesures de forma preventiva per tal d'evitar que els danys es produeixin.

En tercer lloc, el Govern de la Generalitat haurà de presentar una proposta normativa per prohibir l'exercici de la prostitució en les carreteres de Catalunya, i, alhora, també haurà de presentar una proposta normativa, en el marc de les seves competències, també per prohibir l'exercici de la prostitució en els carrers i espais públics dels nostres municipis i de les nostres viles. En definitiva, aquesta és una eina que reclamen els ajuntaments per fer front a aquest fenomen.

En quart lloc, reclamem que el Govern destini recursos per a l'aprovació dels plans locals de seguretat.

Aquest ha estat un dels grans incompliments de la gestió en seguretat dels governs tripartits, atès que aquesta és una exigència que ja ve marcada per llei des de l'any 2003.

En cinquè lloc, volem una major implicació del Cos de Mossos d'Esquadra en la lluita contra l'incivisme. Hem de transmetre un missatge conjunt de tolerància zero contra l'incivisme.

En sisè lloc, volem instar el Ministeri d'Interior a dotar el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil dels efectius que siguin necessaris per a l'exercici de les seves competències.

I, finalment, proposem dues mesures contra el fenomen de la multireincidència: la primera, que estableixi un pla d'actuació permanent amb la fiscalia i el Tribunal Superior de Justícia per dur a terme una actuació coordinada i efectiva, i, la segona, que promogui una reforma del Codi penal.

En definitiva, totes aquestes mesures concretes el que pretenen és millorar la coordinació entre les policies locals i el Cos de Mossos d'Esquadra amb l'objectiu comú de garantir la seguretat en els nostres municipis i donar una resposta més eficaç als comportaments incívics.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per l'ordre de presentació d'esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Senyor Calbó, malgrat que vostè, pel que m'ha comunicat, no ens ha acceptat cap esmena, nosaltres li votarem diversos punts: el suport a la seguretat en l'àmbit rural, la transparència sobre com distribuir la nova promoció o el suport als plans locals de seguretat.

En canvi, com és lògic, votarem en contra de les relatives a la prostitució, a les ordenances de civisme o la reforma del Codi penal, on tenim visions clarament diferents. I també votarem en contra de la proposta de més efectius del Cos Nacional de Policia i Guàrdia Civil. Això s'hauria hagut de fer quan el desplegament no estava culminat, però ara ens sorprèn que, segons sembla, Convergència i Unió ho voti a favor, en contradicció amb les intencions exposades pel conseller d'Interior al Parlament d'avançar cap a un model de substitució.

Però nosaltres hem presentat, també, unes esmenes concretes. Una, mantenir la celebració del Dia de les Esquadres sense cap tipus d'acte religiós. Ho fem des del ple respecte a la religió catòlica, però pensant que cal mantenir el caràcter laic de les institucions i que això ho comparteixen molts catòlics. És un exemple de la visió del conseller Puig, que, per cert, veig que no s'ha dignat a acompanyar-nos. Ara, amb

la missa, les coses tornen al seu ordre lògic, segons el conseller. Qui devia prendre una decisió ideològica devia ser la consellera Tura, quan va suprimir la missa. Ara, per al conseller, el que es fa és tornar a la normalitat de sempre. Doncs no, la decisió del conseller barreja el Cos de Mossos amb una determinada visió ideològica, i això va contra la pluralitat de la societat catalana actual i constitueix, curiosament, un seguidisme amb relació al tipus de celebració que fan la Policia Nacional i la Guàrdia Civil.

Sobre tornar a crear el Programa contra la violència masclista, que també proposem, la primera decisió del conseller Puig va ser suprimir el Programa contra la violència masclista, que estava funcionant de forma correcta. El 17 de març vàrem proposar una resolució per tornar-lo a crear. El senyor Puig va prendre el compromís de presentar un nou programa abans del 17 d'abril. Passat aquest termini, el 5 de maig se li va fer una interpellació per part de Convergència i Unió i ell va exposar alguns principis força discutibles. La senyora Marta Llorens, en nom de Convergència i Unió, va dir: «Pel que nosaltres coneixem i ens consta, ha començat, ja, la ronda d'explicacions amb els diferents portaveus, no encara amb tots.» Després, no hi ha hagut cap moció i amb el meu grup ningú no hi ha parlat, i som a 2 de juny, un mes i mig després de la finalització del termini.

Tema de l'actuació del Departament d'Interior a plaça de Catalunya. Nosaltres proposem, avui, la reprovació del conseller d'Interior pels fets, per la seva responsabilitat política i per les explicacions prepotents i sense autocrítica que ha realitzat aquests dies. I també anunciem que, si el conseller no rectifica dimecres en la seva compareixença, dimecres demanarem la seva dimissió immediata. El senyor Puig no controla la situació. Ahir ens deia que s'havia protegit una persona que anava en cadira de rodes. Ahir mateix l'afectat, el senyor Sebastián Ledesma, desmentia el conseller.

Però, mirin, avui el Partit Popular salva el conseller de la reprovació perquè, evidentment, no accepta la nostra esmena. Ho sabem des del moment que vàrem veure el senyor García Albiol afirmant que està convençut que sintonitzarà amb el senyor Puig. Nosaltres també n'estem, de convençuts. Avui el PP actua de forma coherent amb la seva ideologia, però el senyor Puig se salva de la reprovació perquè el seu model de seguretat és el del Partit Popular. El sobiranista Puig, que tantes vegades ha carregat contra el PP amb relació a l'autogovern, aplica la política del PP a una part essencial de l'autogovern com és la seguretat.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran i Arrué

Bé. Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, volem conèixer, de part de la Mesa, respecte a l'esmena primera que havíem presentat –i que la Mesa no ens va acceptar per defectes de forma, segons ens va

dir— què han decidit respecte a la reconsideració que els hem demanat.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Bertran, han rebut, segur, ja, la reconsideració que vostès han plantejat i la resposta de la Mesa. I, en definitiva és..., per extemporània. Ja ho saben. Ho han rebut. I vostès, emparant-se en un error d'impressió, introdueixen una nova esmena al text de la moció que està fora de termini. Aquesta ha estat la raó.

Uriel Bertran i Arrué

Per tant, entenc que només està viva l'esmena número 2.

La presidenta

Exacte.

Uriel Bertran i Arrué

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta. Bé. En tot cas, dir-li al proposant del Partit Popular, d'aquesta moció, que votarem afirmativament una sèrie de punts dels quals vostè ha incorporat en aquesta moció, com, per exemple, la modificació de la convocatòria perquè hi hagi les vuit-centes places de col·laboració entre policies locals i Mossos d'Esquadra. Per tant, aquests punts els votarem a favor.

No votarem a favor d'algunes altres qüestions, en les quals ens abstindrem.

Però, volia centrar-me en la defensa de l'esmena que hem presentat, que és una esmena d'addició d'un nou punt, número 13, que planteja l'impuls d'una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya per tal d'esbrinar les circumstàncies de l'actuació policial del propassat 27 de maig, respecte al desallotjament de les acampades ciutadanes a Barcelona i Lleida.

Sabem que no va exactament en la línia de la seva moció, però entenem que l'actualitat política ens porta a presentar, també, aquest debat i que vostès també puguin tenir-la en consideració.

Ahir mateix es va evidenciar com hi ha molts aspectes opacs del que va ser aquesta actuació policial: contradiccions del mateix conseller d'Interior, crítiques dels sindicats de la policia respecte a com es va fer aquesta actuació policial, hi ha errors evidents en la planificació, dubtes seriosos sobre la legalitat d'aquesta mateixa actuació policial, esbrinar què va passar exactament amb aquests més de cent vint ferits i quines van ser les causes que van portar a una acció que realment va acabar d'una forma tan dramàtica.

Es va parlar ahir que hi ha grups violents que van provocar, que van atiar aquesta intervenció policial. En els vídeos que hem pogut revisar no els hem detectat, aquests grups. Per tant, hem de veure exactament en quines circumstàncies es va produir aquesta càrrega policial, quines van ser les ordres concretes que es

van donar. Hi ha contradiccions també sobre si això era una operació de neteja, quan el dia anterior el conseller Felip Puig havia recomanat que els concentrats abandonessin la plaça per evitar els aldarulls el dia de celebració de la Champions, quan, de fet, van ser els mateixos concentrats els qui van evitar que hi hagués aldarulls a la plaça de Catalunya...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant.

Uriel Bertran i Arrué

Creiem que una comissió d'investigació política és necessària, precisament, per esclarir tots aquests aspectes i per ajustar i evitar que en el futur pugui haver-hi actuacions policials d'aquestes característiques.

Per això demanem el vot a favor d'aquesta esmena que hem presentat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., miri, senyor Calbó, nosaltres, sense apriorismes ideològics i analitzant la moció punt per punt, a diferència de vostè, que ha rebutjat de ple totes les nostres esmenes, malgrat això, perquè vegi que nosaltres analitzem les coses amb rigor, doncs, discernirem en quins punts estem d'acord, i en allò en què estem d'acord, hi votarem a favor, i en allò en què no estem d'acord, doncs, com vostè entendreà, no hi votarem a favor.

Per tant, estem d'acord que cal reforçar la vigilància en les zones rurals; estem d'acord que cal donar a conèixer públicament, doncs, la distribució dels nous agents de la vint-i-quatre. Vostès, com a grup de l'oposició, en l'anterior legislatura, juntament amb el senyor Puig, per cert, demanaven mossos, a tort i a dret, que s'han de pagar d'algun lloc, i amb reduccions com la de l'impost de successions i desgravacions fiscals com les que vostès proposen cada dia, això no sabem com es paga. En tot cas, els grups d'esquerra en aquest Parlament sí que som més coherents en aquest sentit: quan proposem augments de despesa també proposem augments d'ingressos, més especialment el nostre grup, que planteja el tema d'ingressos més a fons de la Generalitat de Catalunya.

Però hi ha alguns àmbits en què hi ha una certa discrepància. Miri, el punt cinquè no li votarem, no li ho podem votar. El tema de la prostitució és un tema prou complex per abordar-lo des d'aquesta simplicitat. Ja sabem que per als grups de la dreta, doncs, es tracta senzillament de treure les prostitutes de la vista. I no es tracta d'això: creiem que és una qüestió molt més

complexa. Estem, evidentment, en contra de l'exercici de la prostitució en carreteres i vies públiques, però pensem que no es tracta només de treure-les de la vista, sinó abordar la problemàtica d'una forma molt més integral, en la lluita contra el tràfic de persones, pensant també en aquestes persones, etcètera.

D'acord, amb els plans de seguretat. No podem estar d'acord amb el seu enfocament del tema de l'incivisme; no només han de col·laborar per a això Mossos d'Esquadra i policies locals ni aquest és l'únic focus, a banda que la lluita per al civisme no només s'ha d'abordar des d'una perspectiva policial.

Sí, d'acord amb la col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona per parlar de les celebracions. I és en aquest punt on vostè entra en una contradicció quan diu que avui no toca parlar del divendres 27 de maig. Miri, perdoni, avui és 1 de juny, divendres 27 de maig va ser fa molt poc, hi ha aquesta moció i vostè toca aquest tema. Per tant, sí que toca parlar-ne.

Vostè ara protegeix el conseller Puig perquè tenen els seus pactes? Són els seus pactes, però no enredin la ciutadania. Vostè està protegint el conseller Puig perquè coincideixen en model de seguretat pública i policial, i el conseller Puig, a canvi, entra en la contradicció de defensar allò a què ell sempre s'ha oposat, que és demanar més efectius del Cos Nacional de la Policia i de la Guàrdia Civil. Amb això entendre, conseller Puig, que des d'Esquerra Republicana no hi estiguem d'acord. I em sap greu que vostè s'hagi protegit de la reprovació traint els seus principis i defensant més efectius de cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, quan a Catalunya no hi falten CNP ni guàrdies civils, a Catalunya en sobren. A Catalunya cal simplificar el model policial, cal avançar cap a una policia de Catalunya, no falten tants efectius, no faltarien tants efectius, no parlàrem tant de falta d'efectius si tinguéssim menys cossos policials i més competències des de Catalunya.

Nosaltres també hem inclòs una esmena; per tant, vostè entendre que el punt 9 l'hi votarem en contra. El punt 10 l'hi votarem a favor, tot i que fa un abordament molt simplista de la qüestió. I l'11 l'hi votarem en contra. Perquè el tema de la multireincidència..., no es tracta de pujar sempre un graó més al Codi penal. Les presons ja són plenes de gent, i la funció social de les presons s'ha de fer correctament. No es tracta d'omplir-les més i més i més cada dia. Vostès, Partit Popular, i també el Partit Socialista a Madrid, ja van aprovar una modificació del Codi penal que penalitza la multireincidència, i sap què? Fa vuit anys, d'això. Clar, per penar la multireincidència, cal registrar els que fan delictes de faltes. Si no els registrem, aquesta reforma penal que ni el seu Govern ni el del Partit Socialista han dut a la pràctica no ha servit per a res. I mentrestant els ciutadans pateixen l'efecte dels petits o no tan petits delinqüents, que fan un furt darrere l'altre, i ni el Partit Socialista ni vostès van posar en marxa aquest registre de faltes. Per tant, s'ha d'abordar d'una altra manera. No es tracta de tornar a fer una exhibició de populisme punitiu i apujar més el Codi penal; es tracta que allò que ja és llei es compleixi, i

vostès no ho compleixen. Per tant, aquí no li podem donar suport al punt 11.

I, finalment, sí que ens sembla oportú, ja que parlem en un punt de la seva moció de l'ordre públic i del manteniment d'ordre públic durant les grans celebracions, de reprovar estrictament la decisió política errònia, perquè no es basa en el diàleg, i també errònia des del punt de vista policial quan s'aborda amb un nombre d'efectius insuficient durant massa hores el divendres al matí, i acaba amb unes conseqüències molt greus, amb 121 ferits, d'ells també 37 mossos d'esquadra. I això no treu ni un borrall de suport a la bona feina que fa la policia de Catalunya i al bon prestigi que ens mereix la policia de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Honorable presidenta, senyors diputats, al ser la meua primera intervenció el que volia fer és, d'alguna manera, reflectir el meu orgull i el meu interès a formar part d'aquesta cambra i, a més a més, una altra cosa que té un destinatari directe, que són vostès, i és que m'he sentit plenament recolzat i ajudat aquests primers mesos de legislatura. Per tant, gràcies per la seva acollida.

I el que volia fer, en tot cas, seguidament, és contextualitzar una mica la moció en qüestió. És a dir, quan es va presentar aquesta moció per part del Partit Popular, el que s'intentava, el que es pretenia, bàsicament, era compartir diferents necessitats, sobretot de coordinació entre els diferents cossos de seguretat que es troben desenvolupant la seva tasca a Catalunya. I, per tant, els punts, que a més a més alguns dels grups ja han manifestat que hi donen suport, configuren una moció que em sembla que planteja objectius molt i molt compatibles.

És a dir, he concretat aquests punts, bàsicament, a incrementar la col·laboració entre cossos de seguretat; a incrementar la presència policial en l'àmbit rural, que és un aspecte especialment punyent a les comarques d'interior, i, per tant, la nostra posició és incrementar des d'aquest punt de vista la presència policial; impulsar la creació dels plans locals de seguretat, amb una coordinació més integral de les policies locals i dels Mossos d'Esquadra en aquest cas, i per altra banda, també impulsar la creació de subcomissaries que, revisant l'hemeroteca, m'he adonat que l'anterior Govern ja tenia plantejades, i fins i tot amb una pretensió de disposar o de desenvolupar, i que en cap cas es van portar a terme. Per tant, el que és la impulsió d'aquestes subcomissaries, el nostre grup també ho troba un element positiu i a considerar.

Quan parlava abans de contextualitzar la moció, feia referència, òbviament, que segurament no és el moment ni l'oportunitat de portar a terme una crítica o una revisió crítica de l'actuació de divendres passat dels Mossos d'Esquadra, entre altres coses perquè el mateix conseller ha demanat de forma voluntària la compareixença a la Comissió d'Interior de dimecres que ve, i, per tant, és en aquell espai, és en aquell moment en què segurament s'haurà de fer, tal com va dir el mateix conseller ahir en aquesta sala, la revisió crítica, si cal, d'aquest operatiu.

En tot cas, però, reflectir que aquesta moció, hi insisteixo, l'objectiu inicial del Grup Popular al presentar-la era de trobar més acords que, d'alguna manera, expressar els desacords en política de seguretat, i, per tant, l'objectiu fonamental nosaltres, evidentment, el compartim.

Ja hem fet, ja hem presentat d'alguna manera transaccions en qüestions que potser des d'un punt de vista conceptual poden ser més complexes i més difícils de concretar en els punts de la moció. Hem parlat de la normativa per prohibir la prostitució en les vies de titularitat del Govern de la Generalitat. de fet, s'està treballant –i aquest és un compromís que també va prendre el mateix conseller en aquesta sala arran d'una interpellació– a elaborar una normativa que en el que són les vies de titularitat del Govern de la Generalitat es prohibeixi precisament l'exercici de la prostitució, i a més a més, no només pel mateix exercici, sinó fins i tot qui accepti aquest tipus de serveis.

I on es genera potser el debat més jurídic i més tècnic és en l'harmonització del que són les ordenances de civisme dels diferents ajuntaments. És a dir, el conseller –i el Govern– també es va comprometre en el seu moment i en va fer expressa menció en aquesta mateixa sala..., hi ha un intent, un interès a harmonitzar tot el que són les ordenances dels diferents municipis en el que són pròpiament les vies urbanes, on s'exerceixi, en aquestes vies urbanes, la prostitució. I, per tant, des d'aquest punt de vista també hi estaríem plenament d'acord.

I amb un altre punt, que a més a més em recorda la intervenció abans de les eleccions municipals, de la proposta de moció que va fer el PSC per, d'alguna manera, defensar en aquell moment les qüestions que tenen a veure amb la ciutat de Barcelona, com a conseqüència del desenvolupament de l'exercici de la seva capitalitat. I deien que hi havien determinats aspectes, qüestions que s'havien de coordinar i de potenciar, i en aquest cas també, en aquesta moció, el que es pretén és elaborar un protocol, un programa per tal que tot el que són grans esdeveniments que es produeixin a la ciutat de Barcelona es puguin, d'alguna manera, prevenir. I la prevenció en aquest cas s'ha de coordinar, òbviament, amb la policia urbana, la policia de la Guàrdia Urbana de l'Ajuntament de Barcelona, i el Cos dels Mossos d'Esquadra.

En definitiva, i per acabar la meva intervenció, recalcar sobretot que dimecres es substanciarà la compareixença del conseller pel tema de la plaça Catalunya i que, per tant, aquell serà el lloc en el qual

els grups parlamentaris podran fer –i això sí que em sembla interessant de destacar– la crítica que calgui. I, en tot cas, recordo només les paraules expressades del conseller ahir aquí, en aquesta sala, dient que si era necessari es faria una crítica del mateix operatiu. Per tant, el conseller té plena disponibilitat per parlar dimecres que ve del que calgui respecte a aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se sobre la moció, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellers, il·lustres diputats i diputades, escoltant atentament i llegint atentament la moció respecte a totes aquestes mesures per a la seguretat ciutadana als municipis, bé, també tinc la confiança, vull tenir la confiança que vostès, doncs, quan es tracti d'aconseguir més recursos per a Catalunya, hi participin activament, perquè, si bé estic molt d'acord amb molts dels punts d'aquesta moció, també penso que calen recursos i necessitem disposar de tots els nostres recursos perquè hi hagi una aplicació efectiva de totes aquestes propostes que fa vostè a la seva moció. Amb una alta consideració per al Cos de Mossos d'Esquadra i per a altres cossos de seguretat, i, per tant, totes les propostes que siguin, doncs, per millorar i per fer més eficient la seva feina i dotar-la de més efectius i, en fi, fer-la, en definitiva, més eficient, trobo que caldrà dotar de més recursos la conselleria d'Interior.

Respecte a la multireincidència, d'acord amb els dos últims punts de la moció. M'hauria agradat que hagués inclòs al punt, si no m'erro, que és el 10..., al punt 10, doncs, hagués inclòs les esmenes que presentava Esquerra Republicana, o almenys que s'addicionessin al punt aquest, perquè trobo que estaven molt ben treballades.

Respecte a la multireincidència, també dir que penso...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...que podríem aplicar els criteris de la justícia de proximitat, una justícia amb criteris de qualitat, de celeritat, d'eficiència, que, com bé saben vostès, apropa la justícia als ciutadans i, a més a més, doncs, al meu entendre, garanteix el sistema de drets i garanties de la ciutadania amb aquesta justícia de proximitat.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

Sí, ara acabo, vicepresident. En aquest sentit, dir que votaré favorablement la majoria dels punts de la moció i, bé, reiterar, doncs, el meu vot favorable.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades, en aquesta moció, que sembla més una ràfega que no pas una moció, perquè parlem des del Tribunal de Justícia fins a la fiscalia, fins a la seguretat municipal, fins a la Junta de Seguretat –que no està plantejada, però parla de coordinació–, jo crec que hi han moltes coses positives; l'únic problema és que algunes d'elles o s'han votat, i s'han votat coses diferents, o es votaran i d'una forma més concreta, no?

Parlo, per exemple, del tema de la prostitució. Aquí es va portar una interpellació per abordar de veritat el tema de la prostitució, i el partit que proposa això va votar-hi en contra. Per tant, és un canvi de criteri, que celebrem que ara sí que vulguin, doncs, lluitar contra, en tot cas, l'extorsió també i el proxenetisme que pateixen aquestes persones, però falta una altra part aquí, eh?, falta la part de regular, no només tapar-se els ulls i prohibir, falta la part de regular, de regular drets, de regular obligacions, en un àmbit amb tanta hipocresia social com és el de la prostitució.

Per altra banda, també volem destacar un punt que nosaltres hem estat demanant des de fa molt de temps en aquesta cambra, que és la coordinació de cossos, de tots aquells cossos, senyor Amorós, que treballen a Catalunya per servir els catalans, tots els cossos que treballen per servir els catalans. A vostè el preocupen molt l'uniforme i el color de l'uniforme; als ciutadans els preocupa la seguretat, i els és igual si van de color verd, de color blau o de color negre, o amb una bandera o amb una altra, els preocupa la seguretat. No sé si ho té present. Parli amb la gent i pregunti-li si li importa l'uniforme o la seguretat.

Per tant, la Junta de Seguretat de Catalunya, que fa dos anys que no es reuneix, seria bo que es reunís; i seria bo que fos periòdic i de caràcter tècnic, no només de caràcter polític. I, per tant, nosaltres li demanem, conseller, li ho hem demanat en alguna ocasió: seria bo que ens informés de la periodicitat, dels temes a tractar... Crec que és un tema prou important, de coordinació. Per tant, d'aquest punt, hi estarem a favor.

I, per altra banda, també volíem comentar el que fa referència a la part penal, del Codi penal, que ahir en vam parlar en una interpellació precisament amb el conseller també. Nosaltres, efectivament, creiem que s'ha de complir el que tenim, i també crec que alguns mecanismes de coordinació amb el Ministeri Fiscal, de personar-se, com dèiem ahir, com proposem nosaltres, que es personi la Generalitat, són fonamentals.

Tots plegats, eh?, tots plegats podem fer canviar les coses. Evidentment, si la Generalitat no es persona, si el Ministeri Fiscal no actua, si no es prenen mesures que ja estan a l'abast a l'àmbit del Codi penal, doncs, no farem res. Per tant, complir el Codi penal actual, prendre mesures de coordinació amb tots els estaments, és fonamental, perquè qui la fa la paga, com dèiem ahir.

L'únic però, per tant, que li veiem és més de plantejament que no de propostes concretes, en què podem estar d'acord, i, per tant, de bona part d'elles ja avanço que votarem a favor. I també espero que el seu grup en el tema de prostitució, en el tema de celebracions esportives, en el tema de les càmeres en aquestes celebracions, doni suport a les propostes que vinguin en aquest Ple, perquè així farem tota una doctrina, podríem dir, un bloc de propostes perquè el Govern actuï en aquesta línia tutelada, d'alguna manera, pel Parlament de Catalunya.

Per tant, anuncio el vot favorable en aquesta moció, també sobretot destacant que estem en un moment de reflexió, de canvis en el model no només policial, judicial, del Ministeri Fiscal, d'actuació de la Generalitat, i que nosaltres volem aquest canvi de debò, no només quan arriben les eleccions o després, sinó canvis de debò durant quatre anys.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. En primer lloc, permeti'm, senyor Guinó, alcalde de Besalú, donar-li no la benvinguda al Parlament, però sí al faristol, a la tribuna. I dir-li que ha fet una interpretació molt amable de les paraules del conseller Puig, però jo suposo que exigències del seu grup parlamentari.

La veritat és que és una moció que podríem dir que és una moció d'ample abast, és una moció que entenem, senyor Calbó, que l'esperit no és resoldre temes molt complicats que fa temps que s'arrosseguen, sinó posar-ho al damunt de la taula i fer alguna mena de millora, allò que podíem anomenar un «partxejat» d'algunes coses difícils d'afrontar.

En segon lloc, permetin-me, afegir-me a les seves paraules, quan vostè parlava que en cap cas les nostres accions parlamentàries o polítiques fan referència a posar en dubte l'acció dels Mossos d'Esquadra. Miri, estem orgullosos de tenir la nostra policia i molts dels que estem aquí ho hem anhelat i hem treballat per tenir-la. Per tant, quan es fa crítica des d'aquesta tribu-

na, des d'aquesta cambra o des d'aguestes comissions a algunes actuacions, estem parlant de manera indubtable de les actuacions polítiques, és a dir, dels dirigents que manen els Mossos d'Esquadra.

Expressar el suport majoritari a la moció amb alguna recança, eh?, amb alguna..., votarem en contra del punt original onzè; per la resta, votarem totalment a favor. Per què? No solament pel que ha comentat algun altre diputat, sinó perquè va entrar en vigor o en vigència una revisió el desembre del 2010, i, per tant, jo crec que hem de deixar fer.

En segon lloc, expressar que ens sap molt greu que hagi retirat el primer punt de la moció, el punt original, tot i que és veritat que es va votar en una comissió de forma majoritària i en contra del grup que dona suport al Govern que l'actual convocatòria de proves selectives per a l'ingrés de la categoria de Mossos arribés fins als vuit-cents originàriament previstos. I li ho dic mirant el conseller, perquè m'amoïnen les paraules que va dir el conseller que de manera coincident va comparèixer després d'aguestes propostes de resolució dient que no tenia l'actitud necessària per fer cas del que havíem aprovat en comissió. Ho recordo perquè això pot acabar passant, senyor Calbó.

Per la resta de qüestions, fer-li un comentari..., jo no sé si hi estic a temps, però, sí, fer una esmena tècnica al redactat de la transacció a què han arribat amb Convergència i Unió. Els ho llegiré i li ho deixaré aquí, i si creuen convenient acceptar-la... Ho dic perquè facilita la lectura. I diu lo següent: «Presentar una proposta normativa que declari expressament prohibida tant l'ocupació de les zones de domini públic i servituds de les carreteres com de les vies i espais públics per a realitzar-hi activitats i usos relacionats amb els serveis sexuals», des d'aquí, i acabaria fins a «Generalitat de Catalunya». Per tant, vincularíem les dos..., el que pretenen vostès, jo crec que... Entengui'm que l'únic que pretenc és millorar-ne el redactat.

I, per la resta, expressar el suport i insistir que el tema de la prostitució no es pot resoldre d'aquesta manera; és un tema complex, en què calen més mesures, en què cal més regulació, en què cal moltes altres accions, però per algun lloc o altre hem de començar, i em sembla bé prohibir-ho en els espais públics.

Gràcies, senyor diputat, senyora presidenta.

Li deixo, senyor Calbó..., reitero que li deixo el redactat aquí i, si en volen fer ús, en poden fer ús.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Nosaltres anunciem, no?, que renunciem i retirem el primer punt de la votació, per una cosa evident, perquè ha estat un punt ja aprovat en comissió i tornar-ho a aprovar seria com ficar en dubte el que ja va aprovar la comissió i el que el Parlament va establir com a mandat. Ho

dic perquè és una esmena d'Iniciativa... (*Veus de fons.*) Si no vol... No, però deixi'm, deixi'm, tranquil·la. Ho dic perquè és una esmena d'Iniciativa i em sembla que l'educació comporta que jo m'adreci a vostès, eh? Entenem que, si no, seria ficar en dubte aquest mandat del Parlament, que entenem que és plenament vigent i que nosaltres hi vam participar activament. Per tant, cap dubte respecte al primer punt.

Nosaltres hem transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió en els punts 2, 5 i 8, que hem lliurat als grups parlamentaris i tots tenen la còpia de les transaccions. Per tant, aquests són els acords.

I respecte de les altres esmenes, senyor Amorós, nosaltres també les hem analitzat una per una; el que passa és que en algunes coses no estem d'acord, quan se'ns demana que suprimim algunes de les propostes que creiem que són plenament vàlides. En els aspectes, com ja hem explicat, sobre la compareixença del conseller, hem explicat quin crèiem que era l'àmbit. Hi havia altres..., tres blocs, el tercer bloc d'esmenes, respecte a algunes coses que no hi estem d'acord; el que passa, que no fem com fa vostè, que vostè, quan no està d'acord amb una cosa o no li agrada, ho titlla de simplista i es queda tan ample. Nosaltres respectem que puguem tindre altres posicionaments.

I ho dic, per exemple, també, amb relació a la qüestió de la prostitució. Ni vostè ni el senyor Rivera van sentir el meu company Rafael López –Rafa López– quan va defensar el nostre posicionament respecte al tema de la prostitució. Va ser absolutament claríssim. I el que han manifestat evidència que no el van escoltar, perquè vam deixar la nostra posició clara.

No es tracta, eh?... vull dir, si algú pretén que aquí venim a salvar el conseller o a deixar de salvar el conseller, escoltin, no és el nostre enfocament. Nosaltres al que venim és a donar suport a l'actuació dels agents dels Mossos d'Esquadra..., sobretot d'aquells que no perden ocasió per intentar deslegitimar la seva actuació o posar-la en dubte constantment. Aquest és el nostre objectiu. I per això hem deixat clar el nostre posicionament solemne respecte a aquesta actuació.

Respecte a l'incivisme, evidentment que n'abordem una part, però és una part que també cal abordar. I hem de transmetre un missatge de tolerància zero contra l'incivisme, perquè, si no, donem una sensació d'impunitat, que és la pitjor sensació que es pot donar quan abordem aquest fenomen.

Respecte al grup de Ciutadans, parlava d'una ràfega. Jo ho entenc, escolti; és una moció molt completa, amb moltes propostes, amb molt contingut, amb molta concreció, i això a vegades pot sorprendre. Per tant, no és una ràfega, sinó és una moció absolutament completa.

Respecte al senyor Laporta, que feia una referència que nosaltres participem en la millora del finançament de Catalunya. En tenim l'aval; quan estàvem al Govern de l'Estat ho vam fer. I després recordar-li la nostra posició respecte al Fons de competitivitat, que és una forma clara de participar de forma activa. Per tant...

I respecte a la reforma del Codi penal, respecte al Codi penal, anunciar que la darrera reforma –i a això hi feia referència el Partit Socialista– ja vam anunciar que era una reforma insuficient i ineficaç, i per això nosaltres hi insistim.

I és per aquesta raó que nosaltres ens posicionem d'aquesta forma en les esmenes.

La presidenta

Senyor Pere Calbó..., senyor Pere Calbó, si us plau, retira el punt 1. *(Pausa.)* I la resta, les tres transaccionals amb el Grup de Convergència i Unió, i petició de votació separada. *(Pausa.)* D'acord.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.) Senyor Bosch?

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta, per al·lusions. Senyor Calbó... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Un moment...

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Calbó, no, només un comentari, s'ha adreçat a mi precisament comentant que nosaltres havíem presentat una esmena sobre el tema de l'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra no en sis-cents, sinó en vuit-cents, en referència..., nosaltres dèiem que tal com havia votat la comissió. Ens semblava que quedava més clar, no? Vostè ho retira. Ho dic perquè al retirar aquest punt deslliura Convergència i Unió i el senyor Puig d'una nova derrota parlamentària com li va passar a la comissió i al no acceptar la nostra proposta de reprovació del senyor Puig salva també el conseller Puig de la reprovació. Li ho dic, senyor Calbó, perquè com a mínim el senyor Puig li ho agraeixi.

(Pausa. Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí, al·lusions del senyor Rivera. *(Pausa.)* Miri, senyor Rivera, a nosaltres ens preocupa la seguretat com al qui més. I no s'obté millor seguretat per tenir més nombre de cossos policials al nostre país. Ja en tenim massa, de nombre de cossos policials, al nostre país.

El que té un problema amb la bandera és vostè, que vol que hi hagi més Guàrdia Civil i més Policia Nacional per la bandera que porten.

I el que és una pena és que avui el conseller Puig es salvi de la reprovació demanant més Policia Nacional i més Guàrdia Civil, quan el que cal és que totes les competències estiguin en mans de la policia de Catalunya.

La presidenta

Senyor Pere Calbó, vostè demanava la paraula o no? Senyor Calbó, m'ha demanat la paraula? *(Pausa.)* Molt bé.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera, per al·lusions?

Albert Rivera Díaz

Sí, per contradiccions i evidentment per al·lusions.

La presidenta

Té trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Per contradicció, simplement, dir que nosaltres no..., jo no deia que el Partit Popular digués el que diu de la prostitució, dic el que fa, i va votar en contra de regular la prostitució fa dos plens. Per tant, és una realitat, no he dit cap cosa que no sigui certa.

I al senyor Amorós recordar-li..., senyor Amorós, a vostès quan els interessa sobren cossos i quan els demanen no en sobren, no? És això? Quan demanen mossos no sobren cossos i quan ja tenen mossos sobren cossos. Aquí no sobra ningú, aquí falta seguretat. I a vostès els obsessiona..., com els cartells del seu partit que diuen «fora a la Guàrdia Civil». Pregunti vostè als ciutadans de molts àmbits rurals si volen o no tenir més seguretat, pregunti vostè als ciutadans de Catalunya si els importa el color de l'uniforme o els importa tenir seguretat.

Vostès, que han estat de responsables, només es preocupen...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí...

La presidenta

...els trenta segons ja han passat...

Albert Rivera Díaz

...només es preocupen efectivament de la bandera; tenen al·lèrgia...

La presidenta

Senyor Rivera!

Albert Rivera Díaz

...i l'important és la seguretat, i no, la bandera que portin al cos.

(Joan Laporta i Estruch demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Laporta...

Joan Laporta i Estruch

Per al·lusions del senyor Calbó... *(Pausa.)* Senyor Calbó, quan em referia a l'obtenció de recursos per aplicar totes aquestes mesures de la moció, em referia a la disponibilitat que hem de tenir de tots els nostres recursos i per tant em referia al concert econòmic, que confio que el seu grup, doncs, doni suport al Govern i a molts diputats d'aquesta cambra quan anem a exigir el concert econòmic de l'Estat. I, per tant, em referia al concert econòmic, no només al Fons de competitivitat, que celebri que vostès hagin votat a favor que Madrid ens pagui el que ens deu, no com el Partit Socialista.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a la votació de la moció. Senyors diputats i diputades, votarem la moció amb les esmenes incorporades..., transaccionades entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular.

Segon, en l'esmena transaccional que es refereix al punt 5, el representant del Grup Popular ha presentat una esmena tècnica del Grup Socialista. *(Veus de fons.)* I de Convergència i Unió. Aquesta queda incorporada en l'esmena transaccional que es refereix al punt 5.

I, tercer, votarem punt per punt, perquè alguns grups ja ho han demanat, separatament, i es retira el punt número 1. Queda clar? *(Pausa.)* Per tant, començarem la votació pel punt 2.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, senyora presidenta. Jo havia demanat la paraula abans de passar al moment de la votació amb relació a la intervenció que havia fet el portaveu d'Esquerra Republicana qüestionant un aspecte important de la nostra moció en el qual es fa referència a la presència dels cossos i forces de seguretat de l'Estat aquí, a Catalunya, en funció de les seves competències, i ridiculitzava o qüestionava el fet que hi hagin diferents banderes al nostre territori. Jo només volia recordar-li a ell que no tan sols volem aquesta seguretat garantida per Mossos d'Esquadra, Policia Nacional i Guàrdia Civil,

sinó que a més a més vull recordar-li que aquesta bandera que ell qüestiona està present en aquesta cambra catalana.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Millo, al·lusions, no eren...

Passem a la votació dels punts de la moció.

Punt número 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem a la votació del punt número 3.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem ara a la votació del punt número 4.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem a la votació del punt número 5.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 en contra i 12 abstencions.

Passem ara al punt número 6.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem a la votació del punt setè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 20 en contra.

Passem ara a la votació del punt vuitè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Passem a la votació del punt novè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 22 en contra.

Passem ara a la votació del punt desè.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, passem a la votació del punt onzè.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, 47 en contra i 2 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya
amb motiu de l'Any Internacional
de la Química (tram. 401-00009/09)

Acabat aquest punt de l'ordre del dia i abans de donar pas a la següent moció, em plau saludar, en nom de la cambra, el president i membres de la Societat Catalana de Química, catedràtics, professors i representants del sector químic, que ens acompanyen a la llotja de convidats i que són avui aquí per assistir a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de la Química. Els donem, en nom del conjunt de diputats i diputades, la nostra més cordial benvinguda.

Demano a la senyora Dolors Batalla, secretària quarta de la Mesa del Parlament, que llegeixi la declaració.

La secretària quarta

Moltes gràcies, presidenta.

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de la Química.

»L'any 2011 ha estat proclamat oficialment Any Internacional de la Química, amb motiu d'un doble centenari: el de la concessió del premi Nobel de química a Marie Skłodowska-Curie, en reconeixement de la seva contribució a l'avenç de la química, i el de la fundació a París de l'Associació Internacional de les Societats Químiques, que més endavant esdevindria la Unió Internacional de Química Pura i Aplicada.

»L'Any Internacional de la Química és una ocasió excel·lent per a mostrar les contribucions d'aquesta ciència a la societat: en el millorament dels productes de consum i dels processos de producció industrials, en la síntesi de nous fàrmacs i medicaments, en el millorament i la preservació del medi i de les seves espècies vegetals i animals, i en la recerca d'energies i tecnologies més netes.

»Catalunya és la seu d'un important sector industrial químic i farmacèutic, i sempre ha estat la principal impulsora d'aquesta activitat industrial a l'Estat.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya dona ple suport a la celebració de l'Any Internacional de la Química i als seus objectius, i fa ben seu el lema de l'efemèride –“Química: la nostra vida, el nostre futur”–, que hauria de significar un nou impuls per a la recerca i el desenvolupament del sector industrial i de la innovació química, per a la cooperació internacional i per a la divulgació i l'ensenyament d'aquesta disciplina i

de les seves aplicacions a Catalunya, i hauria de contribuir significativament, a més, a la promoció i a la integració de la química en la societat i a la potenciació de l'educació científica dels joves.

»Palau del Parlament, 1 de juny de 2011.»

La presidenta

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt divuitè.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern
sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial
del sistema sanitari (tram. 302-00034/09)

I és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora diputada, ja pot començar.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, consellers, bé, avui presentem aquesta moció subsegüent a la interpel·lació que varem fer ara fa uns quinze dies al conseller de Salut, en tant que Esquerra –i vull posar això com a premissa de tot el contingut que aniré desgranant a partir d'ara i argumentant i justificant la moció–, el nostre model del sistema públic de salut, nosaltres el volem universal, el volem equitatiu, amb qualitat assistencial i gratuït en tot allò essencial, però, alhora, que defensi i que garanteixi el dret a la salut a totes les persones, a tots els catalans i a totes les catalanes.

Per Esquerra Republicana de Catalunya, és una prioritat la garantia d'un sistema de salut, com he dit abans, que sigui equitatiu, transparent, pròxim, però també per nosaltres és una prioritat que sigui sostenible. El sistema sanitari requereix un finançament estable, un finançament amb un creixement progressiu, però, hi insisteixo, sostenible.

I, per tenir un sistema de finançament estable, el càlcul correcte que s'ha de fer és tenir presents també les característiques específiques de la població de Catalunya. No podem fer aquest càlcul sense tindre molt presents el nostre envelliment, els fluxos migratoris o, per exemple, els desplaçats d'altres comunitats, i també els desplaçats de la Unió Europea, essent Catalunya una de les destinacions turístiques importants.

Catalunya necessita un model sanitari propi –propi– que garanteixi aquesta viabilitat i la seva consolidació del sistema sanitari públic català, arrelat, com deia abans, a la nostra realitat nacional, i també sense les interferències harmonitzadores de l'Estat espanyol de torn, sigui quin sigui. I tampoc podem permetre que el nostre sis-

tema sanitari estigui a mercè de les diferents situacions econòmiques i polítiques que es puguin donar.

El nostre sistema sanitari necessita –ho deia abans– estabilitat per a garantir, sobretot, la qualitat assistencial, però, alhora, també necessitem aquesta estabilitat per a assolir l'excel·lència en el seu conjunt. Quan parlem d'estabilitat, vol dir que el sistema no es pot posar en risc davant d'una situació econòmica desfavorable, com ara aquest moment actual, que ha fet trontollar tot el sistema amb la presa de decisions des d'una òptica reduccionista –reduccionista, ingressos i despeses– i amb un impacte de les retallades que afectaran, evidentment, la qualitat assistencial i que pot donar lloc a un nou model de salut, consolidar-lo alhora, sense el debat i el consens necessari.

Nosaltres creiem que el sistema permet un gran marge de maniobra per a racionalitzar la despesa, sense que aquesta racionalització recaigui directament sobre els usuaris o els professionals, o sense la necessitat de la privatització d'empreses públiques, i que també aquesta racionalització passa essencialment per escoltar els professionals.

Per Esquerra és important avançar cap a aquest gran acord nacional, aquest pacte nacional, que inclogui els interessos de tots els sectors –des d'usuaris, professionals, agents socials, administracions, partits polítics, entre altres–, que parteixi d'una anàlisi en profunditat de la qualitat assistencial, que parteixi d'una anàlisi en profunditat de la demanda de prestacions, de la situació financera i econòmica, i que plantegi en tot moment, és evident, mesures equitatives i justes.

Nosaltres demanem un pacte amb una mirada al present –una mirada al present–, però també amb una mirada posada en el futur; un pacte que ens permeti abordar reformes estructurals dirigides a les causes que generen ineficiència econòmica. Això sí, que aquestes reformes no signifiquin en cap moment una renúncia implícita al model d'èxit basat en els principis de gratuïtat, universalitat, transparència, equitat i garantia de les prestacions, proximitat, entre altres.

Nosaltres també volem aquest pacte, perquè aquest acord també ens ha de donar la fortalesa suficient per a trencar aquesta tossuda realitat d'aquest insuficient finançament per part de l'Estat espanyol al nostre sistema de salut.

A Catalunya disposem ja d'una experiència consolidada amb pactes exitosos, com és el pacte pel nostre model productiu o per a preservar la cohesió social i la convivència ciutadana, i aquesta experiència ens pot servir per a ser més efectius a l'hora de poder-los estructurar.

Jo demano a tots els grups de la cambra que s'impliquin en aquest pacte. Nosaltres, de manera volguda, no hem posat a la moció ni terminis ni criteris per al seu desenvolupament; només un llistat de qüestions que considero imprescindibles però que no són les úniques, amb l'objectiu..., i aquest m'agradaria que quedés molt clar, que l'objectiu d'aquesta moció és plantejar aquestes reformes estructurals sense la renúncia a un model sanitari públic, universal, equitatiu,

de qualitat i que garanteixi la salut, el dret a la salut a tota la ciutadania, sobretot situant les persones, les persones i les seves necessitats, en el centre del sistema sanitari i, alhora, procurar una major satisfacció tant dels professionals i les professionals com també dels usuaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz, per defensar les esmenes presentades.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres hem presentat esmenes en aquesta moció presentada pel Grup d'Esquerra, perquè no acabem de compartir la filosofia, sobretot per l'oportunitat del moment.

Nosaltres creiem que plantejar aquesta moció, que és molt general, oferint un pacte nacional en un context on hi ha retallades, retallades pressupostàries, però també canvis en el model de la sanitat pública, nosaltres entenem que és gairebé com donar xecs en blanc. Nosaltres entenem que, a l'hora de construir pactes, s'ha d'edificar, però també s'ha de rectificar allò que s'està fent malament.

Nosaltres el que volem dir amb aquestes esmenes és que qualsevol pacte nacional s'ha de sustentar en unes mínimes bases de confiança, i no només entre els grups parlamentaris, sinó també amb els sectors socials implicats, sobretot amb el sector sanitari. I jo crec que avui precisament s'està construint de tot menys llaços de confiança per edificar aquest pacte. Ahir mateix hi havia els treballadors del transport sanitari; però parlin amb els col·legis, amb els experts, amb els treballadors, també amb la gent del territori, amb els mateixos alcaldes i regidors: avui s'estan dinamitant precisament aquests llaços de confiança i de diàleg de com construir un model sanitari.

Per tant, què és el que plantegem? No, no, abans de fer res o de continuar avançant, rectifiquem aquelles coses que no s'estan fent bé. Perquè no és només un tema de quantitat, que ja ho hem parlat moltes vegades, sinó també un tema del com; i s'està fent sense aquest diàleg, sense consens i sense la coordinació en moltes coses, en l'impacte que té una retallada en un centre i l'impacte que pot tenir sobre un altre servei. I això s'està fent d'aquesta manera. Per tant, una de les condicions que plantegem és rectificar; per tant, la primera esmena és precisament aturar el que s'està fent i plantejar aquest diàleg amb tots els agents. Perquè, clar, establir que es vol un pacte nacional quan portem diverses mocions aprovades, portem resolucions aprovades en una comissió de tot just la setmana passada i es presenten uns pressupostos que incompleixen tot el que hem aprovat en aquest Parlament, sincerament, se'ns fa molt difícil, sobre aquestes bases, establir uns criteris de pacte.

Més coses que estan succeint ja avui. Vostè deia: «Hem de mirar al futur» Sí, però potser quan arribem a aquest futur és que ja ens haurem carregat el que tenim. Estem plantejant un pacte amb uns criteris, diguéssim, molt febles, de mínims, com han de ser els pactes, però ho estem parlant quan s'està privatitzant l'IBI, quan ja s'estan acomiadant..., quan en els pressupostos actuals que s'han presentat l'atenció primària es redueix en la seva proporció, en comparació amb l'hospitalària, quan hem aprovat mocions en aquest Parlament on es deia que calia enfortir l'atenció primària. Jo, sincerament..., s'estan suprimint programes que afecten precisament la població més vulnerable: des de temes de salut mental, indigència, població reclusa, adolescents. En aquest moment s'estan suprimint aquests programes, i nosaltres no plantegem..., com a mínim una rectificació, reconduir tot això.

Per tant, què és el que nosaltres diem en les nostres esmenes? Per una banda, evidentment, rectificar. Però, per altra banda, creiem que cal plantejar altres coses. Vostès en aquesta moció diuen: «Bé, són uns criteris generals, moltes coses que el mateix conseller ja ha dit.» Però, clar, amb uns criteris tan generals..., no són ni prou generals com el que nosaltres li plantegem en les esmenes –parlar d'accessibilitat, equitat, universalitat, gratuïtat–, i en canvi hi han coses que són completament interpretables; i no tenim confiança que el conseller Boi Ruiz les interpreti amb un model prou..., diguéssim, que ens hi puguem sentir tots còmodes. Perquè la seva lògica, precisament, d'aquesta descentralització que vostès també plantegen, o aquesta responsabilització de la ciutadania, avui s'està concretant que la gent s'hagi de pagar qüestions tan bàsiques com l'aigua, com el que està passant a Vall d'Hebron.

Per tant, en un moment on està passant tot això o se'ns planteja una llei òmnibus que també té un impacte directe en l'ICS, no podem emplaçar-nos a un pacte nacional i mirar com si no estigués passant res. Per tant, la nostra condició per votar aquest pacte nacional –que no vol dir que no estiguem per parlar d'un pacte nacional per la salut– és com a mínim demanar rectificació, demanar diàleg, demanar que aquest pacte es basi en la defensa d'un sistema públic gratuït, equitatiu i universal, i que es mantinguin les prestacions que avui les lleis que tenim vigents, doncs, cobreixen. Perquè nosaltres creiem que algunes d'aquestes mesures o criteris que vostè proposa, en mans de segons qui, doncs, és obrir la porta a qüestions que no compartim.

De tota manera, nosaltres estarem disposats, com ja ho hem demostrat en altres plens, a plantejar alternatives, d'altres maneres de fer estalvis importants i de millorar l'eficiència del sistema, i, evidentment, sempre disposats a parlar d'un pacte, però sobre unes bases sòlides i basats en la confiança. I ara mateix entenem que no es donen.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable a la moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És evident que el debat sobre la reformulació, la millora del sistema sanitari ha estat molt marcat per la política de retallades, respecte al pressupost de l'any anterior, que pretén el Govern de la Generalitat de Catalunya, i això ha pogut deixar entreveure que el sistema no necessita millores o que el sistema no necessita revisions per aquells que defensem que no es portin a terme les retallades en el pressupost de la Generalitat. Això no és cert, es pot perfectament defensar que el sistema sanitari català no es mereix cap retallada, no necessita cap retallada sanitària, ans al contrari, necessita molts més recursos, molta més dotació de recursos per equiparar-nos a les mitjanes del mateix Estat espanyol o del País Basc i, sobretot, de la Unió Europea, i alhora defensar que, evidentment, cal un sistema més eficient, més eficaç, que permeti una millor gestió dels recursos públics, de tal manera que el que reflecteix aquesta moció és aquest esperit, el fet de promoure un pacte nacional per a la salut, per millorar el que s'hagi de millorar, sense portar a terme les retallades abans mencionades.

En aquest sentit, creiem que precisament tots aquests aspectes que es plantegen en la millora d'aquest pacte nacional per a la salut requereixen una condició necessària, que no suficient –perquè aquí s'expressen aquestes condicions suficients–, però sí necessària, i és que com a mínim es mantingui el pressupost de la Generalitat de Catalunya, respecte a salut, de l'exercici 2010 per a aquest exercici 2011. Entenem que ja va ser retallat el pressupost de l'exercici 2010, o, si no va ser retallat, va ser pràcticament el mateix pressupost que l'any 2009, és a dir, està estabilitzat.

És per això que li hem presentat aquesta esmena de manteniment del pressupost per a l'exercici 2010, que posteriorment nosaltres també defensarem amb una moció, però que entenem que també era oportú presentar-la en aquesta.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputades i diputats, bé, tots estem d'acord que la salut és un bé a protegir indispensable a la nostra societat. Per tant, promoure un pla, un pacte nacional de salut que intenti mantenir i millorar, doncs, la nostra sanitat, aquest model d'èxit que ha estat tan reconegut, evidentment, em sembla bé. Recordar que el president Mas ha dit recentment que amb una cinquena part, no més amb una cinquena part dels impostos que paguem els catalans a l'Estat i no tornen, doncs, no s'haurien d'haver fet les retallades que s'han presentat en els pressupostos del 2011.

Mentre el Govern fa la feina i intenta que això no succeeixi, ja no només que una cinquena part, espero, sinó per què no dues cinquenes parts, o tres cinquenes parts, o quatre cinquenes parts, o tot el que paguem els catalans en impostos, doncs, es quedin a Catalunya, mentre treballa en aquesta direcció, el que sí que comparteixo és el fet que fem una anàlisi acurada de les cobertures, del catàleg de cobertures de prestacions sanitàries, per definir quines són prioritàries i, a partir dels recursos que tenim, intentar mantenir la qualitat de la nostra sanitat, dels nostres serveis sanitaris, i també conscienciem la ciutadania d'un bon ús dels nostres recursos sanitaris.

Per tant, el meu posicionament és a favor de la moció. Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputados, diputadas, esta moción sufre de dos males. Uno, el adanismo, el adanismo, porque es que parece mentira: los principios de solidaridad, de universalidad, de gratuidad y de calidad son principios constitucionales en nuestra salud, lo son, y es obligación de los gobiernos cumplirlos. O sea, blindar lo que está blindado legalmente y constitucionalmente, pues es un signo, una de dos: o de no conocer la realidad o simplemente ignorarla.

Pero, de cualquier manera, este es uno de los males, y el segundo es cuál es la voluntad que anima esta moción. La voluntad que anima esta moción es desenchufar del sistema catalán de salud el sistema nacional de salud. Porque existe un sistema nacional de salud, que es el español, del cual el sistema catalán forma parte. Y forma una parte, y alguien lo quiere desenchufar. Y aquellos que creemos en la igualdad de derechos del conjunto de españoles y, evidentemente, del conjunto de catalanes no podemos apoyar una propuesta que..., aun a pesar de que hay algunos principios que compartimos, porque son evidentes: la racionalización, la correcta asignación de recursos, la necesidad de garantizar los principios constitucionales de igualdad en el acceso a servicios públicos, son compartidos. Pero eso no hace falta, volverlos a blindar. Deben de ser un principio en la gestión de los recursos públicos por parte de la Administración, también de la catalana. Creo que no aportan nada.

Lo que sí que buscan es construir un sistema catalán de salud independizado del sistema nacional de salud, y aquellos que pensamos que es necesario un sistema nacional de salud donde cada una de las comunidades autónomas formen parte del engranaje global, porque la salud es una garantía, o la Constitución garantiza la salud al conjunto de españoles, no estamos dispuestos a que, aprovechando la necesidad de llegar acuerdos a la hora de asignar los recursos públicos a nuestro sistema catalán de salud, algunos lo que busquen es, de rondón, independizarse del conjunto.

Y sobre el tema de la financiación, habría que recordar lo obvio –pero, bueno, lo obvio en este Parlamento hay que recordarlo muy a menudo. La financiación en la salud no es finalista; la asignación depende de los gobiernos. Y hay gobiernos..., y los gobiernos de la Generalitat de Catalunya no han asignado los recursos que reciben por transferencia de salud exclusivamente a proporcionar una salud de calidad. La asignación depende de la Generalitat. Las partidas de financiación no son finalistas, todos lo sabemos. La responsabilidad de los gobiernos que han situado a Catalunya por debajo de la media en asignación de recursos en salud..., son aquellos que no han sido capaces de dotarla financieramente con suficiencia. Ya está bien de decir que es una falta de recursos y no señalar a aquellos que los asignan como los responsables de esta situación.

Gracias, presidenta, diputados.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, per fixar posició sobre la moció d'Esquerra Republicana sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari. Miri, honorable diputada, nosaltres compartim amb vostè absolutament la necessitat de fixar criteris i d'aprovar compromisos constantment, donada la situació actual que està patint la sanitat pública al nostre país. La veritat és que ple rere ple, doncs, anem aprovant mocions per tal que les retallades al pressupost de la Generalitat no afectin la qualitat assistencial ni les prestacions del sistema. Sense anar més lluny, fa poques setmanes vam aprovar també una moció del Partit Popular que anava precisament en aquest mateix sentit que avui vostè, senyora Capdevila, honorable diputada, presenta també en aquesta moció. Però avui ens trobem amb un pressupost ja presentat i aprovat pel Govern però que encara s'ha d'aprovar per aquest Parlament; un pressupost en què el gruix de la retallada es concentra precisament en els departaments de polítiques socials. El 45 per cent, en concret –el 45 per cent–, de la retallada és en polítiques socials: en salut, en benestar i família, i en educació.

Per tant, honorable diputada, el meu grup compartim plenament aquesta preocupació seva, aquesta preocupació també del seu grup, donada la possibilitat que hi ha de posar en risc la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari. Moltes de les mesures que avui aprovarem amb aquesta moció i a què vostè feia referència en la seva exposició, ja les hem inclòs en d'altres mocions i en altres propostes de resolució de fa poques setmanes, de fa pocs dies i gairebé de fa poques hores, però crec que no està de més reiterar-les, atès que el Govern no ha assumit els compromisos adquirits, fins i tot, pel partit que dona suport al Govern i

que de fet s'atreveix, en algunes, diguem-ne, comissions, a donar-hi fins i tot suport.

Però, miri, senyora diputada, el Grup del Partit Popular de Catalunya hem demanat simplificar en reiterades ocasions també la burocràcia en el sistema sanitari, disminuir també el sistema administratiu. El nostre plantejament prioritari passa perquè aquestes retallades no afectin en cap cas els serveis ni la qualitat en la prestació del sistema sanitari públic.

Volem també que les mesures preses no provoquin una disminució de l'activitat productiva dels quiròfans ni del nombre de llits disponibles. Però malauradament estem veient com les primeres actuacions van precisament en aquesta línia. Ahir, dia 1 de juny, va començar una altra onada de tancaments; en concret, els que fan referència a: «En el Valle de Hebrón se inhabilitan a partir de hoy» –a partir de ayer– «veintiocho camas de hospitalización de cirugía, y desde julio a septiembre el hospital dispondrá de una media de trescientas camas menos. El Hospital de Bellvitge tendrá once camas de traumatología, y en el Clínic, menos. Y en el Clínic se clausurará el próximo viernes la unidad de dermatología y enfermedades autoinmunes, que dispone de dieciséis camas.»

Però el que és més greu serà sobretot la forta reducció de recursos i de personal en els hospitals d'àrees turístiques del nostre país; en concret, en el Joan XXIII de Tarragona, i en el de Viladecans, que són precisament centres de referència també del nostre turisme, on s'anul·laran el 45 per cent de llits i el 40 per cent de quiròfans durant tot l'estiu. Francament, ens sembla gravíssim, honorable diputada.

Per tant, no puc més que dir-li: suport a la seva moció; suport absolutament a tot el contingut de la seva moció; suport, no al pacte nacional, evidentment, per a la salut, però sí al pacte per a la salut; suport a la seva preocupació per la situació de la sanitat actualment a Catalunya, i suport a trobar entre tots un model de gestió territorial que ens permeti mantenir la cohesió, mantenir la sostenibilitat del nostre sistema sanitari.

Moltes gràcies, honorable presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, anunciar d'entrada que el nostre grup es posicionarà favorablement a la moció presentada per l'honorable diputada d'Esquerra Republicana.

No hem volgut presentar-hi esmenes precisament per totes aquestes qüestions que ja s'han debatut en aquest plenari, perquè hi estem d'acord en el sentit més ampli de la paraula; la paraula i la proposta. S'ha parlat d'implicació, s'ha parlat de confiança, s'ha parlat de respecte. Mireu, les motivacions que ens porten a votar-hi, sense fer cap esmena, en sentit favorable són

que ja hem plantejat a nivell de comissió, a la Comissió de Salut –recordar que és la primera i única en què va comparèixer el conseller–, la necessitat de fer un acord social, professional i polític, donada la situació econòmica en què ens trobàvem, precisament per garantir la qualitat, la sostenibilitat i l'equitat del nostre sistema sanitari, en aquests tres àmbits, que és el que permetia fer-ho amb garanties de futur.

Ara ja toca parlar de futur. I toca parlar-ne amb rigor, no d'altra manera, perquè en les propostes que les diferents opcions polítiques presents al Parlament portaven als seus programes electorals, que no deixen de ser programes de govern, alguns, hi ha moltes possibilitats de trobar punts d'acord. Però la pràctica és difícil, per totes les qüestions que s'han esmentat aquí, atès que no sé si hi ha voluntat de govern d'aconseguir acords en matèria de salut, no ho sé. Fins ara no ens ho han demostrat. Arribar a acords no és dictar uns i apuntar els altres, ni és tampoc fer demagògia sobre el que s'ha fet i s'ha deixat de fer.

Algunes qüestions per argumentar aquest tema pel que fa a l'acord polític. Tots els consellers i conselleres de Salut que hi han hagut a la Generalitat des que tenim competències i des que es va constituir han fet de la preservació del model sanitari català el seu principal full de ruta. I pensàvem que l'objectiu del Govern de Convergència i Unió era també una de les raons del seu principal ideari, i, per tant, nosaltres vam signar amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió aquest acord per a facilitar la investidura del president Mas, on parlàvem de la preservació del model sanitari català.

I estan els instruments desenvolupats per a poder fer-ho, i els ciutadans i els professionals ens ho estan exigint al carrer cada dia; no entenen el que està passant. Cal treballar per seguir mantenint el sistema de salut que tenim, i parlar de salut no pot ser només del pressupost i de l'assignació i què passa amb la resta, i de dir que uns han sigut malbaratadors i els altres seran magnífics; no és això. Parlar de salut és parlar de la salut com un valor social, que va molt més enllà del pressupost, i per això necessitem acords d'ampli espectre, que haurien de ser fàcils d'aconseguir. L'acord social és molt necessari, i ens ho ha recordat fa un moment la diputada del Partit Popular. Aprovàvem l'altre dia una moció presentada per ells, amb una esmena nostra que parlava del respecte que calia als territoris i en què dèiem que calia legitimar totes aquestes retallades que s'havien produït prèviament pels governs territorials de salut, abans de fer qualsevol cas.

Jo vaig fer una pregunta al conseller fa pocs dies per escrit, i em va contestar que aquesta situació es produiria després d'aprovar els pressupostos. Per tant, no anem bé. Precisament perquè no anem bé necessitem un acord, i necessitem també, pel que fa a l'acord amb els professionals, que pensin que no estan en un sac de pressupostos, que no estan en un sac de despeses, i no podem estar fent cada dia i a cada moment diferències entre el sistema productiu del sistema públic i el sistema productiu del sistema privat, pel que fa a salut; són tots dos sistemes productius que els necessitem per a tirar endavant el país, que els necessitem perquè hi

hagi una creació d'ocupació forta i que els necessitem per a no perdre qualitat en el sistema.

Desitgem que aquesta moció s'aprovi avui i que puguem establir el consens necessari per a redreçar les estratègies impulsades pel Departament de Salut, i que no comporti en el fons i sobretot en les formes, que no es reflecteixen malauradament d'una manera clara en aquests moments i no ho compartim, no les compartim en absolut... I, amb el cas que els fan a les mocions aprovades, encara menys, en aquest Ple, i a les propostes de resolució aprovades en comissió tampoc. Vam aprovar l'altre dia unes quantes qüestions a la Comissió de Salut. Ens han enviat els pressupostos; tenien temps d'incloure-les als llistats, i no hi són.

Per tant, implicació sí, però, si us plau, cal retrobar el respecte i la confiança per a poder-ho fer. El nostre suport del nostre grup a la seva moció, perquè crec que el que fa falta ara és molt de seny per a tirar endavant i respectar aquest model que tant ens ha costat a tots, de salut, al país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Iniesta.

Cristina Iniesta i Blasco

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i diputats, el posicionament de Convergència i Unió enfront d'aquesta moció és favorable. En la interpellació ja presentada per la sostenibilitat i la qualitat del sistema sanitari, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar la voluntat d'establir un consens amb tots els grups parlamentaris, i així ho ha fet des del principi, des de la primera Comissió de Salut. Nosaltres ho celebrem, cal un ampli consens i hi estem d'acord.

Centrem-nos en aquesta moció del consens. Pel que fa al pla de mesures, hem d'estar atents i amatents pel que fa a les disfuncions i establir el màxim de diàleg. En el context que ens trobem, cal plegar..., i cal parlar plegats ja de necessitats de pacients i de resultats en salut, i no només de prestacions i de serveis. Ja vam explicar en aquesta cambra que en els diferents països de l'estat del benestar amb diferents models sanitaris, tant públics com privats, en aquest moment el debat és com reorientar el sistema introduint els nous paradigmes: paradigmes demogràfics, esperances de vida, immigració, canvis d'estils de vida, canvis ambientals, innovació clínica, innovació terapèutica i accés a la informació.

Cal vetllar no només per cercar l'eficiència, que també. Ens equivocariem si només parlem de serveis estructurals i prestacions. La despesa en salut creix, i els estudis ens indiquen que en altres motius hi ha un percentatge de demanda no sempre justificada, una medicalització de serveis, un percentatge de visites reiterades o proves diagnòstiques repetides sense valor clínic. El model s'ha d'orientar, l'abordatge de les malalties per processos clínics, com per exemple l'enve-

l·liment... Parlem molt de l'envelliment. El darrer mes de vida d'una persona gran, els costos poden ser vuit vegades superiors als darrers sis mesos d'aquest mateix pacient. Hi ha un acord: cal abordar la fragilitat d'una manera més integral i menys medicalitzada.

Senyores diputades i senyors diputats, nous serveis, PADES, unitats palliatives, atenció domiciliària, tele-assistència..., sense oblidar promoció i prevenció de la salut. Des de l'aparició en el sector de salut del GRD, que és un model de categoritzar l'activitat, la seva introducció va significar una gran aportació per a la millora contínua i per a la gestió de llits. Ara els experts estan treballant per desplegar un nou model, i aquest model de categorització és per nivell de salut obtingut, resultats en salut tenint en compte temps de recuperació de complicacions.

En definitiva, la reflexió en el model sanitari és com avaluar els resultats en salut, i no només l'activitat sanitària: com podem atendre els pacients millor, com es garanteix a la ciutadania el seu dret a la salut i a l'assistència sanitària pública, de qualitat, introduint sempre nous abordatges. Com s'haguessin pogut introduir els nous dispositius, com per exemple els hospitals de dia, les unitats de CMA, els PADES, els hospitals lleugers o ara els CUAP, quan abans el més important eren els llits hospitalaris?

Estructures flexibles; jo crec que hi estem tots d'acord. El pacient en el centre, processos clínics consensuats i coordinats, organitzacions sanitàries que aporten valor i la implicació dels professionals. El consens que presenten ha de recollir la voluntat de garantir el nostre model, tot avançant i introduint els nous paradigmes.

El 12 d'abril va haver-hi un acord de Govern per garantir l'atenció qualitativa i seguretat. Hem d'estar amatents, senyores diputades, quan vostès parlen de, en aquest moment, el pla de contenció, de les disfuncions i la manca de diàleg, i s'han de recollir; però s'haurà d'aprovar un pla que sigui el marc de referència. I no cal..., no podrà només recollir la qualitat, l'efectivitat i l'eficiència; haurà de recollir l'equitat i responen territorialment, que equitat no vol dir només ràpid accés.

Programes de promoció i prevenció de la salut en l'àmbit de les drogues, la gent gran, la dona, la infància; introducció de nous rols competencials, i col·laboració intersectorial.

Estem d'acord amb tots els punts esmentats en la seva moció, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, amb tots i cada un d'ells. Creiem que tot és necessari. Fomentar la coresponsabilitat de la ciutadania en el bon ús dels serveis, oferint-los una millora en la informació i que sigui comprensible.

Finalment, el debat i el consens han de ser no només de la sostenibilitat, hi estem tots d'acord, el model ha d'adaptar-se a les noves necessitats. El consens ha de ser per al present i a llarg termini, consens per aconseguir valors en salut, i amatents a la situació actual de tot el que sigui el pla de mesures amb les disfuncions, tot garantint la qualitat, la seguretat dels pacients.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Abans de posicionar-me sobre les esmenes, sí que voldria fer un comentari a Ciutadans, perquè ha deixat palesa..., és evident que per vostè la Constitució és la norma, la llei marc, la qual ho regula tot, però la Constitució es pot modificar i es pot canviar, i els canvis, malauradament, senyor diputat, no sempre són per a fer-ho millor, els canvis també poden anar a pitjor. Per tant, no és reiteratiu el fet que nosaltres insistim en els principis bàsics que són els que han de garantir el nostre model de salut.

Respecte a l'esmena presentada per Iniciativa - Esquerra Alternativa, en primer lloc dir-los que a mi em sap greu i em dol que no s'hagin sumat vostès al pacte, perquè jo crec que el diàleg no és mai sobrer –el diàleg no és mai sobrer. És veritat que en aquests moments les relacions de confiança, doncs, estan molt malmeses, no només amb els diversos grups parlamentaris, sinó també amb els professionals, però crec que precisament la fortalesa de la mateixa intenció d'un pacte és que també pot ser una eina útil a l'hora de restablir aquestes confiança, i no per uns resultats..., perquè un pacte no es fa d'avui per demà, requereix molta participació –ja ho he esmentat abans–, un procés participatiu és llarg, però en el qual donem cabuda, donem entrada a l'opinió de moltes persones, i crec que són les que ens han de poder donar les garanties per a mantenir un model que ara tenim, millorant-lo en la seva eficiència.

Per tant, a mi em sap molt de greu que vostès, em dol de veritat que vostès no s'hi sumin. Nosaltres tampoc no li podem acceptar..., perquè és evident que les coses sí que són així, però la moció, bé, el que pretén també és potser, en el futur, evitar que situacions o conjuntures econòmiques com les actuals, doncs, estiguin provocant aquest desgavell en la nostra sanitat pública.

Respecte als altres punts, jo només fer un breu comentari. Vostès suspenen, eliminen els punts *h*, *i* i *j*. Per nosaltres no són sobrers, i tampoc no em fa cap mena de por parlar de demanar..., i aportant totes aquelles eines que siguin necessàries, perquè en el que és públic ens hi hem de responsabilitzar tots, i, per tant, els usuaris i les usuàries també s'han de responsabilitzar en la utilització dels recursos. Jo l'únic que demano és, bé, com avancem en aquesta coresponsabilització de tots amb el que és públic.

Respecte a la moció de Solidaritat..., bé, nosaltres aportarem..., ja ho discutirem amb la moció que ells mateixos ja han presentat, però que la seva esmena tampoc no l'acceptem, en el sentit que creiem que en aquest moment és el mateix debat amb la Llei de pressupostos el que ens ha de permetre, doncs, poder discutir la conveniència de si, en aquests moments, el que ens cal és preservar el mateix pressupost de l'any passat o millorar-lo o incrementar-lo.

Moltes gràcies. I agraeixo a totes les altres formacions polítiques que donen suport en aquesta moció, que ens ha de permetre, sobretot, des del debat tranquil, des del diàleg, abordar les necessitats i com hi donem cobertura, amb aquesta estabilitat, en el nostre sistema sanitari públic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputada.

Cridem a votació.

Senyores diputades, senyors diputats, passarem a la votació de la moció, tal com es va presentar.

Per tant, comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 12 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques (tram. 302-00035/09)

Passarem, ara, al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques, que serà la darrera d'aquest matí. Ho dic perquè els senyors diputats i diputades ho sàpiguen. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Remor de veus.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres varem presentar... (*persisteix la remor de veus*), en el darrer Ple...

La presidenta

Un segon... –un segon–, senyora diputada. Demano als diputats i diputades, si us plau, una mica de silenci. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Gràcies, presidenta. Doncs, com he començat dient, nosaltres varem presentar en el darrer Ple una interpellació que tocava diversos aspectes de la política econòmica que està duent a terme aquest Govern. I, com va sent habitual i, deixin-m'ho afegir, preocupant, el Govern ens va donar molt poques respostes, molt poques concrecions, molt poques explicacions del que era el què volia fer i, sobretot, com ho pensava fer.

Fruit d'això, per responsabilitats, preocupats pel rumb d'aquest Govern i preocupats també per la seva inacció, per la seva resignació, per aquesta abaixada de

braços davant del que el Govern pot fer i ha de fer en termes de polítiques públiques per intentar recuperar l'economia, per intentar tornar confiança al nostre país, i, sobretot, per lluitar contra el que és el principal problema, i que és l'atur..., està posant sobre la taula..., hem presentat una moció. Jo, hi insisteixo, per responsabilitat, per la nostra feina essencial de control i d'impuls a l'acció de Govern, tot i que la responsabilitat, com hem dit aquests darrers dies, té interpretacions molt diferents d'un grup i d'un altre. (*Remor de veus.*)

La nostra moció té diversos punts, alguns dels quals, com fan algunes esmenes que han presentat el Partit Popular, ja han quedat obsoletes. (*Persisteix la remor de veus.*) Perquè el que era impossible...

La presidenta

Perdoni..., senyora diputada, perdoni. Per favor, escoltin el debat. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, presidenta. Deia que el que era impossible fa poques setmanes, després de les eleccions no només ha estat possible, sinó que ha estat molt i molt urgent.

Nosaltres demanàvem que entressin els pressuposts. No ho van fer el 30 d'abril. Han passat les eleccions. Ho han fet en molt pocs dies. Òbviament, aquest punt perd sentit. Nosaltres demanàvem –ho hem fet i ho continuarem fent– que vostès no suprimissin l'impost de successions i donacions, perquè és la irresponsabilitat més gran que ha fet aquest Govern. I l'altre dia, amb la satisfacció exultant del senyor Teixidó ja en vam tenir prou per saber els seus arguments. I, per tant, aquest punt també perd sentit, encara que els arguments no perden sentit, és més, tenen més sentit que mai. Demanàvem, també, que no ho fessin per lectura única, que no volguessin suprimir el debat. Això, vostès, amb l'ajut inestimable dels seus socis, del Partit Popular, ho varen tornar a fer un cop més.

Però, tot i així, aquesta moció manté vigents uns punts que em semblen molt i molt importants, i que avui sí que queden sobre la taula. Aquests punts són bàsicament tres. El primer, que diu que concretin el seu pla de govern; un pla de govern que van presentar en un acord de govern del qual no n'hem tornat a sentir mai més res. Cap conseller el cita, cap conseller l'explicita. No hem tornat a sentir mai res del Pla de govern d'aquest Govern, d'aquell pla de govern que era la carta de navegació del timó del president Mas. No hem tornat a saber-ne res.

Era un pla de govern –el Grup Socialista ho va dir i avui ho tornem a reiterar– que tenia 474 mesures, si no ho recordo malament, però que no tenia cap objectiu; no tenia cap instrument concret. I aquests instruments, per tirar endavant el país, per poder encaminar-nos en la senda de la recuperació econòmica els necessitem, i, per tant, els exigim en aquesta moció. Els exigim la concreció d'aquest pla de Govern i totes les mesures que planteja, perquè només aleshores podrem tenir

una discussió seriosa sobre aquest rumb i sobre aquesta carta de navegació.

En segon lloc, aquesta moció fa una cosa que hauria d'haver fet el Govern, però que s'ha de fer des de l'oposició i que és instar-los que vostès compleixin amb els acords que varen prendre. El Grup Socialista va insistir molt perquè convoquéssim una cimera per lluitar contra la crisi econòmica. Vàrem aconseguir una foto i uns quants acords, pocs, de mínims, però els vàrem aconseguir. Aquells acords s'han de complir, i vostès no els compleixen ni ens diuen com els estan complint. Doncs, hem presentat una moció que, si us plau, es compleixin, que ens ho expliquin i que vinguin a aquesta cambra a fer-ho.

I, en darrer lloc, aquesta moció també fa una cosa que el Grup Socialista ha reclamat des del primer dia i és que negociïn, de Govern a Govern, que negociïn de veritat tots els temes que tenim sobre la taula com el Fons de competitivitat. Vostès són molt alarmistes des dels faristols, i després molt poc treballadors en els despatxos. Facin el que han de fer, que és que els governs parlin amb els governs, negociïn i aconsegueixin les coses, com feien els governs anteriors. Convoquin tots els mecanismes necessaris perquè aquesta negociació es realitzi. I així podrem tenir el que Catalunya no només es mereix, sinó que també necessita.

Aquests són els tres punts que presenta aquesta moció. I jo estic segura que, com que són raonables, són necessaris i són el que necessita Catalunya per començar a tirar endavant, tots vostès els aprovaran.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyora Martínez-Sampere, vostè diu: «Algunes esmenes han quedat obsoletes.» El que segur que ha quedat obsolet són les seves polítiques que ens han portat 700.000 aturats a Catalunya i a gairebé cinc milions d'aturats en el conjunt d'Espanya. (*Veus de fons.*)

Senyora Martínez-Sampere, vostè presenta una moció en què parla de diferents aspectes relacionats amb l'economia, als quals en algunes parts semblen prou interessants, en altres semblen difuses i en altres semblen veritablement obsoletes.

Així, doncs, senyora diputada, senyora Martínez-Sampere, em sembla certament agosarat que vostès, els socialistes, màxims responsables de la greu situació d'atur, deute i dèficit que pateixen Catalunya i el conjunt d'Espanya siguin vostès els que vinguin en aquest Parlament a presentar-se com la solució de la greu situació que vostès van deixar a Catalunya i que encara continuen deixant en el conjunt d'Espanya.

Senyora Martínez-Sampere, la seva interpellació en l'últim Ple parlava d'austeritat i de reformes serioses. Fixi's, al contrari del que va fer el Govern tripartit durant set anys, que era sobredimensionar l'Administració, incrementant-la en un 318 per cent, per després acabar apujant impostos: acabar apujant l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i l'impost de vehicles, per no parlar del que han fet i continuen fent els seus col·legues del Govern socialista a Madrid, amb molts casos amb el suport de Convergència i Unió.

Per això, senyora Martínez-Sampere li pregunto..., perquè hi ha part de la seva moció que no té fil, que parla de temes dispersos..., per això li pregunto, i les he retirades, efectivament, com vostè ha dit: quan el Partit Popular de Catalunya aconsegueixi l'efectiva supressió de l'impost sobre successions i donacions, si la majoria minoritària de Convergència i Unió compleix amb el compromís acordat amb el Partit Popular de suprimir-lo definitivament..., vostès, el Partit Socialista demanaran que aquest impost torni a ser efectiu? Demanaran que aquest impost sobre successions i donacions torni a existir? Això, ho posaran en el seu programa electoral en el futur? Crec que és important que els ciutadans de Catalunya sàpiguen si vostès posaran..., tornaran a posar en el seu programa electoral, en el cas que governessin, l'impost sobre successions i donacions, aquest injust i confiscador impost. I crec que és important que vostè respongui aquesta pregunta.

Vostès, el seu partit, els socialistes, el Partit Socialista, que va eliminar l'impost sobre el patrimoni, ara volen mantenir, volen tornar a reinstaurar l'impost sobre successions i donacions. Veritablement sorprenent, senyora Martínez-Sampere, la seva incoherència, que eliminen l'impost sobre el patrimoni i després volen tornar a reinstaurar l'impost sobre successions i donacions.

Per tots aquests motius, li hem presentat unes esmenes de supressió dels punts 4 i 5.

D'altra banda, vostè parlava en la seva interpellació de forts amb els febles. Per això li pregunto, senyora Martínez-Sampere, congelar les pensions és ser fort amb els febles o no? Reduir els sous dels treballadors públics en un 5 per cent de mitjana, és ser fort amb els febles o no? Eliminar el xec nadó, és ser fort amb els febles o no?

Perquè tot això ho han fet vostès, els socialistes, gràcies a la posició de vot de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats. Convergència i Unió, que vostè en renega tant, però que a vostès els van permetre que el senyor Artur Mas fos investit president de la Generalitat fa només sis mesos. Veritablement sorprenent, senyora Martínez-Sampere.

Senyora Martínez-Sampere, en la seva interpellació torna a insistir en el Fons de competitivitat. (*Veus de fons.*) Sap per què hi torna a insistir? Sap per què? Perquè els seus col·legues del Govern socialista han estat incapaços de complir amb Catalunya, amb els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat. En la seva interpellació al conseller, vostè li deia: «Vostè té tota l'oposició, inclosos els senadors del Partit So-

cialista de Catalunya.» I els diputats del Partit Socialista de Catalunya al Congrés dels Diputats, de quin costat estan? Del dels senadors del Partit Socialista de Catalunya o dels del PSOE? Amb la qual cosa, jo crec que seria millor que vostè, senyora Martínez-Sampere, fes força davant el Govern socialista..., no sé si a través del senyor Rubalcaba, del senyor Zapatero, de la senyora Salgado o de la senyora Chacón, per tal que compleixin amb els compromisos adquirits envers Catalunya.

De totes maneres, atesa la negativa del Govern socialista a pagar aquests 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat, el Partit Popular de Catalunya hem presentat una esmena per tal que el Govern d'Artur Mas no es quedi de braços creuats i continuï lluitant per allò que legítimament es deu a Catalunya.

Ja, per últim, mostrar-li el nostre suport als punts 1 i 2, els quals fan referència al problema més greu que pateix la nostra societat a dia d'avui que és la xacra de l'atur, i especialment entre les persones més joves.

S'han de portar a terme mesures concretes per recuperar l'economia...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

José Antonio Coto Roquet

...i l'ocupació, el creixement econòmic i l'ocupació –i acabo, senyora presidenta–, i és en aquests punts en què el Partit Popular de Catalunya seguirem insistint, decididament, perquè el Govern de Convergència i Unió es posi a treballar i doni solució a la greu situació d'atur que pateixen, a dia d'avui, més de 700.000 catalans i catalanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Rocío, li hem presentat una esmena que considerem del tot necessària si realment volem que tot el reguitzell de mesures que vostè planteja per activar l'economia i per donar un impuls a la situació del país es puguin portar a terme.

Vostè parla, doncs, del compliment, l'adaptació, continuïtat de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, cosa que, evidentment, considerem oportú. I, com hem dit moltes vegades, aquest acord estratègic per a la competitivitat només és possible de portar a terme si veritablement injectem una quantitat important de recursos econòmics per a fer-lo complir; si no, no passa d'un recull de voluntats,

d'un recull de voluntats macroeconòmiques, de política macroeconòmica, però que, en qualsevol cas, després ens situen, en termes de competitivitat i de productivitat, a uns nivells molt inferiors del que són les mitjanes europees.

Vostè sap perfectament que després de tants anys d'acords estratègics per a la competitivitat, després de tants anys que el país explica i exposa que cal una reconversió industrial, que cal anar cap a una economia de valor afegit, de llocs de treball de qualitat..., tot això no s'ha aconseguit, almenys amb les fites que serien necessàries o com ho han aconseguit en altres països de la Unió Europea.

I això ja és hora que reconeguem que és per una manca d'adaptació i d'equiparació de la despesa respecte al producte interior brut en recerca i desenvolupament, per exemple, on estem situats a poc més de l'1 per cent del PIB, quan els països desenvolupats d'Europa estan a més del 3 per cent del producte interior brut en recerca i desenvolupament; en inversió en educació, on estem a la meitat en despesa per alumne, a primària i secundària, del que destinen altres països de la Unió Europea, o en inversió en infraestructures: només cal atendre on s'han retallat, de forma realment contundent, els pressupostos de la Generalitat per a aquest any 2010, i és precisament en l'apartat d'infraestructures, amb una retallada propera al 50 per cent.

Si no activem inversió en infraestructures, recerca i desenvolupament i educació, tots aquests acords per a una millor competitivitat i productivitat de l'economia catalana són absolutament paper mullat.

I és per això que hem presentat aquesta esmena, que ens sembla especialment oportuna i important, si de veritat vostè vol portar a terme tots aquests punts, als quals ja li dic que hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el Govern de CiU fa cinc mesos que governa, de gener a maig, i ja ha presentat en aquest temps un pla de govern, ha fet una cimera de reactivació econòmica i ha presentat uns pressupostos; uns pressupostos gens fàcils, ja que, per primera vegada, en la història recent de la Generalitat un pressupost baixa. I això és difícil i complicat, de fer-ho i d'explicar-ho, però és la conseqüència d'estirar més el braç que la màniga.

Poca feina? Jo opino tot el contrari. Pel que fa al primer punt de la moció, el Pla de govern 2011-2014, que és de data 3 de maig de 2011, encara no fa un mes que es va presentar, i vostès ja ens demanen les mesures, les accions, els indicadors, l'evolució... Que estrany que no ens demanin, fins i tot, els resultats del 2014! Han de tenir en compte que aquest és un pla a

quatre anys; un pla que acorda deu objectius: el primer dels quals és la creació d'ocupació, principal prioritat d'aquest Govern, i vuit línies d'actuació, entre elles, el foment a l'economia i als sectors productius, com no podia ser d'altra forma davant de l'atur que tenim.

El mateix pla diu que els departaments proposaran actuacions concretes per donar compliment a aquests objectius, i en aquests moments els departaments estan treballant per realitzar-ho. Però vostès demanen que es faci abans d'acabar aquest període de sessions. Nosaltres preferiríem fer-ho més tard, quan disposéssim de més resultats, però no pateixin, ho farem. Els recordo només que vostès per fer un pla estratègic de suport a l'empresa catalana en la legislatura anterior van tardar gairebé dos anys a realitzar-lo.

Pel que fa al segon punt de la moció, que fa referència als acords de la cimera del 25 de març —és a dir, ara fa exactament dos mesos i vuit dies—, ens demanen també que presentem la documentació corresponent abans del 30 de juny i comparèixer al Parlament.

Hem presentat dues esmenes, al punt 1 i al punt 2, que demanen que tot això es pogués explicar en el proper període de sessions. Creiem que seria més lògic perquè podríem veure ja les mesures i accions que cal aplicar, tenint en compte que el mateix CAREC ha demanat al Govern més temps, i l'evolució durant un cert temps, i tenint en compte que, des d'ara fins a finals de juliol, estarem en ple debat pressupostari i de resolució d'esmenes.

De totes formes, respecte a aquests dos punts, vull dir que el Govern ja ha dissenyat i està posant en marxa un conjunt d'accions, com poden ser la reorientació del SOC, més diners per a préstecs a les empreses, més avals a les pimes, simplificació administrativa, treballar amb una llei òmnibus, formació professional amb un projecte que inclou idiomes i facilita simultaniejar la formació dels estudiants amb el treball, accions per fomentar l'emprenedoria, etcètera. I també que, a mitjans de juliol, 12 i 13, per qüestions d'agenda de tots els signants del pacte, de l'Acord estratègic, es farà una reunió per tal d'actualitzar-lo i adequar-lo.

Pel que fa al punt 3, ja sé que s'ha retirat, però només dir que els pressupostos estan presentats i abans de la data que reclamava el PSC. De totes formes, dir que tenen memòria curta, perquè s'han reclamat i s'ha acusat el Govern de no ser responsable perquè no presentava els pressupostos i si anem enrere ens adonem que l'any 2004 el president Maragall ens presentava els pressupostos el 25 de maig i s'aproven el 16 de juliol. I llavors no hi havia crisi, ni ajustaments, ni les eleccions van ser a finals de novembre. Any 2007, president Montilla..., no sé el dia que es van presentar, però sí que sé el dia que es van aprovar: 4 de juliol, i tampoc hi havia crisi, ni ajustos, ni les eleccions van ser a finals de novembre, sinó que van ser l'1 de novembre.

I l'any 2011, el president Mas..., les eleccions es fan un mes més tard, entrem en període de crisi, hem de fer molts ajustos, s'ha de negociar amb Madrid, el Fons de competitivitat, i es presenten el 30 de maig i esperem que s'aprovin igualment durant el mes de

juliol. La veritat és que es predica amb l'exemple i no amb la demagògia.

I, respecte al punt 6, de convocar els mecanismes bilaterals, negociació Estat-Generalitat, dir que el principal problema que tenim en aquests moments, el principal compromís incomplert és aquesta falta d'arribar a la bestreta del Fons de competitivitat. I entenem que aquest no és un aspecte de concreció i aplicació. Aquest tema ja es va concretar i es va aplicar en el seu dia, l'any 2009 i 2010. Pot pagar-se el 2013? Legalment potser sí, però la voluntat política del PSOE l'any 2009 i 2010, també anys de crisi, ens fa evident que el que falta aquest any 2011 no és apellar a la legalitat, sinó a la voluntat política del Govern de Madrid de pagar-nos el que és nostre.

I, ja s'ha vist en els pressupostos, si ens paguen el que és nostre, podem complir amb l'objectiu de reducció de dèficit, del 2,66 a l'1,26. Saben què passa? Que si s'abaixen els ingressos i no es rebaixa la despesa, és a dir, estirem més el braç que la màniga, i comprem la casa amb la Visa i paguem la factura del restaurant amb la hipoteca i, a sobre, no cobrem el que ens deuen, doncs, al final tot això no s'aguanta.

Però, per la nostra part no hi haurà cap problema per posar en marxa els mecanismes bilaterals de negociació, tenint en compte que els seus membres han estat nomenats fa pocs dies. Farem tots els esforços que siguin necessaris per tirar-ho endavant. I no descartem cap tipus d'actuació. De totes formes..., i també que activarem i donarem suport a la comissió específica per discutir el pacte fiscal, començant per les balances fiscals, comissió que es crearà aquest proper divendres per mandat d'aquest Parlament, i per mandat de la cimera del dia 25 de març, el 31 d'octubre han d'haver conclòs els treballs tècnics.

Per últim, anunciar el nostre favorable i el del nostre grup als punts 1, 2 i 6 de la moció que s'ha presentat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats..., bé, li ho dic amb tot el respecte, crec que la seva actuació contrària a les finances de la Generalitat no pot amagar-se darrere de mocions que insten millorar la situació econòmica i financera de la Generalitat.

Senyors diputats i diputades del Grup Socialista, en el punt 6 hi ha una gran contradicció: vostès demanen una negociació bilateral Estat-Generalitat i voten en contra que l'Estat ens pagui el que ens deu, a Catalunya; voten en contra que ens paguin els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat. Per tant, això és absolutament contradictori. Vostès prioritzen els seus interessos de partit per davant dels interessos dels ca-

talans i les catalanes. I sense oblidar-nos que vostès són els màxims responsables de la pèssima situació econòmica i financera en la qual es troba avui Catalunya.

Bé. I això li ho dic, ho entendre, amb tot el respecte, crec que..., evidentment no sóc ningú per donar lliçons, però és cert que vostès haurien de pensar-se molt el fet de resoldre aquest acte que ha perjudicat i està perjudicant, greument, les finances catalanes, i que, a més a més, doncs, perjudica els interessos econòmics dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Mentre no ho resolguin, sincerament, penso que estan mancats de credibilitat per defensar mesures que reactivin les finances de la Generalitat i l'economia catalana.

Més enllà d'això, en aquesta moció, doncs, dir-li que, com a tots, el que ens preocupa és la creació d'ocupació, per tant, pel que fa referència al punt 1 i al punt 2, diputada Martínez-Sampere, hi votaré a favor. Però, sincerament, penso que no es poden amagar darrere d'aquestes mocions actituds tan contràries als interessos de Catalunya com el que vostès han fet o els seus, diguem-ne, companys han fet en el Congrés de Madrid: votar en contra que Madrid ens pagui el que ens deu, a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... Diputados, ilustre señora Rocío Martínez, vamos a apoyar una buena parte de los puntos de su moción, más allá de que haremos unas valoraciones generales.

Señor Coto, una acotación: parece usted el portavoz de Convergencia. No sé si están intercambiando el señor Millo y usted, pero, vamos, desde luego, quiero felicitar a Convergencia de tener un defensor de sus posicionamientos tan ilustre, ¿eh?, sin formar parte de su grupo, los defiende mejor casi sus propios portavoces. Bueno, esto era una acotación del señor Coto.

En cuanto a lo que anima la moción, este Gobierno se ha caracterizado por hacer propaganda en vez de comunicación y por hacer propaganda en vez de..., realmente, poner negro sobre blanco sus medidas. Tanto la cumbre como el Pla de govern eran esto: la necesidad de hacerse una foto, la necesidad de ganar un titular, pero sin más concreción. La cumbre, la *cimera* era una *cimera* definida para que el señor Mas *fes el cim*, y lo consiguió; un *cim* un poco Obama, pero lo consiguió. Ese era su fin, porque a partir de ahí no se ha sabido nada más. Lo que pide en este caso el Grupo Parlamentario Socialista es de justicia: saber cómo se va a aplicar.

En cuanto al Pla de govern, exactamente lo mismo; un *pla de govern* tiene que estar periodificado y ajustado a presupuestos, un plan a cuatro años con unos presupuestos determinados. No son una enumeración de

medidas, ya que las conocíamos; está en su programa electoral. Un plan es otra cosa –un plan es otra cosa.

En cuanto al resto de puntos, bueno, el tercero, cuarto y quinto, pues, obvia comentarlos. El sexto..., yo aquí, lo siento, lo apoyaremos, pero tengo que señalar la contradicción. Como aquello..., me acuerdo de una frase... Ustedes que pueden, apruébenlo; ustedes que pueden, libérenlo, liberen los 1.350 millones en adelanto del Fondo de competitividad. Ustedes pueden hacerlo, pueden hacerlo desde el Gobierno. Sí que pueden, sí que pueden; pueden y deben hacerlo desde el Gobierno.

Y, para finalizar, hay un punto que queremos destacar: las medidas para..., poner en marcha medidas a favor del empleo. Mirando los presupuestos de 2011 comprobamos que hay 118 millones de euros menos comprometidos para planes de fomento de empleo. Esa es la realidad. La realidad de su fijación, de su principal prioridad, de este Gobierno, es el empleo, es dotar de 118 millones euros menos en planes activos para el fomento del empleo. Esa es la realidad.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarem suport a aquesta moció, bàsicament, un cop eliminats els punts que ja han decaigut; en el cas dels pressupostos, perquè aquests ja han entrat al Parlament, i, evidentment, en el cas de la modificació, en aquest cas la supressió de l'impost de successions, doncs, perquè ahir ja vam tenir oportunitat de debatre-ho àmpliament i, per tant, ja és extemporània en aquest punt.

Quant als dos primers punts, efectivament, s'ha de donar compliment al que va ser la cimera; una cimera en què hem de recordar que esperàvem una altra cosa del Govern dels millors i, com a mínim, una documentació preparada amb temps, amb rigor, amb seriositat, i no enviada el dia abans, com aquell que diu. Bé, aquell va ser..., en aquestes condicions es va haver de fer aquella cimera, i entenem, doncs, que no hem de tornar a caure en aquesta manca de model de treball, sinó que s'ha d'anar a un treball més rigorós, seriós, amb un calendari, i en certa manera el que s'està demanant en aquesta moció és això, és treballar amb un calendari, així com l'actualització del mateix acord estratègic; un acord estratègic que el Govern anterior o, millor dit, de fa dues legislatures, en els primers processos de deslocalitzacions d'empreses que estaven situades a Catalunya, va reaccionar a temps, es va fer aquest acord estratègic. Entenem que és un bon instrument, però, evidentment, s'ha d'adaptar, s'ha d'adaptar a la realitat d'aquests moments.

Finalment, hi ha el sisè punt, que passaria a ser el tercer, i evidentment, doncs, hi donarem suport. S'han de desenvolupar tots aquells compromisos derivats del vigent acord de finançament, i sembla, doncs, que s'acceptarà per part del partit ponent d'aquesta moció l'esmena presentada pel Partit Popular –i, evidentment, hi donarem suport–, que es concreta sobre la bestreta del Fons de competitivitat i a «emprendre totes aquelles accions pertinents per assegurar-ne aquest compliment». Ho trobem molt adequat. De fet, des d'Esquerra Republicana tenim una coherència total entre el que vam votar al Senat, el que vam votar al Congrés i el que votarem ara aquí. I, de fet, nosaltres entenem que qualsevol mesura de pressió perquè l'Estat compleixi allò que és la seva obligació s'ha de dur a terme.

I aquí recordar a la diputada Rocío Martínez-Sampere la seva contradicció. Ho trobem molt bé que avui portin aquest punt en aquesta moció. Vostès, socialistes catalans, en el Senat van votar a favor del compliment d'aquest compromís, però al Congrés dels Diputats no, i avui aquí sí. I això no pot ser. Això no pot ser, això és una profunda incoherència –això és una profunda incoherència. S'ha de votar el que es creu. Ha de ser el Fons de competitivitat per a Catalunya? Evidentment que sí, perquè és la seva obligació, la del Govern espanyol. Doncs, això s'ha de votar al Senat, al Congrés i aquí, i a on calgui, perquè es compleixi. I aquesta ha de ser la coherència, i vostès no són coherents en aquest punt. Vostès ara ho plantegen, fins i tot acceptaran aquesta esmena que el concreta molt més, aquest punt. D'acord, hi estem d'acord, farem pinya al voltant d'això. Però vostès van deixar de fer pinya al Congrés dels Diputats, i això se'ls ha de recordar.

Moltes gràcies, senyors diputats, diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem favorablement els punts vius que queden d'aquesta moció. I només ferlos amb aquests minuts una petita reflexió sobre el punt important de la moció, el títol de la moció, que era «sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques».

Està clar que sembla que tots coincidim, encara que després les avaluacions són diferents, que estem vivint una situació, des de fa uns anys, de crisi econòmica internacional important, que a Catalunya també l'afecta i és doblement afectada per la crisi immobiliària, fruit de l'especulació, que ha portat a una situació també de crisi financera. Aquesta és una realitat que afecta les finances de Catalunya i, evidentment, també dels seus ciutadans.

Una de les mesures per superar aquesta situació són els pressupostos. I en aquest cas el nou Govern fa uns

pressupostos, elabora uns pressupostos que, evidentment, no fan front al problema més important del país, que és la crisi econòmica. Perquè des del nostre punt de vista hi ha dos elements per superar aquesta crisi econòmica, i fins i tot qualsevol crisi econòmica, present al nostre país: una és la reactivació econòmica i la demanda interna, la reactivació de la demanda interna, i l'altra, evidentment, és la creació d'ocupació. Aquests pressupostos no compleixen cap d'aquests dos requisits bàsics i essencials que necessita el país en aquests moments per sortir de la crisi. Són exactament el contrari.

El president Mas reconeixia que aquests pressupostos creen una contracció econòmica, una depressió econòmica importantíssima. Evidentment, aquests 2.680.000 euros menys del pressupost provoquen aquesta contracció econòmica, aquest 42 per cent menys d'inversió provoca que moltes empreses disminueixin la seva activitat, no puguin crear llocs de treball i, evidentment, doncs, els consumidors, els ciutadans, el que fan és contraure, no gastar; si no hi ha demanda interna, evidentment, també augmenta l'atur, i la situació és un cercle viciós que aquests pressupostos no canvien, sinó que el perpetuen, per la qual cosa són totalment inútils per superar la crisi, que és el que en aquests moments necessiten els ciutadans.

A més a més, en una època de crisi com aquesta, disminueixen en 1.200 milions d'euros la despesa social. És gravíssim: 1.200 milions d'euros. Ja sé que vostès treuen el formatget del 70 per cent i el 67 per cent, però és enganyar, i sortosament la ciutadania del nostre país és prou intel·ligent per entendre que aquests formatgets no serveixen per a res. La realitat són els números absoluts: 1.200 milions d'euros menys que no iran destinats a salut, a educació, a serveis socials, a habitatge, a recerca. Aquesta és la realitat.

I, en tot cas, en canvi, hi ha un altre element per equilibrar pressupostos, no? Un és la contenció de la despesa, però l'altre és l'augment dels ingressos. Enlloc es veu cap augment dels ingressos. Ja que sovint posen vostès l'exemple d'una família –vostè, senyora Ribera, em sembla que ho tornava a posar, al senyor Mas li ha agradat, no?, l'estil Pujol, i va dient aquestes cosetes–, és veritat que tothom quan està en crisi, doncs, deixa de gastar, fa una contenció de la despesa i deixa de fer algunes coses. Però també aquestes mateixes famílies busquen ingressos per tal de mantenir els seus nivells bàsics, els seus serveis bàsics, que necessiten. Vostès no fan res de tot això. No han buscat augmentar els ingressos per equilibrar la situació, perquè aquesta també és una mesura econòmica que es pot fer. Al contrari! –al contrari–, han eliminat l'impost de successions i donacions.

Nosaltres els varem fer una proposta molt clara. Miri, la reforma que s'ha d'aplicar, la del 2010, que s'ha d'aplicar aquest 2011, la congelem, la posposem, no l'apliquem; i, a més a més, vostès no acabin d'eliminar aquest impost a les rendes més elevades, als més rics. Això significaria 611 milions d'euros –ho diuen al mateix full del pressupost–, 611 milions d'euros. Per què no ho han fet? –per què no ho han fet? Expliquin a la població això que li estan dient, que la famí-

lia ha de vigilar, que no ha de gastar tant, perquè, evidentment, no sé què... Diguin-li que vostès tenien una possibilitat de tenir ingressos dels sectors més poderosos d'aquest país i que no ho han fet. Però, mentrestant, 1.200 milions d'euros menys de despesa social. Aquesta és la realitat que vostès no expliquen.

Poden posar altres tipus..., o poden tenir altres tipus d'ingressos. Poden fer una contenció de la despesa farmacèutica molt més elevada que la que vostès proposen, que quasi no existeix. Poden posar figures positives noves, sobre l'energia nuclear, per exemple, com fan altres comunitats autònomes o altres països europeus. Poden fer una lluita clara i contundent contra el frau fiscal; encara sortia un reportatge fa poc a la premsa catalana que mostrava quin és aquest frau fiscal. Això significa milions d'euros d'ingressos que vostè no ha fet cap esforç per aconseguir, per tal de millorar les finances d'aquest país i evitar la situació que es troben o que es trobaran moltes famílies.

I aquesta és una realitat, i vostès la fan ara, el 2011, la proposen per al 2012, i així anar seguint. Són vostès molt lliures de prendre aquesta decisió, però que tinguin clar que aquesta és una decisió ideològica, clarament de dretes, conservadora, que vostès la fan lliurement i la porten aquí per tal de fer front, evidentment, o de respondre a aquelles persones –tenen raó– que els han votat tenint en compte quin era el seu programa. Però, evidentment, no està al servei de les necessitats d'aquest país i, sobretot, molt menys de les classes populars, de les classes més desfavorides.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. No sé si tindrà vostè un diccionari per deixar-me. No, perquè..., vull dir, portem dies veient que la paraula «responsabilitat» per Convergència i Unió vol dir assenyalar culpables; avui també hem vist, senyor Laporta, amb el mateix respecte amb què vostè m'ha tractat a mi, que hauríem d'assabentar-nos de què vol dir «credibilitat».

En tot cas, jo començo pel tema més important, pel Fons de competitivitat, que no tindríem si aquest Govern no hagués pactat un nou model de finançament, que és bo qualitativament i quantitativament per a Catalunya, que estem parlant de la seva bestreta. Pel Grup Socialista era molt fàcil no incloure aquest punt a la moció i no donar peu a fer aquestes interpretacions fàcils, típiques, que es fan tota l'estona. Era molt fàcil no posar aquest punt en aquesta moció. Per tant, entenguin que si l'estem posant és perquè ens ho creiem seriosament, perquè defensem Catalunya seriosament. I sobre això no hi ha ni cap discussió ni cap contradicció, sinó que només hi ha la demostració dels fets.

En segon lloc, senyor Coto, m'ha fet gràcia, perquè vostè m'ha interpellat aquí com si jo fos consellera.

(*Veus de fons.*) Sí, sí..., no, no, cap problema. En tot cas... I ha posat tants arguments sobre la taula, tan aclaparadors, que jo no puc contestar-li a cadascun d'ells. Però només dues coses. Vostè diu: «Refaran l'impost de successions quan tornin al Govern.» No, no l'impost de successions: haurem de refer tantes i tantes coses, senyor Coto, que s'hauran fet durant aquest període... Perquè sap què passa? Que, quan hi ha un esquelet i li treus un os, es desmunta, i això és el que està fent aquest Govern amb el nostre estat de benestar. I, efectivament, l'haurem de remuntar, aquesta i moltes altres coses, quan tornem al Govern.

I, respecte al senyor Zapatero, això no és el Congrés dels Diputats, però, tot i així, sap qui és segur que no treballa per Catalunya, no ho ha fet mai i no ho farà mai? El senyor Rajoy. (*Remor de veus.*) I això crec que és una gran evidència.

Senyora Ribera –senyora Ribera–, diu: «Hem fet una cimera anticrisi i hem fet un pla de govern, hem fet la nostra feina.» Home, el que els toca, senyora Ribera; són el Govern de Catalunya! El problema no és fer la feina, és fer-la bé, aquesta feina. La cimera la van convocar perquè els ho va demanar el Grup Socialista! I el pla de govern, si no conté un instrument, una mesura concreta que ens digui alguna cosa del que volen fer, és un mal pla de govern, escolti! Perquè el Govern no *impulsa*, senyora Ribera, el Govern *fa* les coses, amb reflex al DOGC, que es puguin veure, que es puguin avaluar, com els deia el senyor Cañas, amb el qual coincideixo, sense que serveixi de precedent, eh?

Tot i així, vostès han acceptat tots els punts de la moció; nosaltres també acceptem les esmenes del Partit Popular, les que coincideixen, de supressió, amb el que hem retirat, i també l'esmena número 3. I, per tant, com passa massa sovint des d'aquest faristol, tot aquest desacord en realitat és més acord per treballar plegats pel que hem de fer.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Pausa llarga. José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Coto? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Miri, senyora Rocío Martínez, sap què és el primer que s'ha de fer per defensar Catalunya? (*Pausa.*) Venir a Catalunya. I això és el que han estat incapaç de fer el senyor Zapatero i el senyor Rubalcaba en tota la campanya d'eleccions municipals. I, miri... (*veus de fons*), i la senyora Chacón també, per cert. (*Rialles.*)

Miri..., señor Cañas, creo que usted no me ha escuchado o, como de costumbre, no quiere escuchar. Yo he dicho que quien ha congelado las pensiones, quien ha reducido el salario de los funcionarios públicos en un 5 por ciento de media y quien ha eliminado el cheque bebé ha sido el Partido Socialista, con el apoyo, con la

posición de voto de Convergència i Unió en el Congreso de los Diputados.

Muchas gracias.

(*Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Senyor Coto, és obvi que el senyor Rajoy no treballarà per Catalunya. Vostè creu que és venir aquí en campanya electoral o vostè, fins i tot, pot creure que treballar per Catalunya és parlar català en la intimitat; però el que no és treballar per Catalunya és recollir firmes il·legals contra el nostre Estatut d'autonomia i contra els nostres drets.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

El senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Sí. Senyor Coto, sí que le he escuchado...

La presidenta

Eh, eh!, senyor Cañas..., per al·lusions?

Jordi Cañas Pérez

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Señor Coto, sí que le he escuchado, lo que pasa es que no le he entendido. Bueno, no le he entendido siendo usted portavoz del Partido Popular, parecía usted portavoz de Convergència i Unió.

Y, señora Martínez-Sampere, siento que usted no se pueda poner más de acuerdo con la gente de Esquerra Republicana de Catalunya que con Ciudadans.

Gracias.

(*Joan Laporta i Estruch demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Laporta...?

Joan Laporta i Estruch

Senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Laporta Estruch

Referent a quan s'apella o quan es fa referència a la credibilitat meva li agrairia que concretés quins són els motius, perquè jo li he dit molt clarament que penso que estan mancats, i li ho repeteixo, penso que estan mancats de credibilitat, sinó resolen aquest acte d'indignitat nacional que van fer votant en contra que l'Estat espanyol pagui el que deu a Catalunya amb referència al Fons de competitivitat. Res més.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí. Presidenta, demanaria votació separada del nou punt número 7, com a conseqüència d'haver acceptat una de les esmenes del grup de Solidaritat.

La presidenta

Del punt número 7...? Si hi ha un...

Jordi Turull i Negre

No...? Ah!, no l'heu l'acceptat?

La presidenta

No, no... –no, no, no.

Jordi Turull i Negre

No està acceptada? D'acord.

La presidenta

No. S'han retirat els punts 3, 4 i 5, i es votarà la moció, que quedarà en el punt 1, 2 i 6, amb una esmena incorporada referent al punt 6, del Partit Popular. Entesos? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada, la moció, per 130 vots a favor.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 302-00036/09)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula, per defensar-la, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran i Arrué

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta moció la presentem des del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència arran de la interpellació que en el darrer Ple del Parlament de Catalunya li vam fer al senyor Boi Ruiz, al conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya.

En aquella interpellació nosaltres vam remarcar que no hi havia lloc a les retallades que portava a terme el Departament de Salut i que s'expliciten en els pressupostos que s'han presentat, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, per a aquest any 2011. I no hi havia lloc a aquelles retallades perquè constàvem que ja fa molts anys –ja fa molts anys– que el pressupost en Salut està retallat en el nostre país: està retallat per culpa de l'espoli fiscal, per culpa de la manca de recursos que té la Generalitat de Catalunya.

El senyor Boi Ruiz no ens acceptava l'argument de fons, i és que estava infradotat, el pressupost de sanitat, davant les capacitats econòmiques, o en comparació amb les capacitats econòmiques que tenia el país. I nosaltres vam constatar que això no era cert: que les capacitats econòmiques del país donaven per a molt més. Així, hem pogut revisar les darreres dades que, en despesa per habitant, en salut, s'han publicat i ens demostren que, l'any 2009, Catalunya va destinar 1.282 euros a la salut mentre el País Basc va des-

tinar 1.607 euros a la salut o Extremadura va destinar 1.580 euros a la salut.

Es dona la dada significant, que per nosaltres és definitiva, que, mentre Catalunya és la quarta comunitat autònoma en producte interior brut *per capita*, és a dir, som el quart territori de l'Estat espanyol més ric en producte interior brut *per capita*, l'any 2009 érem la tretzena comunitat autònoma, el tretzè territori de l'Estat, en despesa *per capita* en salut. És a dir, una davallada de fins a nou posicions amb relació a la nostra riquesa. Essent la quarta comunitat autònoma més rica de l'Estat espanyol en producte interior brut *per capita*, només érem la tretzena comunitat autònoma en despesa *per capita* en salut.

Aquestes magnituds les podem trobar reflectides també en la despesa en educació, en la despesa en serveis socials i en tots els altres elements que conformen el pressupost de la Generalitat.

Si atenem la comparació amb la Unió Europea, el senyor Boi Ruiz ens deia: «És que Catalunya no és un país prou ric com per tenir tanta despesa en salut.» Ens adonem que encara és més alarmant: Catalunya és un país ric en el marc de la Unió Europea dels quinze; estem en el 117 per cent sobre la mitjana 100 de la Unió Europea –és a dir, estem disset punts en producte interior brut *per capita* per sobre del que és la mitjana europea–, i, per contra, només estem en el 79,7 sobre 100, és a dir, estem vint-i-un punts per sota del que és la mitjana europea en despesa en salut. És a dir, hi ha un diferencial de fins a trenta-set punts –hi ha un diferencial de fins a trenta-set punts– de despesa en salut amb relació a la riquesa que té el nostre país. Si fóssim un estat independent ens implicaria una despesa en salut, atenent a aquestes ràtios, de fins a 2.460 euros per habitant; que és exactament el que hi està destinant en aquests moments Àustria, un país que té un producte interior brut *per capita* molt semblant al de Catalunya: 2.400 euros per habitant en salut.

Per tant, on està l'actual situació de la despesa sanitària? On ha estat en els darrers trenta anys la despesa sanitària? Doncs, molt per sota –molt per sota–, radicalment per sota de les capacitats econòmiques del nostre país. Portem trenta anys amb la despesa sanitària retallada i ara, enguany, se li aplica una nova retallada en aquesta despesa sanitària de fins al 7 per cent del pressupost, quan aquesta no s'aplicarà, aquesta retallada, en d'altres territoris de l'Estat espanyol que són, en producte interior brut *per capita*, més pobres que no pas Catalunya. Per tant, una doble injustícia; una injustícia que enguany s'afegeix a la injustícia històrica que estem patint al nostre país.

Davant d'aquesta realitat el que ens trobem és la justificació, l'argument justificatiu del Govern de la Generalitat, que no se li acut dir res més que «és que no ens mereixem aquesta despesa sanitària perquè som un país que econòmicament no pot donar més de si». Això és mentida, això és fals, i nosaltres ho hem demostrat amb dades concretes.

És per això que la moció planteja mantenir el pressupost del Govern de la Generalitat d'aquest any 2011 en la mateixa línia que va ser l'any 2010, és a dir,

mantenir el pressupost per a l'any 2011 en els mateixos termes que va mantenir-se l'any 2010. I que presenti, el Govern de la Generalitat, un pla perquè en els propers anys aquest pressupost pugui incrementar-se notablement, estar en el lloc que li correspon respecte al producte interior brut *per capita* i que es pugui anar equiparant a les mitjanes europees.

Ens sembla una moció molt raonable i esperem que el màxim nombre de grups de la cambra hi puguin donar suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el grup que hi ha presentat esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, honorable presidenta. Diputats i diputades, honorable vicepresidenta del Govern..., una altra vegada avui tornem a parlar de salut en aquest Ple, arran d'aquesta moció que ens ha plantejat el Subgrup de Solidaritat, la qual, a més a més, fa referència a dos temes cabdals i de màxima actualitat en aquest Parlament, com poden ser, per una banda, el pressupost previst per al 2011, però també, una vegada més, la despesa sanitària.

Miri, senyor Bertran, així..., d'entrada i sentint ara la seva argumentació, el nostre posicionament no pot ser favorable a això que demana, i li explicaré el perquè, tot i que n'hem fet dues esmenes, que no s'hi ha posicionat i espero que després ens digui què es el que pensen fer, tot i que intueixo que no ens les accepta.

Referent al primer punt, vostè demana que mantinguem el mateix pressupost del 2010 destinat a sanitat per al 2011.

Sap què passa, senyor Bertran? Que jo no sé si vostè n'està al cas, però, aquesta setmana, tot just fa un parell de dies, es va presentar en aquest Parlament..., han entrat els pressupostos per tal de ser debatuts, i també per ser aprovats, si escau, i així la cambra ho decideix, properament, durant aquest mes que ara comencem, no?

Per tant, entenc que, si vostè el que vol és mantenir el pressupost del 2010, no és ara ni el moment ni l'oportunitat per demanar-ho, sinó que, en tot cas, ben aviat ho podrà fer i seguir els tràmits pertinents quan correspongui en el debat de pressupostos.

Però, a banda d'això, tampoc compartim el fons del que vostè diu. I més ara, sentint totes les seves explicacions numèriques de quines eren les diferències o quina era la situació de la despesa sanitària ara al 2011, la que preveiem per al 2011 i la que, també, doncs, arrosseguem d'altres anys. Perquè, és clar, és que vostè..., és gràcies a la seva col·laboració amb el tripartit que totes aquestes dades han estat les que eren fins al moment. O ja no se'n recorda, d'on estava vostè

donant suport? Que, a més a més –jo sí que en tinc, de memòria–, vostè n'era el portaveu, de salut, d'un dels partits que donaven suport al Govern. I, per tant, crec que estava assabentat de totes aquestes dades, i, per tant, ja hauria pogut posar-hi remei en el seu moment i no cal que vingui a repicar-ho ara, no?

Però, a més a més, d'altra banda, si el que cal és ajustar els pressupostos de la Generalitat a la realitat econòmica del país, i també a la situació financera de la Generalitat, aquest ajustament també ha de passar a l'àmbit de la salut. Perquè, si no, el que està en joc no és només el sistema financer del país i de la Generalitat, sinó també la mateixa sostenibilitat del sistema sanitari, i, per tant, també, la qualitat de la seva assistència. Però no pateixi, senyor Bertran, que ja li avanço, perquè..., si no ho ha vist encara, que entenc que sí, que els recursos en salut –en totes les àrees de política social també, doncs– tindran un major pes en els pressupostos del 2011 respecte als de l'any 2010. En el 2010 totes aquestes partides suposaven un 67 per cent del total del pressupost; en el 2011 mantenim i augmentem fins a un 70 per cent aquestes despeses.

Però, a més a més, fa un parell o tres d'hores vostè deia, doncs, que el pressupost del 2010 ja va patir una retallada. I, miri, senyor Bertran, a mi em sorprèn que vostè digui això, perquè en el seu moment el discurs que vostè feia no era aquest. Però és que a més a més que no era aquest..., clar, parlar de retallades el 2010 quan la despesa que va haver-hi va ser de 850 milions d'euros per sobre del que estava pressupostat..., home, com a mínim, això és una gosadia.

I, pel que fa al segon punt de la seva moció, demanen que Catalunya, en comparació amb d'altres comunitats autònomes, millori la seva situació pel que fa a la despesa sanitària, i, a més a més, que això ho tradueixi, el Govern, en un pla i que aquest pla tingui compliment en tres anys.

Miri, senyor Bertran, cal impulsar les negociacions amb el Govern de l'Estat –amb el màxim suport polític, evidentment– per assolir un pacte fiscal que ens doni un tractament financer molt més just per a Catalunya i, a més, així puguem incrementar els recursos destinats a sanitat? Doncs, home, evidentment que sí. Hem d'incrementar, per tant, els recursos destinats a la sanitat? I tant que sí!

Però és que, senyor Bertran, els recursos que cada país destina a sanitat estan molt relacionats, directament relacionats amb la riquesa i la capacitat econòmica del país. I, per tant, això ho podem fer, i ho farem, de ben segur, ja li ho asseguro, quan la reactivació econòmica del país, doncs, ho permeti.

Per tant, si no ens accepta les esmenes que nosaltres hem presentat en aquests dos punts de la moció, amb aquestes línies que li explicava ara, justificant el nostre posicionament contrari al text originari de la moció, si no ens acceptés les esmenes, el vot de Convergència i Unió seria contrari a la seva moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, estic a favor que, doncs, es treballi per protegir el nostre model sanitari. És un model sanitari d'èxit. I, per tant, tot el que sigui assegurar els recursos econòmics perquè en moments de crisi no es vegi afectat en gran mesura, em sembla bé. I així els nostres hospitals, els nostres professionals, el nostre sistema sanitari, en general, doncs, encara que vinguin moments difícils, si fem aquest pla, podem assegurar que tinguin els recursos mínims necessaris per mantenir el nivell de qualitat que ofereix. Aquesta entenc que és la intenció de la moció i especialment en l'apartat segon. Per tant, d'acord i a favor, per un pla que millori el model sanitari i el faci, si cal, doncs, en dels punters d'Europa, i que puguem debatre tot el que fa referència als recursos, a la qualitat, al bon ús de la ciutadania dels recursos sanitaris, i també, per què no?, noves propostes, com podria ser un nou model d'atenció, com ara l'hospitalització a domicili o l'assistència a domicili, i altres qüestions que es podrien també debatre i incorporar en aquest pla.

Respecte al punt 1, realment penso que els pressupostos que s'han presentat en l'àmbit sanitari, que ha estat de manera selectiva, la retallada, i sanitat ha estat..., han fet els esforços perquè la retallada no sigui, tal com es demanava, del 10 per cent de la despesa, sinó que ha estat del 6 i mig. Penso que és, dins del dolent, el millor que es podia fer, donada l'herència rebuda per part del Govern socialista. I, en aquest sentit, doncs, penso que hem d'acceptar aquest pressupost quant a sanitat, sempre que també en el debat de pressupostos acabin de convèncer les explicacions de la consellera i els qui defensen aquest pressupost en sanitat.

Jo ja ho he dit, que tinc la predisposició de fer un vot de confiança, sempre que s'expliquin també les accions que es faran per aconseguir més recursos, com, per exemple, que ens expliquin quan s'aconseguirà l'aplicació efectiva del concert econòmic.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, nosaltres, en aquesta moció, la veritat és que creiem que, si bé està plantejada a la cambra adequada, almenys una part, no està plantejada en el moment adequat. I ho diem perquè justament al Ple de la setmana que ve tindrem un debat sobre pressupostos, on tots els grups podem presentar les nostres esmenes, on s'haurà de veure si tira endavant el pres-

supost tal com està plantejat o han d'haver-hi pactes perquè tiren endavant aquestes esmenes a la totalitat.

A priori, per tant, demanar avui una partida pressupostària per a sanitat, quan d'aquí a quinze dies debatrem aquí què pensem tots del pressupost i què volem plantejar, em sembla fora de lloc. Per tant, nosaltres ens abstindrem, perquè creiem que no toca, procedimentalment, podríem dir, per respecte al mateix debat de pressupostos.

El segon punt, que planteja respecte a la situació de Catalunya respecte a altres comunitats autònomes, això forma part també de l'autonomia; forma part de l'autonomia dir quant destines a sanitat, quant destines a educació i quant destines a altres qüestions. I, per tant, dintre d'aquesta autonomia, decidirem amb aquests pressupostos quant hi destinem. Que volem donar les culpes als altres? No, això és autonomia nostra, hi podem destinar més, tenim quasi 40.000 milions d'euros de pressupost. Ara cal veure quant hi destinem nosaltres. I el que faci Extremadura, que el preocupa a vostè tant, senyor Bertran, o el que faci el País Basc, doncs, home, no deixar de ser paradoxal que vostè es preocupi tant del que passa a Extremadura, no?, i que d'altres, en definitiva, defensem l'autogovern de Catalunya amb allò que tenim. Jo sóc molt pesat amb això des d'aquesta tribuna. Allò que tenim, d'allò que sí que podem regular i parlar, fem-ho. D'allò que no ens toca o que és competència de l'Estat i no és d'aquest Parlament, potser n'hauríem de parlar una mica menys. Vostès sempre parlen del concert econòmic, de la independència, de no sé què, que no depèn d'aquesta cambra, però quan toca parlar de què volem en sanitat o educació, doncs, sempre miren cap a un altre costat. No, no, ara en parlarem, de què fa aquest Parlament amb la sanitat i amb els diners que tenim, amb els que tenim, amb els que recaptem i amb els que gastem.

Per tant, és un debat pressupostari pur i dur, i el fet que Catalunya estigui com a quarta comunitat del PIB –per tant, hi ha altres comunitats que aporten igual o més que nosaltres, o que tenen més PIB que nosaltres– i després no ho estigui en sanitat és una qüestió de prioritats; ho hem de decidir en aquesta cambra, si la prioritat és la sanitat o no ho és. I, per tant, cada grup farà els seus plantejaments.

Nosaltres..., ja li dic que per nosaltres és una línia vermella de les que hem dit, ho repetirem, per donar suport a uns pressupostos, doncs, que no hi hagi aquesta retallada del 10 per cent *de facto* que hi ha respecte als pressupostos anteriors. Per tant, ho debatrem, tindrem temps de fer-ho. Creiem que aquesta moció, sincerament, va al marge d'aquest debat pressupostari.

Per tant, nosaltres ens hi abstindrem.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, bé, plantejaré el posicionament d'Esquerra Republicana davant de la moció presentada per Solidaritat.

I els he de comunicar que, respecte al primer punt, de fet, ja ho he anunciat en la moció anterior que han defensat, sobre la qualitat assistencial..., que en el primer punt ens abstindrem. La raó és la que també han avançat els diputats que m'han precedit; és que tenim ja els pressupostos en aquesta cambra, i per tant entenem que és en el marc de la mateixa Llei de pressupostos on hem de fer aquesta negociació.

És evident, senyor diputat, que, si aquesta moció, en lloc de debatre-la avui, doncs, ho haguéssim fet fa mesos enrere, tindria tot el nostre suport o el nostre vot hauria estat favorable, perquè un mes enrere, dos mesos enrere, tenia sentit.

Respecte al segon punt –i aprofito, senyora presidenta, per demanar votació separada dels dos punts–, hi votarem a favor, perquè és ben cert, és a dir que una reducció dels pressupostos de salut per a l'any 2011 implicarà forçosament que la despesa sanitària per habitant a Catalunya retrocedeixi encara més posicions respecte a altres comunitats autònomes i també, tanmateix, que s'allunyï de la mitjana europea.

Aquí és veritat, és a dir, en els pressupostos que ara tenim davant de la cambra, hi ha una..., és veritat, a vegades les lectures totes tenen dues cares. I la primera és que sí que respecte al pes total del pressupost, doncs, les polítiques socials tenen un pes molt significatiu, però també hi ha l'altra cara de la moneda, que el 45 per cent de les retallades, en aquest pressupost del 2011, s'estan fent en polítiques socials. Per tant, entenem –entenem– que es tracta d'una qüestió i d'una prioritat política.

A mi m'agradaria, tanmateix, que hi hagués una mica més de concreció a l'hora d'estructurar aquest pla, perquè jo no sé ben bé del que estem parlant. Estem fent un debat pressupostari o aquest pla té una voluntat també d'incidir no només en els números sinó que també té una voluntat d'incidir en el model de salut que defensem? I coincideixo totalment amb vostè, senyor diputat, amb la diagnosi que ha fet. És a dir, la despesa en salut o de sanitat a Catalunya, doncs..., el problema rau en el seu finançament i que aquesta..., evidentment, si Catalunya disposés d'un concert econòmic o simplement Catalunya fos un estat propi, no estaríem parlant en els termes que ho estem fent ara.

Per tant, jo crec que hem d'avançar i hem de facilitar aquest increment progressiu en la despesa en salut, i sobretot que ens permeti, doncs, donar resposta als problemes de salut que té el nostre propi sistema sanitari, en el qual avui tenim un sistema sanitari en el qual s'estan acomiadant però molts professionals, tenim privatitzacions encobertes, com és el cas de l'IDI, de l'Institut de Diagnosi per la Imatge; també s'està parlant de privatitzacions en el Banc dels Teixits; tancaments de serveis; recentralització de serveis; incre-

ment de llistes d'espera; afectacions en el servei del transport urgent i no urgent.

Per tant, estem tots d'acord que majoritàriament el que estem reclamant és un increment superior del que disposem en aquests moments pel que fa a la despesa sanitària i a aquesta per habitant, despesa sanitària per habitant a Catalunya, i que aquesta es pugui incrementar.

Posicionament d'Esquerra: ens abstenim en el primer punt i votarem de manera favorable en el segon.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, bé, des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, donarem suport als dos punts de la moció. En primer lloc, perquè jo aquesta excusa que, com estem parlant de pressupostos, no podem aprovar mocions que donen un impuls al Govern, per, precisament, reforçar certes partides, no l'acabo d'entendre, perquè potser que ahir no hauríem hagut de convocar aquest Ple, perquè ahir el debat de l'impost de successions parlava, tenia un impacte pressupostari; la moció sobre seguretat té un impacte pressupostari; pràcticament totes les mocions de què hem parlat avui tenen impacte pressupostari. Sincerament, com a argument, em sembla bastant dèbil.

Nosaltres creiem que avui el sistema sanitari català no pot assumir una retallada superior al 10 per cent, com és el que es planteja en termes materials. I nosaltres compartim que cal mantenir el pressupost del 2010, ho compartim. I, de fet, la funció que tenen les mocions és reorientar l'acció de govern, o com a mínim la voluntat, ara que ja estan els pressupostos al Parlament, de la majoria que dona suport al Govern. I creiem que és oportú que es plantegi en aquests termes, com ha passat en tota la resta de discussions que hem tingut durant aquest Ple. Sincerament, si no, no sé què és el que estem fent durant aquests dos dies.

Però nosaltres creiem que és oportuna, i per això donarem suport a aquesta moció, perquè compartim també el fons i el que vol dir, aquesta moció. És a dir, hem sentit en els últims mesos un discurs com si la sanitat del nostre país fos de luxe, estigués excessivament finançada i s'estigués abusant de la sanitat. I precisament el que planteja és que no és així, sinó que la sanitat pública del nostre país està infrafinançada, i no perquè ens vulguem comparar, sinó que, per la renda que tenim a Catalunya, per la riquesa que té el país, hi dediquem pocs recursos en comparació de l'esforç que fan altres països. I això és el que es recull aquí.

A mi em sorprenia la intervenció del representant del Subgrup de Ciutadans, que deia: «No, cada autonomia, cada comunitat autònoma que faci el que vulgui.»

Precisament el Grup de Solidaritat parla en termes de comunitats autònomes, que m'ha sorprès una mica, venint del seu grup, parla en termes de comunitats autònomes i es referencia, com ho hem fet tots; ens comparem amb Europa, ens comparem amb la resta de l'Estat per mirar el pressupost. No diu res més. I el que fa és dir al Govern de la Generalitat que prioritzi la sanitat per damunt d'altres partides, com fan altres governs de l'Estat. Per tant, no és un tema que exigeixi a altres que facin una altra cosa; li diu al Govern català que ho posi en primer terme. Per tant, jo no sé si és que és només una voluntat, diguéssim, de contradir, però jo crec que és una moció prou raonable.

Nosaltres compartim aquesta voluntat d'explicar, perquè creiem que aquí també es vol fer palès aquest infrafinançament de la sanitat. I mirin, aquí diuen que els abusos, no?, d'aquests anys de govern precisament fan que avui s'hagi de fer aquesta retallada.

Jo crec que precisament aquesta moció va en el sentit contrari. Quan vam arribar al Govern fa set anys, precisament estàvem a un nivell de sanitat que estava en un nivell de finançament raquífic. Del 2004 al 2009 es va augmentar un 76 per cent el pressupost de sanitat, però perquè passàvem de nivells de sota mínims. I, tot i així, estem molt, molt per sota de la mitjana europea en finançament de la salut.

I aquí hi han diversos motius. Un, que ja en el traspass de la sanitat per part de l'Estat a Catalunya estava infrafinançada, i continuem pecant d'aquest dèficit de recursos. Però aquí també hi ha un tema fiscal. Vostè ahir no..., quan també va intervenir deia que no, que paguem els mateixos impostos. No paguem els mateixos impostos que altres països europeus; tenim un esforç fiscal inferior a altres països europeus, i també passa. Per tant, les prioritats d'un govern, que ahir també es van demostrar, d'on es busquen recursos i d'on se'n treuen, també passen per aquí.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció, pel contingut però també pel que vol explicar: combatre aquesta visió que el conseller també ha volgut transmetre des del primer dia que aquí hi havia un luxe de sanitat i que hi destinàvem massa recursos. Ni hi destinem massa recursos, estem molt per sota la mitjana europea, per sota de moltes comunitats autònomes amb una riquesa inferior, i Catalunya es pot permetre millorar el seu finançament i sobretot per a aquests pressupostos, que el que fan és dinamitar el sistema sanitari públic del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades..., per posicionar el meu grup, el Grup Parlamentari del Partit

Popular de Catalunya, sobre la Moció presentada pel Subgrup de Solidaritat per la Independència sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut.

Permeti'm que comenci, senyor Bertran, anunciant-li que nosaltres no donarem suport a la seva moció, ni en el punt 1 ni en el punt 2, perquè no li trobem el sentit, no li trobem l'oportunitat, no li trobem absolutament res.

Miri, aquest matí hem debatut una moció seriosa, una moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari; una moció que demanava qüestions concretes: demanava reducció de la burocràcia, demana reducció de la càrrega administrativa, demanava arribar a acords sobre l'eficiència i l'eficàcia del sistema, demanava, en definitiva, moltes i moltes coses que des del Partit Popular de Catalunya des de fa molt de temps reclamem i també demanem. En definitiva, el que demanava aquesta moció, doncs, era fer reformes estructurals del nostre sistema de salut per aconseguir millores en general, i també, doncs, demanava garantir la sostenibilitat de la sanitat pública en el nostre país.

Perquè, clar, vostè en la seva moció, en aquesta submoció, si m'ho permet, que presenta –i dic «submoció» perquè no té més de dues línies i, per tant, doncs, és ràpid com a mínim de fer-li una ullada–, vostè parla de mantenir el pressupost de sanitat de 2010. Però, clar, senyor Bertran, quin pressupost? En valors absoluts?, en valors percentuals? A què es refereix? Perquè, a més, ja li ho han dit els altres grups parlamentaris i jo no faré una altra cosa que repetir-ho: miri, nosaltres estem aquí en ple procés de negociació dels pressupostos d'enguany, i això ara, doncs, no té cap sentit. És en el Ple de pressupostos que tindrem de forma inicial d'aquí a dues setmanes, i sobretot a les comissions oportunes que també hi hauran, on vostè i el seu subgrup podran introduir esmenes de millora en aquests pressupostos, per millorar, en definitiva, el pressupost del Departament de Salut. Però ara, avui i aquí, doncs, no correspon, si més no.

I a més, li diré més: vostè demana també, en el segon punt de la moció, presentar un pla en tres mesos per fer que Catalunya gastí més per habitant que altres comunitats autònomes d'Espanya. Miri, senyor Bertran, no cal presentar ara un pla, sinó que tenim els pressupostos, com li deia, a sobre de la taula per negociar i per aprovar. Però és que no veig que vostès vulguin abordar el problema real de la sanitat a Catalunya, les seves retallades i com sanejar l'enorme dèficit que té. Sembla que això a vostè i al seu subgrup els és exactament igual. Només els interessa la rivalitat vers la resta d'Espanya. I, a més, com algun altre subgrup també ja li ha dit, la sanitat és una competència transferida, i nosaltres tenim absoluta capacitat d'autogestió i d'autogovern en el tema. Vostè creu que a partir de qualsevol afirmació, doncs, pot acabar demanant la independència de Catalunya, l'espòli fiscal, la independència i tot aquest vocabulari seu que sempre fa servir, parlem del que parlem.

Però resulta que avui ha comès un error –un encert, sota el meu punt de vista, i que ja algun altre grup parlamentari li ha recordat–, i és que en aquest segon punt de la moció vostè es refereix a Catalunya com una comunitat autònoma. Molt bé, senyor Bertran, molt bé, ara l'escolto, així m'agrada; gran pas, com a mínim, seu, no sé si del seu subgrup, però gran pas a la seva forma de fer política. Veig que, en tot cas, van aprenent.

Miri, en tot cas i en resum, li ho torno a anunciar i li ho reitero: nosaltres no donarem suport a aquesta moció del seu subgrup. El tema de fons no és només la despesa *per capita*, sinó que el tema de fons de la nostra sanitat a Catalunya és molt més important que tot això, tot i que sembla que vostè i el seu subgrup, doncs, encara no ho han entès. Per tant, ho torno a dir, votarem en contra del punt 1 i del punt 2.

Moltes gràcies, senyora presidenta, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Presidenta, conseller, diputats i diputades, podríem estar d'acord amb el sentit més ampli de la proposta, senyor Bertran; sap que hem compartit moltes coses en d'altres moments. Per tant, d'entrada, fer-li aquesta afirmació: podríem estar probablement d'acord amb el sentit més ampli de la proposta. Però creiem que aquestes qüestions que s'hi plantegen seran objecte de debat amb els pressupostos, que es discutiran properament. I, per tant, el nostre grup ja li avanço que s'abstindrà en la votació de la moció presentada per vostès, perquè pensem que cada cosa s'ha de tractar a l'espai que ens permeti que tinguem més possibilitats d'influir sobre aquesta. I, per tant, molt zelosos del temps que ens ocupa, pensem que és el més prudent en aquests moments.

Mirin, el primer punt de la moció, està clar que s'ha discutit i s'ha de discutir al debat pressupostari i que el que planteja en aquests moments no és totalment factible, a part que té alguns errors en el seu plantejament de la moció, perquè no sabem a quin pressupost es refereix: si al liquidat, que és el realment necessari probablement, o al pressupost inicial de l'exercici, o al pressupost que va quedar després dels ajustos que es van haver de fer al mes de juliol, eh? Per tant, una imprecisió important, tot i que podem compartir-la en el sentit més ampli, com li deia.

Quant al segon punt, creiem que és necessari plantejar un pla. No sé si posar-hi tres anys, o quatre, o tres mesos, o dos, o un. El que sí que és necessari és que..., el nostre sistema no aguanta més, de la manera que s'està treballant, no aguanta més amb aquests sobresalts cada dia, no aguanta més amb aquests desajustos en moltes i moltes qüestions i no aguanta més alguns menyspreus i algunes qüestions que tots ja aquí hem esplaïat suficientment.

Miri, per a tenir garanties d'èxit, aquesta voluntat, és necessària la construcció d'un acord polític important; ho hem defensat al dematí en una moció i ho hem intentat nosaltres, el Grup Socialista, també presentar-ho en el seu moment, sense tant èxit com s'ha tingut avui. Per tant, no podem, jo crec, expressar només la voluntat de les coses, la voluntat de fer-les, sense indicar les direccions per a aconseguir-ho i sense veure quins són els alineaments que podem tenir.

La despesa *per capita* és un indicador important. Miri, els últims tres anys –2008, 2009 i 2010–, la despesa *per capita* ha estat en un mateix nivell. Hi han hagut més ciutadans que tenien targetes, hi ha hagut una despesa més alta, però la despesa *per capita* pràcticament ha estat lineal. Al 2010 lleugerament ha baixat, i aquest any, segons ens indiquen, ens baixarà molt. Però no és un indicador important. Pot ser-ho, però no li hem de fer massa cas, a aquesta...

El que sí que hem de tenir clar és quina part de la creació de riquesa del país volem destinar a la salut dels nostres ciutadans; i si aquesta part de la riquesa ha de vindre de recursos de la salut pública, o hem de permetre que s'hi incorpori sanitat privada. Estes són les qüestions claus que s'han de decidir, jo crec.

Per tant, pensem, senyores i senyors diputats, que..., crec que hem de plantejar seriosament si les mocions haurien d'anar acompanyades d'un pla per a fer-les possibles, perquè, si no, tot això jo crec que ens fa perdre molt de temps. I no ho dic amb cap ànim, senyor Bertran, que sap que l'aprecio molt. Però crec que probablement necessitaríem poder plantejar les qüestions amb molt més realisme i indicant el camí perquè aquestes qüestions que aquí es debaten tinguin garanties de ser complides quan ho són. I les últimes setmanes hem tingut un clar exemple que hi han coses que s'aproven aquí i després sembla que no hi ha voluntat de dur-les a terme. Estic segur que ho podem reconduir amb els pressupostos, però això ens ha passat.

Per tant, jo crec..., senyor Bertran, permeti'm que li anunciï la nostra abstenció, precisament per totes aquestes qüestions que aquí hem argumentat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, anirem per parts. S'han escoltat unes coses bastant divertides per part dels grups parlamentaris en aquests moments.

Bé, la primera de Convergència i Unió, no? Diu: «Doni suport a les negociacions amb el Govern de l'Estat que permetin incrementar els recursos destinats a salut, en el marc del nou pacte fiscal». Això és el que vostè suposa. I resulta que el conseller d'Economia i Finances ens diu que és impotent –políticament parlant– per aconseguir que es pagui el Fons de competitivitat, per aconseguir que es pagui el que ens deuen

de la disposició addicional tercera de la inversió en infraestructures..., és a dir, no paguen allò que està acordat i vostè ens diu que dipositem totes les esperances del nostre futur i de l'increment de la despesa en sanitat al nou pacte fiscal, a l'eina del concert econòmic, que vostès negociaran probablement amb un PP amb majoria absoluta. Doncs, si això s'ho vol creure, cregui-s'ho vostè, però els mortals no ens ho volem creure, almenys els que ho volem seguir sent.

D'altra banda, aquí ens diu: «Solidaritat reconeix que Catalunya és una comunitat autònoma.» Efectivament, una pobra, empobrida, depauperada comunitat autònoma, maltractada per l'Estat espanyol i, continuant per aquest camí com a comunitat autònoma que som, acabant-se extingint com a nació, efectivament. (*Remor de veus.*) És que nosaltres acceptem la realitat, senyora Martínez, nosaltres acceptem la realitat i, en tant que acceptant-la, la combatem per canviar-la. Perquè el que no farem és continuar amb aquesta cortina de fum, amb aquest foc d'encenalls en què ens volen convertir el país, de fer-nos creure que som quelcom que en realitat no som per acabar sent el que acabarem sent, que és desaparèixer com a país. Per tant, nosaltres no tenim cap problema a reconèixer l'actual estatut jurídic del país.

D'altra banda, el Partit Popular continua amb la seva cosa i diu: «una submoció que no té més de dues línies». Bé, la senyora Eva García el que no sap és comptar, perquè de fet en té set, oi? Per tant, la ignorància és molt atrevida, senyora Martínez, la ignorància del Partit Popular és molt atrevida, perquè vostè el que no pot és combatre amb aquest manual que els entreguen el dia que els hi apunten, de *cómo combatir al nacionalismo...*, i a partir d'aquí vostès van sempre repetint exactament les mateixes pautes.

Què ha passat aquí? Miri, aquí ha passat que ni Esquerra Republicana de Catalunya, ni el Partit Popular, ni el PSC accepten aquesta moció, no perquè els pressupostos es debatin la setmana que ve, sinó perquè tots volen pactar els pressupostos amb Convergència i Unió. I vostès el que no volen és lligar-se les mans aprovant que es mantinguin els pressupostos en salut l'any 2011 en els mateixos termes en què es van aprovar l'any 2010. Si aquí la competició és a veure qui és la parella de ball al final!, si al final aquí és la competició a veure qui s'emporta el titular del company de viatge en els pressupostos amb Convergència i Unió!, de qui aconsegueix més subvencions als pressupostos de la Generalitat per a grups de comunicació, per a empreses amigues, per a coneguts, per a saludats... Si ja sabem que aquesta és la mateixa història, i per això no s'aprova aquesta moció! Per tant, no ens vinguin amb la historieta que no s'aprova perquè, clar, els pressupostos es debaten la setmana que ve. El que passa és que, com que no en tenen ni idea, de què votaran vostès en els pressupostos de la setmana que ve, ara no ens comencem a lligar les mans amb la moció que avui s'està portant a terme. No ens expliquin sopars de duro, que alguns ja ens la sabem.

I, d'altra banda, aquestes xifres en salut, senyora Laiïla, jo les defensava exactament igual l'any pas-

sat. I revisi vostè les actes, les transcripcions dels debats, i ho podrà vostè comprovar.

I, per últim...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Uriel Bertran Arrué

I, per últim, ja acabo dient que, evidentment, doncs, no acceptem les esmenes, en aquest cas de Convergència i Unió, que se'ns han presentat, ni tampoc els arguments que han esgrimit els grups que no donaven suport a aquesta moció per no fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació. Està demanada la votació dels dos punts separatament.

Per tant, votarem en primer lloc el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 77 en contra i 37 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 76 en contra i 27 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments (tram. 302-00037/09)

Passem, ara, al punt número 21 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments. Per exposar-la, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Socialista.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada, ja pot començar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, aquesta és la moció subsegüent a la interpellació que vaig fer al conseller Cleries el dia 5 de maig, l'objectiu de la qual era conèixer els propòsits del Govern pel que fa a les retallades en serveis socials. Va ser una interpellació que va tenir un objec-

tiu frustrat, perquè el conseller va venir a fer oposició de l'oposició, no va obrir la boca per donar cap explicació, cap raó, ni cap informació.

Hem hagut d'esperar a conèixer el projecte de pressupostos i ara ja sabem quines són les intencions del conseller i del Govern de què forma part. Avui ja sabem que la intenció del Govern és retallar els serveis socials de manera important; el 45 per cent de les retallades del projecte de pressupost que tenim al Parlament es fa a costa dels serveis socials. Avui també sabem que el Departament de Benestar i Família tindrà un pressupost gairebé 200 milions menor; en plena crisi, tindrem menys diners per als serveis socials. I avui, també sabem que el departament que ha recuperat el nom de «família» el primer que fa és carregar-se les polítiques de família en aquest país, traient totes les ajudes a les persones que acaben de ser pares i mares.

I avui també ho sabem, sabem que ahir va ser aprovada per la dreta d'aquest Parlament, doncs, una llei que el Govern fa que es regali 400 milions a les grans fortunes, i els els regala perquè és una promesa electoral, i alhora presenta uns pressupostos que retallen els drets a les famílies, que també és una promesa electoral. Però és evident que el programa electoral de CiU, doncs, té una prioritat també en les promeses electorals: els 400 milions passen davant dels ajuts a les famílies. Jo crec que avui la ciutadania del nostre país pot comprovar quines són aquestes prioritats, i les prioritats del Govern de Convergència i Unió no són les famílies, sinó *algunes* famílies d'aquest país.

Així que, senyors i senyores diputats, aquesta moció crec que avui pren una rellevància especial, molt important, perquè el meu grup, amb caràcter preventiu, va fer una moció on volíem salvar les polítiques socials de les tises del Govern de Convergència i Unió. Així que avui, amb la votació d'aquesta moció i amb la negociació que he tingut amb els grups, doncs, sabem si els grups que conformen aquest Parlament, a part de parlar de cohesió social, i a part de parlar d'equipaments, i a part de parlar de polítiques socials en general, només surten al faristol i parlen o també voten les mocions que assegurin la no-retallada en polítiques socials en aquest pressupost.

Per tant, la moció que he presentat contés sis punts; fruit de les negociacions i les esmenes que s'han presentat espero i desitjo que quan s'hagi votat en tinguí dos més, i que ràpidament tractaré d'explicar.

En primer lloc, demanem que es modifiqui el Pla de govern de la Generalitat de manera que s'hi inclogui la Llei de serveis socials, perquè jo crec, creiem que no és un oblit casual, és la llei que ha de garantir la universalitat dels serveis socials.

També la moció fa seva una reclamació de la plataforma «Ni un pas enrere», que el que vol és que hi hagi més diners, més recursos pel moment de les urgències socials, és a dir, per a aquelles famílies que no tenen garantits els serveis mínims bàsics, i el que volem és..., com que el conseller no es va pronunciar sobre aquesta qüestió, la moció fa un punt, concreta-

ment, que parla de garantir els recursos per la situació d'urgències socials.

Hi ha un altre punt que està relacionat amb el que, el dia de la interpellació, parlava de la paràlisi del Departament de Benestar Social i Família, està relacionat amb els equipaments. El projecte de pressupost que també hem conegut fa un dia retalla la inversió en residències de persones..., per a la gent gran, d'infància en risc, de dones víctimes de violència i de persones amb discapacitat al voltant d'un 60 per cent. Aquesta és la retallada de la inversió. El punt 5 de la moció que presento el que fa és intentar garantir els recursos perquè aquells que estan acabats i estan llestos per entrar en funcionament, i que el conseller Cleries manté amb els llums apagats, es puguin posar en marxa.

També la moció vol garantir els recursos als ajuntaments.

I, per últim, hi ha dos punts de la moció que tracten la Llei de la dependència. En un primer punt, volem garantir l'atorgament i el pagament de les prestacions, però també volem que el que va venir a dir aquí el conseller, en el temps que va tenir, que van ser acusacions greus no només de negligència, sinó de mala fe dels anteriors responsables de la gestió de la Llei de la dependència i que va haver de rectificar l'endemà, doncs, també sigui rectificat en seu parlamentària. Per tant, demanem que es convoqui la comissió mixta i que el conseller doni les explicacions allà on toca, que és en seu parlamentària, en aquesta comissió mixta, i no als mitjans de comunicació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Granados, honorable conseller... Senyora Granados, jo vaig escoltar molt atentament la seva interpellació de l'altre dia i vaig escoltar molt atentament també el que li va correspondre el conseller, i jo li he de dir una cosa ara que puc: «Vostès van tenir en aquesta tribuna un debat absolutament obscè amb les famílies dels dependents d'aquest país.» Obscè, perquè es van llançar sobre el cap trenta mil persones, trenta mil famílies, que corresponien a trenta mil expedients de la Llei de la dependència, que en teoria havia deixat l'anterior Govern, en teoria; la senyora Capdevila, com a exresponsable de la conselleria, va sortir a dir que no; el senyor Cleries després va rectificar una mica, però la situació és que ni les famílies ni aquest Parlament sabem el que va passar.

Per això i per això, un dels punts que nosaltres diem és que aquest Parlament vol saber quina és la situació real de la Llei de dependència i quina és la situació real de les polítiques socials a Catalunya. I per això un dels punts fonamentals que posem és que ens expliquin a

la ciutadania, que deixin de fer electoralisme abans d'eleccions i que es deixin de tirar sobre el cap el que actualment ho estan passant molt malament la gent i les famílies de Catalunya, i ens diguin, amb llum i taquígrafs, quina és la situació real de les polítiques socials de Catalunya.

Nosaltres hi donarem suport, a la iniciativa. Sempre hem dit que els retalls i l'austeritat no han de recaure sobre les famílies, però li dic una altra cosa, senyora Granados: el que diem és que els errors del seu Govern, del Govern socialista a Barcelona i del Govern socialista a Madrid, no han de recaure sobre les famílies de Catalunya ara i avui. I això és el que hem de dir. Perquè, escolti, vostè ara ens pot donar lliçons aquí que no s'ha de retallar re, però pensi una cosa: «Què podríem fer en polítiques socials amb 1.450 milions?» Oi que molt, senyora Granados? Molt. Doncs, és el que ens deu el seu Govern, el senyor Zapatero –el senyor que ara vostès han fet fora–, el seu Govern, el Govern socialista de Madrid, el que deu als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya. Què podríem fer amb 192 milions? Molta política social. Doncs, és el que ens deu el seu Govern a la Llei de dependència, el Govern del senyor Zapatero, el Govern socialista, a Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Labandera, és el que ens deu –és el que ens deu. Podríem fer molta política social! Vostès ens reclamen que no es facin retalls; nosaltres diem que no s'han de fer retalls, però el primer que ha de fer és que el Govern socialista compleixi allò que ens deu. I què podríem fer si no ens haguessin deixat un dèficit de 7.607 milions d'euros? Moltes coses –moltes coses.

És a dir, nosaltres estem d'acord amb el que vostès diuen, però quan es puja en aquesta tribuna, home, s'ha de tenir –s'ha de tenir– la vergonya d'almenys reconèixer que, si estem en la situació, si avui en dia tenim 700.000 desocupats a Catalunya, si avui en dia tenim molta paralització, com aquests 33.000 expedients, o que hi ha només un 25 per cent de les ajudes a les famílies sense cobrir, és per culpa d'un govern socialista, d'un mal govern socialista, a Barcelona, i per culpa d'un mal govern socialista a Madrid. I això els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya ho han de saber.

Per tant, aquesta és la situació –aquesta és la situació. Ara, contradiccions, també n'hi han d'altres. Què vol dir «austeritat», senyors i senyores de Convergència i Unió? «Austeritat» vol dir que s'ha de retallar en allò que pot ser o que ha de ser..., que no és prioritari –que no és prioritari. I, clar, vostès ens demanen avui..., i avui veiem i el senyor Cleries ens presentava una reducció del 74,6 per cent de les ajudes a les famílies. I, jo, el que crec, ho torno a dir, que és obscè és retallar un 74,6 per cent les ajudes a les famílies, i, en canvi, fer un 4,2 per cent de retall a la política lingüística. Fixi's! O que fem només un 7,2 per cent –7,2 per cent– de retall..., o un 13,5 per cent de retall, per exemple, als alts càrrecs. Això sí, 74,6 per cent de retall a les famílies, 13,5 per cent als alts càrrecs. Fixi's.

Tenien –tenien– camí per retallar, per retallar per una altra banda, podien haver retallat per una altra banda i no per les famílies, perquè els errors –és cert– d'altres governs vostès els fan recaure sobre les famílies

de Catalunya. Quina política familiar fem, senyor conseller? Quina política familiar fem? Hem estat junts, durant set anys, demanant que el departament es digués «família», però vostès li posen el nom i li treuen les ajudes. Fixi's quina cosa. No podem estar d'acord amb això.

Per tant, nosaltres donarem suport a la moció. Creiem sincerament i creiem realment que hem de fer els retalls, que hem de fer les polítiques d'austeritat, que hem de fer-ho, perquè estem en una situació econòmica i social molt greu, però no creiem que el camí sigui retallar en aquells que més estan patint, com poden ser les famílies.

I li recordo, per últim..., senyora Granados, no parli tant de retallades, perquè li he de recordar que la primera gran retallada que van viure els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tenia un nom: senyor Zapatero i senyor Duran Lleida..., dos noms, dos pares de la criatura –senyor Zapatero i senyor Duran Lleida–, que ens van treure el xec nadó, ens van retallar la Llei de dependència i van deixar 1 milió i mig de jubilats catalans amb la pensió retallada, que, si mira com ha pujat el cost de la vida, veurà que realment el que ha estat és una retallada.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, senyor...

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras per defensar les esmenes presentades.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors i senyores diputats, avui s'acaba, es dilapida el debat entre esquerres i dretes en aquest Parlament. El dia d'avui passarà a la història d'aquest Parlament com aquell dia on les dretes i les esquerres van pactar per pur tacticisme per intentar acabar amb la sostenibilitat de les polítiques socials. Però ja els ho avanço, no ho aconseguiran, per més que s'hi esforcin. Els puc garantir que aquest Govern seguirà apostant per governar des de la responsabilitat per la qual la majoria de catalans i catalanes li varen encomanar les tasques que li varen encomanar.

I és per aquest motiu que, des de la responsabilitat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no donarà suport a diferents punts d'aquesta moció, encara que prosperin. Nosaltres no volem contribuir a crear falses esperances que esdevinguin frustració com han fet altres governs.

I, senyora Granados, parlant de família, per exemple, el Govern de Convergència i Unió no és aquell Govern que subvenciona iots d'alta gamma a molt poques famílies. I el Govern de Convergència i Unió és aquell que pagarà els 106 milions que varen deixar de pagar vostès a les famílies que hi tenien dret. Això és el que farà el Govern de Convergència i Unió.

Però centrem-nos en la moció que ens ocupa, perquè vostès han anat parlant de moltes coses i molt poc de

la moció. És veritat que, explícitament, en el Pla de govern 2011-2014 no s'explicita el nom de la Llei de serveis socials. Escolti'm, és una llei que està vigent des del 2008 i que fa tres anys, doncs, que s'implementa. Però vostè deu haver pogut avaluar aquest pla detingudament i deu haver pogut veure que, quant a serveis socials, es concreten actuacions prioritàries clarament vinculades amb el desplegament d'aquesta llei i a més a més, doncs, en els diferents àmbits d'atenció a les persones –en l'àmbit d'autonomia personal, de discapacitat, d'inclusió i de família. Entenem que el seu objectiu és que hi figuri només el nom de la llei, i nosaltres el que pensem és que pel que s'ha de vetllar és pel desplegament d'aquesta llei.

Miri, en aquesta moció, vostès insten el Govern a portar a terme en sis mesos tot allò que vostès han sigut incapaços d'implementar en dues legislatures; per exemple, insten el Govern a garantir els ajuts de dependència. Senyora Granados, tenir 27.086 expedients sense valoració, 17.000 dels quals fora de termini, o tenir 27.500 persones pendents del PIA fora de termini, això és garantir els ajuts de la dependència? Perquè això és el que feien vostès quan estaven en el Govern, senyora Granados; potser vostè no ho sabia.

La mateixa moció insta el Govern a convocar una comissió mixta que vostès varen deixar de convocar el mes de desembre quan els ho encomanava un acord del seu Govern i que vostès encara estaven, doncs, en el Govern! I aquesta mateixa moció insta posar en funcionament en un any aquells equipaments que vostès han sigut incapaços de fer funcionar durant set anys que han estat al Govern.

Miri, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió advoca, com ja li he dit, per actuar des de la responsabilitat, sense obviar la realitat financera a què han abocat vostès la Generalitat de Catalunya. I és per això que els hem presentat unes quantes esmenes que garanteixen la sostenibilitat de les polítiques socials d'aquest país.

Menció especial mereix, doncs, aquesta transacció pacte entre el Partit Popular i el PSC, la qual hipoteca l'actuació del Consell Assessor de Polítiques Socials, però nosaltres hi creiem, en aquest consell assessor, en aquest Consell de Polítiques Socials, en aquest consell assessor, i per això nosaltres el varem crear. (*Remor de veus.*) Sí, sí, ja poden riure.

Mirin, avui s'aprovarà una moció sobre política social que, lluny de garantir la sostenibilitat de les polítiques socials, garanteix un quadripartit de l'oposició, format per la dreta i per l'esquerra d'aquest país... (*remor de veus*) –sí, sí, sí–, que obstaculitza l'actuació o que vol obstaculitzar l'actuació en polítiques socials del Govern.

I és que és veritat; vostès, dreta i esquerra, tenen molt en comú, i sobretot quant a contradiccions internes. Mirin, tant els uns com els altres demanen al Govern de la Generalitat des de Madrid que respecti el dèficit plantejat pel Govern de l'Estat i insten el Govern de la Generalitat a gastar més del que té, a gastar més del que ens han deixat. Tot plegat, una contradicció típica

del tacticisme polític amb què uns i altres actuen en aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, no hi ha cap diputat ni cap ciutadà d'aquest país que no subscrigui tots els punts de la moció; alguns no els votaran, però entenc que els poden subscriure. El que també hi ha cada cop menys és ciutadans d'aquest país que pensin que vostès, el Grup Socialista, estiguin, doncs, autoritzats per donar lliçons en qüestions econòmiques. Realment, home!, quan es parla del desplegament de la Llei de serveis socials, de garantir el pagament derivat de la Llei de dependència, quan es parla d'assegurar el finançament dels equipaments públics, bé, aquí tots estarem d'acord.

Ara bé, en el seu punt número 4 parla de garantir els recursos necessaris per fer front a l'augment de l'atur i a les desigualtats socials. Miri, aquests recursos els té el Govern de Madrid, aquest Govern de Madrid, el Govern de l'Estat, a què vostès ajuden; el Govern de l'Estat a què, doncs, quan es tracta de votar perquè aquest Govern de l'Estat pagui a Catalunya el que deu..., vostès voten en contra d'això, que el Govern de l'Estat pagui a Catalunya el que deu. I m'estic referint, un altre cop, i crec que va bé recordar-los-ho, al Fons de competitivitat, a aquests 1.450 milions d'euros que vostès no han volgut per fer front a l'augment de l'atur i a les desigualtats socials.

Per tant, això és una incoherència. Segueixo dient-los que el que haurien de fer és rectificar, intentar... I ja sé que potser pot ferir –no és la meua intenció– la seva sensibilitat, com ha ferit la sensibilitat d'una altra il·lustre diputada abans, en una altra moció molt similar a aquesta..., que a més a més ha coincidit en aquest Ple que els han tocat a vostès, doncs, les mocions..., o han presentat vostès les mocions de més caire econòmic, i resulta que fa dos dies estaven rebutjant que Madrid ens pagués el que pertoca a Catalunya.

Bé, doncs, miri, crec que estan a temps de rectificar. Entenc que segur que trobaran algun mecanisme per resoldre aquest acte d'indignitat nacional –d'indignitat nacional– i aquest acte que perjudica les finances catalanes i que està perjudicant els interessos econòmics dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltíssimes gràcies... El meu posicionament serà en contra de l'esperit de la moció, però alguns punts, com els he dit abans, tots els diputats d'aquesta cambra els subscrivim, i d'alguns punts votaré a favor.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, senyor conseller, bé, no sé si, com diu l'Anna Figueras, estem davant de l'últim debat que ha de diferenciar entre esquerres i dretes, crec que no, espero que no. En tot cas, subscric molt una cosa dita per la Laia Ortiz respecte a aquests debats que celebrem en període estrictament pressupostari: tendeixen a les grans redundàncies.

És evident, per nosaltres, que s'ha de desplegar la Llei de serveis socials, així com fer-ne un seguiment i avaluació del seu desplegament, i fer propostes de millora en funció de les necessitats emergents de la societat catalana. Podríem dir el mateix pel que fa al requeriment que fa la moció de la necessitat de garantir els ajuts a la dependència en terminis establerts a la Llei.

En tot cas, caldria insistir en la necessitat que tot ciutadà tingui informació sobre els procediments a seguir, sobretot la certesa que els seus casos i els seus expedients no quedin colgats en els calaixos de la burocràcia. Certament, el cas de la Llei de la dependència ha estat dels moments estel·lars de les presidències de Zapatero i un en què la proesa d'estirar més la mà que la màniga ha quedat més palesa.

De tota manera, jo voldria, i malgrat una posició, doncs, que el cos en molts aspectes no demana votar a favor..., nosaltres, globalment, votarem a favor d'aquesta moció, malgrat que entenem que hauria de resultar redundant que un parlament s'obsessioni tant pel compliment de la llei –hi ha d'altres mecanismes en reserva per si això no és així–, però, per sobre de tot, per no voler afegir més dosi de confusió en una moció en què ni els proposants ni el Govern mostren cap intenció d'arribar a enfrontar-se amb fons de la qüestió, bàsicament econòmica.

El dia que el Govern i l'oposició s'enfrontin amb la sagnia causada en aquest país per l'espoli fiscal, passaran dues coses: primer, els hipotètics beneficiaris de la Llei de dependència podran respirar, i, segon, aquell dia el Govern ens trobarà, als de Solidaritat, al seu costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, la veritat és que sembla que pugem a aquesta tribuna diverses vegades ja aquests últims dies per parlar pràcticament del mateix, però, el pitjor de tot, per no parlar de res. No sé si m'explico. És a dir, per sentir posicionaments de retòrica pura i dura, per sentir partits que diuen una cosa i la contrària dintre del mateix minut, dintre d'aquesta tribuna; partits que volen suspendre o suprimir uns impostos, que es compleixi un dèficit, que no hi hagin retallades, però que a més es queixen que hi hagi un xec nadó però que es queixen que el treguin... Senyor López, això ja és

triple mortal amb tirabuixó; és a dir que el dèficit es compleixi, que no hi hagin retallades, que s'abaixin tots els impostos que es puguin i, a més a més, quan es dóna el xec, vostès el critiquen –jo també– i quan el treuen diuen que el senyor Duran i el senyor Zapatero ens han tret el xec nadó. Una mica de seriositat! Després la gent s'indigna. No m'estranya; si és que fem uns discursos impossibles de quadrar per qualsevol persona amb dos dits de front. Per tant, siguem una mica seriosos.

L'altra part, ve aquí un tripartit i ens proposa que es compleixin una sèrie de lleis... –que han estat governant fins fa quan?, fins el novembre?–, que es compleixin les lleis que no han complert vostès. A mi em sembla molt bé, benvinguts també, però, home, la veritat és que dóna la sensació, arribades aquestes hores d'aquest Ple, que hem perdut una mica el nord. Per tant, jo crec que estaria molt bé que recuperéssim una mica de sentit comú, que si hem de fer un debat presupostari serem els primers a dir a on hem d'apujar, a on hem d'abaixar, i, cadascú, és legítim fer les seves propostes. Però fer propostes, brindis al sol, tirabuixons, eh?, com fan alguns, i després fer aquests pactes i portar aquestes propostes..., sincerament, què aportem al debat polític?, què estem aportant?, a què estem jugant?

Per tant, jo, sincerament, confio en els principis que hi han aquí? Sí. De fet, Ciutadans, juntament amb alguns grups del tripartit i d'altres grups de la cambra, hem pactat algunes qüestions, hem fet mocions. Per tant, és bo l'esperit d'aquesta moció? Sí. Però els demanaria, si us plau, eh?, amb tota la humilitat del món, de veritat, aplicant-me el conte el primer de tots per mi mateix..., però que aquests debats que fem de coses impossibles al final només provoquen frustració, debats absurds i que la gent encara pensi que els prenem el pèl.

Per tant, hi votarem a favor, perquè amb els principis del que aquí es diu hi estem d'acord, però quan algú proposa alguna cosa que miri què proposa i què ha fet, i quan algú protesta contra alguna cosa que miri què es defensa i si és possible el que defensa. Jo crec que és el mínim que ens podem demanar tots plegats, jo el primer, eh?, el nostre grup el primer, i després, si pot ser, la resta de grups.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la veritat és que el debat sobre una moció com la que avui tenim l'oportunitat de substanciar podria semblar certament ocios, perquè, al capdavant, demanar al Govern que compleixi les lleis, que compleixi aquelles lleis que han estat aprovades i que a més a més han

tingut en el seu moment el suport del grup parlamentari que en aquests moments dóna suport al Govern, podria semblar, ho reitero, absolutament ocios.

Però no ho és per dos factors. El primer, per l'actitud erràtica del conseller, i el segon, per un altre tema encara més preocupant, per les retallades que està aplicant aquest Govern i que ens va anunciar el dimarts de la setmana passada.

Anem a la primera qüestió. El primer dia ens surt el conseller dient que no resulta que no aplicarà la Llei de dependència; pocs dies després, el seu grup parlamentari, a proposta del nostre grup parlamentari, vota allò contrari que ha dit el conseller i per tant el compromís a seguir desplegant la Llei de dependència en els terminis fixats per la llei. Un dia surt el portaveu del Govern dient que l'actitud de l'anterior Govern en el tema d'immigració era bonista, i pocs dies després surt el conseller rectificant radicalment i dient que ja no s'exigiria el català als nouvinguts. Per tant, actitud erràtica. I és aquesta actitud erràtica el primer element que ens fa donar suport a aquesta moció i, per tant, a establir i a fixar allò que han de ser les prioritats en política social.

Però hi ha un altre factor tan o més important en el qual voldria centrar la segona part de la intervenció i, a més, amb dos exemples que em sembla que resultaran perfectament comprensibles. El dimarts de la setmana passada, el conseller i el Govern, el conseller de Benestar i fins el dimarts passat de Família, perquè avui dia ja no podem dir que sigui un departament de Benestar i Família, el Departament, ho repeteixo, fins dimarts passat de Benestar i Família va anunciar que retallava una quantitat considerable, el 74,64 per cent dels ajuts a les famílies. I algú pot pensar: «Doncs, això és menor.» Home!, tenint en compte la intervenció de l'altre dia del diputat responsable en temes econòmics del Grup de Convergència dient que suprimien pràcticament l'impost de successions perquè ho tenien en el programa electoral, revisem també el que diu Convergència i Unió en el seu programa electoral; pàgina 13 del programa electoral de Convergència: «Incrementarem els ajuts a les famílies amb infants tant des del punt de vista de la quantitat de la prestació com dels anys durant els quals té dret a percebre-la», pàgina 13. Això és el que diu el compromís –el compromís– de Convergència i Unió. Resulta que hi han uns compromisos que es poden complir i els altres que no.

Quina és la diferència? Home!, hi ha una diferència substancial; resulta que l'eliminació de l'impost de successions afecta cinc-cents ciutadans d'aquest país; comptabilitzem-ho: el 0,000006 per cent de la població, quantitat enorme de població, gran prioritat de Convergència! Quants n'afecta, la resta? Doncs, 300.000 persones d'aquest país, el 4 per cent de la població de Catalunya.

Aquestes són les prioritats? A mi m'agradaria saber què estava fent el conseller en el moment en què varen portar el pressupost al consell executiu de la Generalitat. Estava defensant els interessos dels catalans o les catalanes, dels que tenen dret a percebre aquest

ajut, que en el seu moment ve d'una llei aprovada per Convergència i que va venir impulsada pel nostre grup parlamentari, que hi tenen dret? Què feia, el conseller? Estava defensant aquestes 300.000 persones o les cinc-centes persones a les quals es fa un regal fiscal? És aquesta la disjuntiva, perquè resulta que s'estalvien 159 milions d'euros per un costat i per l'altre deixen de percebre 350 milions d'euros. I, per tant, el dilema és molt clar: per Convergència són més importants les cinc-centes persones que no pas els 300.000 catalans i catalanes que fins fa quatre dies percebien, del Departament de Benestar i, fins al dimarts, de Família, una prestació, un ajut a la família.

Però hi ha una altra dada també important, i és el tema del desplegament del sistema català d'atenció a la dependència. Ens vàrem sentir a l'anterior legislatura, de part del conseller, a dir que s'havien d'accelerar els terminis, que s'havia d'anar més enllà, i la veritat és que quan un acudeix a les dades que tenen de l'Imerso, dades oficials, per tant, no dades extreïdes del grup parlamentari, un esperaria trobar d'aquests sis mesos de Convergència una acceleració en el ritme. Doncs bé, mentre el conseller de Benestar i Família està remenant els arxius –no sé si perquè té al costat del departament el Museu d'Història de Catalunya o per una qüestió pràcticament de pràctica personal–, què succeeix amb el tema de l'atenció a la dependència? Doncs, això que surt en el gràfic: que resulta que hi han més sol·licituds que l'any anterior a nivell de mitjana, hem passat de les sis mil a les deu mil, però resulta que les prestacions que dona el Govern actual de Convergència han baixat pràcticament a dos mil. O sigui, el Govern actual, que estava manant la pressa constantment en l'anterior legislatura, resulta que ha frenat el ritme d'aplicació del sistema català d'atenció a la dependència d'una forma certament preocupant; fins al punt que resulta que estàvem a nivells de valoracions de set mesos, i en aquests moments hem retrocedit a deu mesos. Jo no sé si això forma part de les retallades del senyor Cleries o si és simplement una estratègia per intentar, abans de la retallada del pressupost, afegir-ne una altra a nivell d'alentir el que és el sistema català de la dependència.

Però, ho repeteixo, aquest Govern no només incompleix allò que té en el seu programa electoral, compleix allò que li dona la gana i incompleix allò que realment vol, sinó que a més ha posat en greu perill un dels fonaments de les polítiques familiars, jo diria el fonament principal. I vostè, conseller, que com a diputat Cleries era molt reivindicatiu a l'hora de demanar increments en aquest tema, com a conseller li ha vingut una amnèsia certament selectiva.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, honorables consellers, diputades, diputats..., ja anuncio també que el nostre grup donarà, òbviament, suport a la moció presentada pel Partit Socialista, i hi donarà perquè recull aquest treball que el nostre grup també ha estat fent incansablement, també en les comissions i també amb propostes presentades. Però, a més a més, perquè, home, senyora Figueras, de dretes i esquerres, n'hi han, això és clar, però el que també hi ha és un govern en minoria, i això li passa avui però li pot passar qualsevol dia que no compleixin els compromisos a què es van comprometre amb l'electorat. I aquest n'era un, defensar les polítiques.

Perquè per nosaltres votar la moció avui suposa defensar tot allò, aquesta moció suposa defensar tot allò que el Govern d'esquerres va fer durant set anys i que de cop i volta el senyor conseller, que era *el azote del Gobierno* en aquests temes, d'un plomall, doncs, ho vol eliminar. I perquè, a més a més, hi ha una doble vessant, perquè en un context de crisi és quan més importants són les polítiques socials i més criteris hem de fer.

I, home, un govern que destina diners a canviar noms de departaments, que significativament un dels departaments que canvia el títol «Benestar i Família», avui sí que podem dir realment que el nom no fa la cosa, eh?, perquè la paraula «família» ha quedat palès, doncs, que, bé, que ha perdut tot el sentit.

L'únic suport a les famílies que hem vist en aquests dies de Ple ha estat a les famílies més riques de Catalunya, que són unes cinc-centes, eh?, perquè..., això, jo crec, els hauria de fer caure una mica la cara vergonya, perquè aquesta manca de sensibilitat social i, a més a més, vantar-se –i ho va fer el senyor Teixidó– que allò «era una proposta que nosaltres havíem fet, i aquestes propostes les portem a terme»... Doncs, la proposta del senyor Cleries en tots els debats que vam fer al llarg del territori era exactament la mateixa en les polítiques socials, i ara ja s'ha vist avui que no, eh? Va dir que eliminar l'impost de successions no afectaria les 300.000 famílies, que sí que els afectarà –això d'entrada–, les famílies que tenen fills menors, i això està passant. I jo diria, senyora Figueras, jo no sé, dretes o esquerres, per a vostè. «Democràcia cristiana», li sona? Doncs, remordiment, haurien de tenir –remordiments, n'haurien de tenir. (*Remor de veus.*)

Sincerament, pel nostre grup, retallar l'estat de benestar per reduir dèficit és la més gran de les equivocacions, i això també ho vull dir al senyor López, perquè vostè parlava molt, doncs, de..., bé, defensava el que vostè, de fet, ha defensat sempre amb Convergència i Unió, però s'oblida que vostè també ahir intentava, amb la seva proposta sobre mútues, rebaixar uns 350 milions que es podien aplicar a la salut i a les polítiques socials.

Per tant, nosaltres creiem que per mantenir l'estat de benestar, les polítiques socials, i per reduir el dèficit, són imprescindibles. I ja m'avanço, perquè no vingui ningú amb la cançoneta del forat del tripartit, que va deixar un forat el tripartit: la cançoneta no és el fet de

fer despesa social, perquè nosaltres ho veiem com a inversió social; la cançoneta és dues coses: que hi ha dos models, els que ara aprofiten aquest context de crisi per tornar al model de beneficència que ens vam treure i que vam tenir durant vint-i-tres anys, i el d'oblidar-se dels drets subjectius que tenim, que aquest és l'altre model, i tornar a responsabilitzar les dones i les famílies de la cura dels fills, de la cura de la gent gran, i oblidar totes aquestes lleis que són subjectes de dret. Per tots aquests motius, nosaltres les votem.

I dir-los que, de diners, se'n poden buscar. Convergència i Unió, al Congrés de Madrid, que ha pactat tantíssimes coses i ha sigut el principal artífex de la política fiscal amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, podia fer moltes coses; però com, per exemple, la Llei d'autonomia personal no se la creia, mai, mai, mai va fer cap proposta, ni crec que la faci. Per exemple, es va abstenir en el decret que eliminava la retroactivitat en l'aplicació de la Llei de la dependència, però això vol dir menys recursos. En tots aquests anys d'influència, vostès no han fet mai res per la Llei d'autonomia personal.

Nosaltres, per contra, podem dir que provem de fer amb les nostres minúscules forces tot el contrari: l'Ajuntament de Barcelona podrà treballar en el programa pilot d'assistent personal, per exemple, gràcies al milió d'euros que vam demanar. Vostès aquell mateix dia em sembla que demanaven rebaixes als propietaris d'autopistes per un valor de 500 milions d'euros. Les coses són com són, l'hemeroteca hi és, i aquí es poden veure les prioritats d'uns i dels altres.

La llàstima de tot això és que en aquests moments a Catalunya la nostra ciutadania està patint molt, i necessitem garantir aquests recursos, que són del tot necessaris per fer front a les desigualtats que està creant la crisi. Perquè sense aquests ajuts socials serà, en aquest sentit, impossible que no tinguem noves fórmules d'exclusió social, que això ja s'està esdevenint, i això creiem que seria tràgic.

Per això esperem, doncs, que en els pressupostos tots aquells que hi poden influir facin tot el possible perquè es puguin seguir mantenint les polítiques socials a Catalunya.

Res més, i moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, conserellers, passo ràpidament a explicar com queda el posicionament.

Pel que fa a les esmenes del Partit Popular, a la primera es fa una transacció que hem acordat entre Convergència, Partit Popular i el text proposat. La segona del PP està transaccionada. I de les esmenes de Conver-

gència, com he dit abans, la número 2, que també està transaccionada.

Del que s'ha dit aquí, en primer lloc, avui no estem fent un debat ocios, no és una moció més. Estem parlant que el Govern tiri endavant les lleis que, per mi, són aquelles que canvien un model, les lleis que han fet els governs d'esquerreres a Madrid, i també aquí a Catalunya, i que algunes han estat recolzades per Convergència i Unió, encara que no totes. És un canvi de model. Per tant, garantir la universalitat dels serveis socials no és un tema menor que es voti en aquest Parlament, perquè justament, en el moment que el Govern s'oblida d'aquesta llei de canvi de model en el seu pla de govern de legislatura, no és un tema, doncs, accessori ni menor.

Vergonya, que han parlat de molta vergonya aquí al faristol. Doncs, cal tenir vergonya per parlar dels dependents que no reben ajuts i no votar la Llei de la dependència en el seu dia. Per tant, mireu una mica i repassem..., abans de fer segons quines afirmacions.

En segon lloc, dreta i esquerra –la senyora Massana també ho comentava abans. Són tots menys vostè, senyora Figueras; vull dir, hi haurà punts que no..., no estem parlant de dos grups: són tots els grups de la cambra, menys Convergència i Unió. Per tant, en tot cas, si prospera, com espero que prosperi, a mi m'agradarà saber què farà el seu grup i què farà el Govern amb el projecte de pressupostos que tenim a sobre de la taula.

I, per parlar de prioritats, dels 400 milions que regalen a les famílies d'aquest país, a les famílies amb més recursos i més riques d'aquest país, només amb la meitat –només amb la meitat– es podrien mantenir els ajuts a *totes* les famílies d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, demanaríem votació separada d'1, 2, 3, 4 i 8, per un costat, i 5, 6 i 7, per l'altre –1, 2, 3, 4 i 8, i 5, 6 i 7, per l'altre.

La presidenta

Molt bé.

Jordi Turull i Negre

Gràcies.

La presidenta

Alguna altra petició? (*Pausa.*) No? Molt bé.
(*Pausa llarga.*)

Procedirem a la votació de la moció, que és la moció inicial amb esmenes transaccionades, en el punt 2, amb Convergència i Unió i el Partit Popular, i dos punts nous, que són el número 7 i el número 8, a partir de transaccions del Grup Parlamentari Popular.

En primer lloc, farem votació dels punts 1, 2, 3, 4 i 8, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El portaveu d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 127 vots a favor.

Passem ara a votar els punts 5, 6 i 7.

Comença la votació.

El portaveu d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 67 vots a favor i 59 en contra

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'ocupació del personal
de la funció pública (tram. 302-00038/09)

Passem ara al punt 22. El punt 22 és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública. *(Veus de fons.)* Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit. *(Persisteix la remor de veus.)* Esperí un moment, senyora diputada, que quedi tot més tranquil. *(Pausa.)*

Senyores diputades, senyors diputats, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, diputades i diputats, en nom del nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, presentem aquesta moció amb l'objectiu de preservar la prestació dels serveis públics i la seva qualitat a Catalunya, i també per al manteniment de l'ocupació pública.

En uns moments de crisi, els serveis públics són uns elements importants de cohesió social. Poder garantir la qualitat dels serveis públics no és destruint ocupació, atès que amb la destrucció de l'ocupació el que s'aconsegueix és: incrementar l'atur, la disminució del consum, la disminució de les cotitzacions, l'augment de les prestacions socials i, evidentment, accentuar la crisi. Però, també, destruir ocupació pública vol dir reduir els serveis públics i la seva qualitat, en uns moments en què l'atur creix i les necessitats d'una part de la població també creixen.

Però, també, per exercir l'autogovern de Catalunya és necessari tindre una important ocupació pública: una ocupació pública racionalitzada i estructurada. És per això que presentem aquesta moció. En primer lloc..., el que proposem és que, en primer lloc, es realitzi una anàlisi de les estructures administratives i dels serveis

de la Generalitat de Catalunya i dels ens que en depenen, perquè conclogui amb les actuacions que s'han de dur a terme per tal de racionalitzar l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres creiem que s'ha de racionalitzar l'Administració, però, racionalitzar vol dir «racionalitzar», fer-ho amb raó, perquè hi ha qui creu que racionalitzar vol dir destruir ocupació o retallar. Es pot racionalitzar organitzant d'una altra forma, i també distribuint els empleats públics d'una altra forma.

Per nosaltres, les administracions públiques i els serveis públics no són uns ens erràtics i inamovibles, sinó tot el contrari. Els serveis públics han d'estar al servei de la població per cobrir les seves necessitats. I és per això que amb el temps poden anar variant les necessitats de la població, i, per tant, els serveis públics i les administracions públiques han de donar..., s'han d'anar adaptant per donar resposta en aquesta situació.

En aquests moments, com els actuals, d'una crisi econòmica, d'increment de l'atur, de la pobresa, de les famílies que passen necessitat, de manca d'habitatge per no poder pagar la hipoteca, i, en moments difícils que estan passant moltes famílies, els serveis públics han de donar resposta a aquestes necessitats i en aquestes situacions.

Nosaltres plantejem que aquesta racionalització de l'Administració pública s'ha de fer de forma seriosa. Si un projecte de llei, i, fins i tot, l'aprovació d'una norma reglamentària exigeix la tramitació d'un procediment, uns informes, unes memòries, etcètera, doncs, també, amb un aspecte tan important com és la racionalització de l'Administració pública i la seva funció pública i el manteniment dels serveis per al nostre país, també ha de gaudir d'aquest rigor.

És per això que en el punt 1 hem transaccionat les esmenes que ens han presentat el Partit Popular i Convergència, perquè manté l'esperit del que nosaltres demanàvem, i, d'alguna forma, el que incorporem és que el projecte s'ha de fer a partir dels treballs que sembla que ja està fent la Generalitat, d'estudi dels serveis públics, i que, a més a més, això es presenti en un termini de cinc mesos. I també incorporem una altra cosa que, per nosaltres, és bàsica i molt important en la transacció, que és: que aquesta racionalització de l'Administració no pot minvar la prestació dels serveis públics. Això, per a nosaltres, és bàsic.

I un segon punt, que és que el Govern s'abstingui de fer cap mesura adreçada a la reducció de les plantilles dels empleats públics fins que s'hagi realitzat aquest estudi i haver fet una proposta global. Si volem fer un estudi i una proposta, doncs, parin, no retallin més, perquè, en l'actualitat, què s'està fent, què està passant? Doncs, que l'Administració pública i els serveis públics s'estan, *de facto*, ja, modificant i canviant-se, amb la pèrdua de l'ocupació pública que hi ha. Els sindicats diuen que són sis mil persones les que deixaran de treballar per a l'Administració pública. Per nosaltres, aquest element també és molt important: que parin per poder-ho fer, i al mateix temps també diem que, si és una norma que afecta els empleats públics,

el que s'ha de fer és negociar ara amb els empleats públics de l'Administració pública.

Finalment, per arrodonir la moció, el que diem és: «Estudi, parin, projecte global, negociat, i, al mateix temps, doncs, fem una llei de funció pública catalana, amb la qual, amb la capacitat d'autogovern que tenim, a partir de l'Estatut de Catalunya i el *Estatuto básico* de la funció pública, que és una oportunitat d'or per reglamentar les administracions de la Generalitat, universitats, Administració local, etcètera.»

És en aquest sentit que nosaltres proposem que votin aquesta moció, amb tots els seus punts, a partir de les transaccions que hem fet. També cal dir que, en la línia de garantir els serveis públics, hem recollit l'esmena que ha presentat el Partit Socialista, en garantir metges, mestres, serveis sanitaris i mossos, i, al mateix temps, també hem transaccionat una esmena de Solidaritat.

El que no hem pogut recollir és el tema de l'esmena que ha fet Esquerra Republicana de Catalunya, en què proposava fer una llei d'ocupació pública de Catalunya. Nosaltres creiem que fer una llei de funció pública de Catalunya és molt més ampli, que nosaltres proposem que incorpori els laborals i els funcionaris, i que, a més a més, el que pot tractar és el tema d'ocupació, però també el de promoció de...

La presidenta

Senyora diputada, vagi acabant...

Mercè Civit Illa

...carrera professional, etcètera. Bé.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i la paraula la té la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. En relación con la moción que se presenta del Grupo Parlamentario de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre la ocupación del personal de la función pública, en primer lugar, como funcionaria de la Administración del Estado que soy, quiero iniciar mi intervención diciéndoles que conozco en profundidad la Administración, y que siempre me he encontrado con magníficos profesionales. Son profesionales con una preparación acreditada por las oposiciones que han ganado y que les han supuesto años de esfuerzo intenso para acceder a la función pública. Son profesionales que están sufriendo drásticos recortes salariales y que están padeciendo un clima social adverso fruto del desconocimiento de sus circunstancias.

En nombre del Grupo Parlamentario del Partido Popular, quiero expresar nuestro reconocimiento a los funcionarios por el desempeño objetivo y profesional de su trabajo en aras del interés general. El Partido Popular cree en la profesionalización de la Administración pública, y así lo demostró en su etapa de gobierno, cuando a través de la LOFAGE, la Ley orgánica de funcionamiento de la Administración general del Estado, se estableció la exigencia de que todos los altos cargos estratégicos de la Administración debían ser ocupados por funcionarios para asegurar que la gestión de lo público fuera llevado a cabo con la profesionalidad y la objetividad a la que antes me refería.

Por lo que respecta a la necesidad de racionalizar la Administración de la Generalitat que hoy se propone, en nuestro grupo no podemos estar más de acuerdo, de ahí que hayamos transaccionado el punto 1 y 3 de la moción.

En los últimos gobiernos de la Generalitat, la Administración catalana ha crecido de manera desorbitada, se la ha dotado de excesiva estructura política, de excesivos cargos de confianza y de excesivas entidades pseudo-administrativas –entidades autónomas, comerciales, industriales, financieras, empresas públicas, agencias, etcétera–, por lo que todo ello ha supuesto un desproporcionado entramado de lo público. Solo han servido para aumentar descomunadamente el gasto y déficit públicos, al ser la gran mayoría de ellas deficitarias.

Por ello, hemos presentado dos proposiciones de ley en este Parlamento, una relativa a las agencias y otra a las empresas públicas, en las que proponemos, tras un análisis exhaustivo de la Administración autonómica, la supresión en unos casos o la fusión en otros de todos aquellos órganos del sector público no administrativo que es deficitario, superfluo e innecesario.

La enmienda que hemos pactado apunta en este sentido, es decir que la racionalización de la Administración se haga habiéndose efectuado el correspondiente análisis de las estructuras administrativas de la Generalitat, pero teniendo en cuenta a todo el sector público no administrativo, y además, que esta necesaria racionalización no suponga la reducción ni la merma de la gestión y prestación de los servicios públicos que son esenciales, como son la sanidad, la educación y los servicios sociales.

En la segunda enmienda transaccionada solicitamos al Gobierno que presente un proyecto de ley de función pública, pero dentro del marco del Estatuto de autonomía y también del marco de la vigente ley estatal Estatuto básico de la función pública. Este citado marco del Estatuto del empleado público recoge los principios constitucionales de igualdad, mérito y capacidad como principios básicos y esenciales para el acceso a la función pública; así como también regula la promoción de los funcionarios a través de la carrera administrativa: derechos, deberes de los funcionarios públicos, etcétera.

En mi partido, el Partido Popular, creemos que la racionalización, la agilización y la simplificación es esencial para dotarla de eficacia y de eficiencia. Queremos que

el Gobierno de la Generalitat lo haga con coherencia, ya que resulta incongruente que apueste por una reducción del aparato administrativo como forma de reducir el déficit público, y al mismo tiempo esté subiendo sueldos sin justificación a los cargos territoriales, o creando puestos de trabajo que no estaban contemplados en las anteriores relaciones de puestos de trabajo, como me refiero al nombramiento de una asesora para el Valle de Arán, que además será dotado con el máximo nivel que se puede dar en la Administración.

Desde el Partido Popular le pedimos al Gobierno que la racionalización, simplificación y reducción se lleven a cabo con criterios de austeridad en el gasto, de eficacia y de eficiencia en la gestión, y sobre todo con coherencia.

Por último, por lo que respecta al punto 2 de la moción, estaríamos de acuerdo solo con la última parte; es decir, que las medidas de racionalización y simplificación que se adopten hayan sido negociadas con los sindicatos de la Mesa general de los empleados públicos de la Generalitat de Catalunya. Por ello solicitaremos el voto separado en este punto segundo, porque habrá una parte que no votaremos, o que votaremos en contra, mejor dicho, y solamente aceptaríamos la última parte.

Muchísimas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé. Jo no sóc funcionari, però penso tenir una intervenció ben diferent de la que ens ha presentat una funcionària, no? Vull felicitar el Grup d'Iniciativa per introduir aquesta moció. Crec que estem en un temps de destrucció d'ocupació que no ha d'afectar, a la manera d'entendre del meu grup, la funció pública; darrere la paraula «racionalitzar», quantes coses hi ha?

A mi, m'ha agradat molt que ens acceptéssiu la transacció del punt segon. I em resulten molt sospitoses les reserves del Grup Popular d'abans d'aquest canvi. No sé si afectarà la part tan vital que penso que hi hem pogut introduir.

El primer punt es refereix a un projecte d'estudi i de racionalització. És evident que s'ha d'estudiar la situació de la funció pública a casa nostra, però jo trobava, el nostre grup trobava sospitosos que es parlés que després d'aquest estudi s'abordés, doncs, un procés de reducció d'aquestes plantilles.

Bé, jo no voldria... Jo no sé si jo estic pecant d'un excés de devoció per en John Kenneth Galbraith, però sí que penso que la funció pública a casa nostra es mereix uns elogis molt més sincers que no pas els sentits anteriorment, sobretot si ens basem en una anàlisi breu de la realitat. A casa nostra tenim un 8 per cent de la força laboral en la funció pública, que és una xifra molt per sota de la d'altres comunitats del nostre entorn. A Catalunya, un 3,95 per cent de la població està

en la funció pública, mentre que, per exemple –no vull pecar d'exemples, però...–, a la Comunitat de Madrid és del 6,6. Per tant, estem en una mitjana per sota, estem en una mitjana per sota d'Europa, i és una cosa –i això són estadístiques de l'Institut Nacional d'Estadística– que no podem de cap de les maneres obviar.

Per tant, accepto molt, agraeixo molt la inclusió de la nostra transacció en aquest sentit. És un canvi aparentment subtil, però crec que és vital, perquè aquest país no es pot permetre una reducció en el cos de funcionaris, perquè ja partim d'una situació en què en tenim molt pocs.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta, gràcies. Senyora Civit, per expressar-li el nostre suport a la moció que ha fet; també per felicitar-la per la seva oportunitat. Creiem que, en aquests moments de retallades lineals i, per tant, sense massa criteri en el conjunt dels serveis públics, feia falta una veu o una proposta com la que avui sortirà d'aquest Parlament, i esperem que amb el suport de la majoria de grups, que parli de racionalització, que parli de sentit del treball públic, que parli de la necessitat d'endregar i fer-ho d'una forma racional.

Crec que els treballadors i treballadores públiques han hagut de sentir per part de l'autoanomenat «Govern dels millors» algunes expressions que no són pròpies de qui vol ser un bon directiu en qualsevol àmbit, també en el sector públic. No es pot parlar que sobren funcionaris alegrement, com si les persones no estiguessin complint unes obligacions laborals, fent unes tasques, i menystenint la feina que fan aquestes persones. No es pot tractar les persones de greix; aquí va haver-hi una falta de respecte, que encara estem esperant disculpes per part del Govern i dels seus responsables. No es pot parlar així de persones que estan fent la seva feina. Ben al contrari, creiem que si hi ha una reducció o ha d'haver-hi una reducció de l'ocupació pública a Catalunya aquesta, si hagués de ser-hi, hauria de ser ben justificada, hauria de ser ben parametritzada, perquè el treball públic s'ha de regir, doncs, pels principis de mèrit, de capacitat, d'imparcialitat, i, per tant, aquesta hauria d'estar molt més ben justificada del que s'ha fet fins ara.

Per tant, ens sembla oportú que hi hagi una anàlisi racional de quina és la situació de la nostra Administració des del punt de vista dels recursos humans, i ens sembla totalment inoportú que per la porta del darrere s'estiguin destruint llocs de treball, no complint allò que sí que s'exigeix a les empreses. És a dir, si qualsevol empresa de Catalunya volgués reduir sis mil llocs de treball, o ni que fossin mil, o ni que fossin cent, li demanaríem que ho justificués, per motius d'organització, per motius de resultats econòmics, pel que

sigui, però hauria de seguir un procediment de justificació, i al mateix temps li exigiríem un pla de recol·locació d'aquestes persones.

Bé, tots aquells professionals de l'educació que, a causa que en el sistema públic volen reduir el nombre d'hores lectives per als nostres infants i perjudicar així l'aprenentatge d'assignatures instrumentals i crear greus conseqüències per al futur i per a les xifres de resultat escolar, totes aquestes persones que estan amb contractacions temporals en el sector públic i que perduran la feina..., hi ha algú del «Govern dels millors» que s'hagi preocupat del seu pla de recol·locació? Hi ha algú que hagi fet algun tipus d'expedient, algun tipus d'anàlisi, algun tipus d'explicació? Doncs, resulta que no. Allò que demanem que facin les empreses, l'Administració, que hauria de donar exemple, la que té autoritat laboral i que demana això a les empreses, no s'ho fa a ella mateixa.

Per tant, som conscients de la dificultat del moment, som conscients que potser el ritme de creixement en mestres, mossos i metges que van d'uns governs anteriors ara no es podrà mantenir, però abans de qualsevol retallada del nombre d'efectius humans un parell de coses: la mateixa autoexigència del que exigim a les empreses, i segona, expressions de confiança i lideratge cap als treballadors públics. No poden seguir parlant de greix, no poden seguir parlant de gent que sobra, sinó que la direcció pública s'exerceix amb lideratge que sobretot és moral, és compartir amb la gent on anem, explicar el sentit de la feina que es fa, confiar en la gent de què es disposa en aquesta Administració, que està sobretot ocupada per bons professionals, per bons treballadors, per gent que sent la feina que fa.

I us ho dic per la pròpia experiència, on, quan m'ha tocat dirigir organismes públics, no he hagut ni de portar ningú d'enlloc ni de treure ningú dels que tenia; amb els que hi havia –amb els que hi havia– es pot fer una bona política. En canvi, avui ens trobem, doncs, que milers de treballadors públics perdran la feina, mentre alguns càrrecs de confiança s'han apujat el sou. Aquesta és la situació que tenim. Aquesta és una altra qüestió...

Per tant, estem d'acord que es faci una anàlisi racional. No han volgut acceptar la nostra esmena. Nosaltres per una qüestió de noms no discreparem, donarem suport també al punt tercer, però permeti'm, senyora Civit, que discrepi en aquest punt. Jo entenc que parlar d'ocupació pública era més oportú, entre altres coses perquè vostès ja tenen una llei feta, amb tota la tramitació feta. Que volen canviar-la perquè al seu programa electoral li han de donar compliment, etcètera? Poden fer-ho. Però tenen molta feina feta de racionalització de l'Administració pública, que només cal que obrin el calaix i que l'aprofitin.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta... Voldria començar expressant la nostra gran preocupació pel que han estat les primeres mesures, les primeres decisions d'aquest Govern en matèria de funció pública i que ha justificat, entre d'altres, que avui estiguem parlant d'aquest tema en aquesta cambra.

Amb aquest temor precisament, i a fi d'evitar una injustificable destrucció d'ocupació pública en sectors clau, vam incorporar en el seu moment, en l'acord per facilitar la investidura, una menció específica de la necessitat de preservar les plantilles del personal dedicat a l'atenció directa d'aquells serveis que entenem essencials per a l'estat del benestar.

Tanmateix, des d'aleshores no només hi ha hagut polèmiques declaracions –i el diputat Amorós hi feia referència ara–, unes declaracions que tots recordarem, de la necessitat de suprimir el greix de quinze a vint mil persones, treballadors de l'Administració de la Generalitat, injustificables i incomprensibles, no només, per tant, declaracions, sinó també que hi ha hagut un degotall de decisions que han evidenciat una clara manca de voluntat de respectar els termes d'aquells compromisos contrets i signats pel president del seu grup parlamentari, el de Convergència i Unió, davant de l'encara no, en aquell moment, president de la Generalitat, del senyor Josep Antoni Duran Lleida també, del senyor Felip Puig, en nom de tot el grup parlamentari. Unes decisions que no tan sols impacten sobre la situació personal i individual, evidentment, de cadascun d'aquests treballadors públics, que veuen tancar-se les seves portes del seu futur laboral, en aquests moments tan difícils, sinó que sobretot i a més a més també impacten de forma preocupant en la qualitat d'aquests serveis públics, que tant hem treballat per construir entre tots. Uns serveis públics que més que mai són importants, en temps de crisi. Unes decisions que posen en risc, debilitant-la, la funció d'aquests serveis públics de garantir la dignitat, la igualtat d'oportunitats, l'equitat i la justícia al conjunt de la ciutadania.

Aquestes decisions, preses sota el pretext anunciat de la necessitat de sortir de la crisi, no són altra cosa que una voluntat de canvi de model, de canvi de model social, de canvi de model ideològic, que pretén passar de la gestió pública i de la gestió concertada a la gestió privada. Sota el discurs de l'eficiència, de la racionalització, de la simplificació –per cert, principis que compartim del tot i en què hem treballat molt els darrers anys–, el que hi ha és clarament una voluntat d'aprimar, d'aprimar l'Administració pública per debilitar, per debilitar amb la idea que no cal prestar tants serveis, que el que pugui tirar tiri, i el que no, que s'espavili.

Perquè, no ens enganyem, quin és el marc conceptual en què es prenen aquestes decisions, en què s'adopten aquestes polítiques? Un marc en què ens sentim dir reiteradament: «Vostès han inflat l'Administració de treballadors per treballar amb burocràcia. Nosaltres tornarem les coses al seu lloc.» Quines són les dades veritables?

Entre el 2003 i el 2010, les dotacions pressupostàries del personal de la Generalitat han incrementat en un total de 90.500 places. Cal tenir en compte que, per tal de millorar la transparència –nosaltres n’hem practicat–, durant aquest període s’ha portat a terme un procés molt important d’incorporació d’entitats al pressupost global del sector públic de la Generalitat. El 2003 només hi havia en el sector públic, incorporat en el pressupost de la Generalitat, 30 entitats; el 2010 n’hi ha 224. Per tant, com a resultat, aquestes 90.500 places es poden dividir en dos blocs molt clars i, fixin-s’hi vostès, molt igualats en percentatges: el 50 per cent, 45.233 places, corresponen a entitats que s’han incorporat successivament als pressupostos de la Generalitat –per tant, no són noves places, en gran part el 2003 aquestes places ja existien, són clarament un aflorament en virtut de la transparència, com deia–; 45.227 sí que són increment real. Increment real que, com es divideix? Doncs, el 73,9 per cent del total són mestres, mossos i metges; tan sols 12.000 d’aquests, 11.800, la resta, són bombers, personal penitenciari, Administració de justícia, personal de l’ICASS; 6.700 són personal de l’Administració general, aquests, i vostès els assignen als 90.000, fixin-s’hi. Vostès saben que aquestes són les dades correctes, i la secretària de Funció Pública és la primera que ho ha admès.

Aquesta manca de lleialtat, clarament, per reconèixer quines són les causes d’aquestes xifres, és el principal legitimador del seu canvi de model. En aquest context, evidentment, nosaltres no podem fer una altra cosa que donar suport a la moció que ens planteja avui. I sí que hem volgut fer una cosa, que és presentar una esmena que entenem que millorava i complementava la moció, que és exactament –i vostès la sabran reconèixer, i vaig acabant– la mateixa redacció que vostès van signar en l’acord per facilitar la investidura. Entenem que hi havia d’haver un missatge de preservació de plantilles en sectors clau, i l’hem incorporat. Espero que ho recordin.

Avui crec que els he de dir que ens han de demostrar que la seva signatura encara té valor, que la seva paraula d’ahir no és buida avui, que la ciutadania pot confiar en els seus compromisos, que per a vostès aquest paper no és paper mullat i que, a més de reclamar responsabilitats, vostès també la saben practicar, i sobretot que, més enllà de la votació d’avui, seran capços de posar-ho en pràctica i de fer-ho. Nosaltres estarem amatents –estarem amatents–, i els pressupostos de la Generalitat són el primer lloc on hi hauríem volgut poder llegir això, i, francament, no ho hem llegit. Per tant, esperem fer realitat aquest compromís contrert en el seu moment i que avui vostès tenen l’oportunitat de reiterar.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, voldria fer esment que es tracta de la meua primera intervenció com a diputada en aquest Parlament de Catalunya, la qual cosa m’omple de satisfacció, com a ampostina que sóc, poder representar la gent del meu territori, la gent de les Terres de l’Ebre, i poder treballar pel nostre país.

En nom del meu grup parlamentari, de Convergència i Unió, vull donar les gràcies, en primer lloc, per haver fet possible presentar una moció i arribar a una transacció dels punts primer i tercer, ja que és necessari tenir el major consens possible per poder tirar endavant aquesta moció.

També voldria fer reconeixement del treball que realitzen tots els empleats i empleades del sector públic del país, per la qual cosa sempre lluitarem, per defensar els seus interessos, per defensar sempre el seu paper i partint de la base que, sense el seu treball, sense el seu esforç i sense la feina que desenvolupen, que ha estat, és i serà sempre necessària per tirar endavant el país...

En primer lloc, voldria deixar ben clar que, independentment de la interpellació que ha portat a aquesta moció, el Departament de Governació i Relacions Institucionals ja fa temps que està preparant un projecte integral amb diversos objectius, incorporats en el Pla de govern de 2011-2014. En aquest sentit, el Consell per a l’Impuls i l’Ordenació de la Reforma de l’Administració, regulat per decret, ja ha estat, ja ha creat comissions interdepartamentals i està treballant des de fa temps en la direcció esmentada. Qualsevol pla de recursos humans no pot tenir en compte únicament i exclusivament la descripció i l’anàlisi de les estructures administratives, cal partir dels recursos humans i econòmics existents, de l’estructura organitzativa de la Generalitat i molt especialment de les competències i funcions a realitzar. Qualsevol projecte ha de preveure una transformació; transformació que comporti la racionalització orgànica i funcional de tota l’Administració i no únicament intervencions puntuals, que és el que es proposava al principi en aquest punt en la moció original.

El Departament de Governació i Relacions Institucionals està planificant i actuant en aquesta direcció. L’especificació dels instruments legals que se’n demana és sobrerera atès que els instruments ja existeixen i la seva utilització en cada cas està perfectament definida. Allò que calgui modificar normativament per a millorar serà convenientment proposat. L’objectiu del projecte no ha de ser únicament la descripció de l’impacte en els serveis públics, sinó la consecució dels objectius proposats en el mateix projecte. Ni l’Administració de la Generalitat, ni els ens que en depenen –òrgans públics, consorcis, fundacions, etcètera–, poden aturar la seva normal activitat, la normal activitat de l’Administració. Igualment, ni l’Administració ni els seus ens poden sostreure’s de la situació econòmica existent, ni dels seus condicionants, i per tant deixar de prendre les decisions que siguin oportunes.

S'està d'acord que el projecte sigui acordat pel Govern, perquè la capacitat d'autoorganització del Govern és una competència de l'executiu, del poder executiu, i no de l'òrgan legislatiu. És, doncs, en aquest sentit, que el Govern ha pres i està prenent mesures en aquesta direcció, i, per tant, no és matèria que hagi de ser debatuda en aquest Parlament de Catalunya. L'àmbit de les negociacions sindicals està perfectament definit a la normativa, així com el seu abast. És voluntat expressada en diverses ocasions que es facilitarà la informació i es mantindran les negociacions necessàries amb els representants sindicals per obtenir els màxims acords possibles. Seran escoltats els representants sindicals, perquè són necessaris per adoptar una línia adequada en les condicions actuals.

Des del nostre grup, des de Convergència i Unió, no podem concebre l'abordatge d'una nova llei sense involucrar-hi tots els estaments que d'una manera o d'altra hi puguin estar preocupats, la qual cosa està demostrant el Govern actual, que ha fet des del primer dia que això siga possible.

També entenem que no es pot exigir un canvi normatiu com el que es demana, donada la seva importància, complexitat i vocació de permanència, en un període de temps tan breu ja que no permetria assolir la qualitat, rigor i consens que requereix.

Tenim com a herència un projecte de llei de mesures d'ocupació pública el qual va ser un projecte parcial i amb escàs consens; per tant, hem de fer la feina ben feta, amb el temps suficient per poder presentar la llei de funció pública de Catalunya que es mereix el nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors diputats, senyora vicepresidenta...

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula per fixar la seva posició l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, il·lustres diputats i diputades, és responsabilitat d'aquesta cambra el bon funcionament de l'Administració pública, és clar, i, per tant, doncs, la moció presentada trobo que és oportuna, està ben trobada.

I el posicionament d'aquest diputat és, respecte al punt 1, doncs, a favor de l'estudi en profunditat, com no podia ser d'una altra manera; a més a més, si aquest estudi consisteix en un estudi de racionalització orgànica de l'Administració, entenc que seguint criteris de capacitat i d'eficiència, segur que serà interessant per a aquesta cambra. En el punt número 2, també totalment a favor... Sé que el número 1 s'ha transaccionat amb altres grups parlamentaris, conec la transacció. Al número 2, doncs, entenc que, en fi, s'han d'abstenir de prendre mesures fins que aquest estudi no sigui aprovat pel Govern, pre-

vi debat en el Parlament i negociat amb els sindicats, també d'acord. I, tercer punt, també promoure la llei de funció pública, seguint el marc de l'Estatut d'autonomia.

Per tant, felicitats a la il·lustre diputada Civit per..., doncs, segur que s'aprovarà aquesta moció, amb les transaccions.

Ara bé, voldria fer un últim comentari. Abans de la intervenció de la il·lustre diputada Annabel Marcos, doncs, veritablement estava sorprès que Convergència i Unió no s'oposés amb més fermesa a aquesta moció, perquè entenia que ja havien fet l'estudi corresponent un cop s'havien pres les decisions que es van prendre. La intervenció de la il·lustre diputada a mi m'ho ha aclarit; entenc, doncs, que ha estat molt ben defensat, perquè, com no podia ser d'una altra manera, segur que hi havia un estudi en profunditat previ a la presa de decisions, i la felicito perquè a mi m'ha aclarit un dubte que tenia.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellera*, señores diputados y diputadas..., en estos dos minutos concedidos para posicionarnos, para anunciar el voto a favor de Ciudadanos a esta moción. Nos parece importante y nos parece necesario el estudio basado en un análisis que vaya más allá del tije retazo lineal de personas que prestan servicios a ciudadanos y que, en número, están muy por debajo de los estándares europeos. Nos parece preocupante que se hayan suprimido en lo que va de año seis mil puestos de trabajo y nos parece absolutamente injusto que se hable de «gasto» y de «greix» cuando estamos hablando de personas que están trabajando para los ciudadanos y que están prestando servicios garantizados por la Constitución. Todo ello, en esta moción, además, en la que se ha transaccionado con distintos grupos políticos..., se garantiza que todo esto sea sin menoscabo de servicios y de la calidad, preservando las plantillas de médicos, mozos, maestros y enfermeras.

Naturalmente, eso es importante. Y además nos parece importante que este estudio se haga teniendo en cuenta a los sectores implicados, como son los sindicatos de la Mesa de la Función Pública, y, bueno, que son efectivamente quienes están en..., y saben de ello, y quienes están en el día a día, y que deberán ponerse necesariamente de acuerdo con el Gobierno, que es quien propondrá el proyecto.

Por todo ello, daremos nuestro apoyo a la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Jo, en primer lloc, el que voldria és agrair a totes les diputades i els diputats la feina que hem estat fent durant aquests dos últims dies, d'intentar consensuar una moció entre tots i totes, perquè això és una bona notícia per als usuaris dels serveis públics i també per als treballadors i treballadores dels serveis públics.

Bé, en primer lloc, de la moció, com ja hem dit abans, el primer punt és transaccionat, que crec que amb l'acceptació de tothom, que és: «Facin l'estudi.»

El segon punt que nosaltres plantejem és abstenir-se de fer cap actuació fins que l'estudi racionalitzat no estigui fet; estiguin cinc mesos, si us plau..., no toquin res, perquè quan tinguin l'estudi ho puguin tocar, perquè, si no, després de cinc mesos, no sigui que ja *de facto* s'hagi fet aquesta racionalització en la via de l'un a un. I, per tant, també demanaríem que votessin també aquest segon punt.

En tercer lloc, aquest..., sí, realment, nosaltres creiem que és important per al futur dels serveis públics d'aquest país i de l'Administració pública que es racionalitzi; ho hem parlat. I, per tant, com és un element important i també com a element d'autogovern, aquest ha de ser pactat amb els sindicats de la funció pública, que són els que tenen la representació en l'àmbit de la funció pública, perquè afecta les condicions dels treballadors i treballadores, però també, tenint en compte la importància del punt, pensem que, respectant el dret del poder executiu, poguéssim haver-hi un debat que podés ser consensuat sobre el futur de la racionalització en aquest Parlament.

I, finalment, doncs, l'elaboració de l'Estatut bàsic de l'empleat públic amb les competències que té..., que ens dona l'Estatut d'autonomia, i també el desenvolupament de l'Estatuto básico, que en aquest punt també hi ha hagut consens. Per tant, l'únic que demanaríem és, un cop aprovat que s'iniciïn els tràmits per fer aquest estatut, doncs, que també treballéssim conjuntament per trobar consens en aquesta futura llei.

Finalment dir que incorporem la 2 bis i que la votació quedaria per separat; si el Grup Parlamentari del Partit Popular demana la separació de l'últim punt, del punt número 2, doncs, nosaltres l'acceptaríem.

Bé, gràcies per la feina feta; és una bona notícia. I finalment els demano també que, gràcies a la racionalitat, la racionalitat es porti en tota la moció i votin a favor del punt número 2.

(Pausa llarga. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí; gràcies, presidenta. En l'ordenació de la votació, voldríem demanar, amb el benentès que els propietaris de la moció hi estiguessin d'acord, en el punt 2, concretament, fer una votació separada de les cinc primeres línies de la resta; és a dir, votar separatament a partir de «negociant amb els sindicats i la mesa general d'empleats públics de la Generalitat de Catalunya», votar separatament aquesta darrera frase de tota la resta del punt 2.

La presidenta

Per tant, si el Grup d'Iniciativa hi està d'acord... *(Pausa.)* I, per tant, votariem la moció amb les esmenes de transacció incorporades als punts 1 i 3, proposades pel Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió; l'esmena transaccionada amb el Subgrup de Solidaritat respecte al punt 2; l'esmena presentada pel Grup Socialista, que seria el 2 bis, i de la qual demanen votació separada, i, a part, votació separada en el punt 2, que comença a «abstenir-se», fins a arribar a «Parlament», i la resta del punt 2. És així? *(Pausa.)* Doncs, a veure si ho fem bé.

Per tant, comencem amb els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 125 vots a favor.

Ara votarem el punt 2, d'acord amb la proposta del Grup Popular, fins a «Parlament» –punt 2 fins a «Parlament».

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor i 76 en contra.

Ara votarem la resta del punt 2.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Ara votarem l'addició 2 bis, proposada pel Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Senyor Amorós? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per 125 vots a favor.

I amb aquesta votació s'acaba l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Bona tarda.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i tres minuts.